

11-й МІЖНАРОДНИЙ ФЕСТИВАЛЬ
ДОКУМЕНТАЛЬНОГО КІНО
ПРО ПРАВА ЛЮДИНИ

**DOCU
DAYS
UA**

11th INTERNATIONAL HUMAN RIGHTS
DOCUMENTARY FILM FESTIVAL

ФЕСТИВАЛЬНИЙ ГІД / FESTIVAL GUIDE

21-28 / 03 / 2014

БУДИНОК КІНО

ВУЛ. САКСАГАНСЬКОГО, 6

CINEMA HOUSE

VUL. SAKSAHANSKOHO, 6

«КІНОПАНОРАМА»

ВУЛ. ШОТА РУСТАВЕЛІ, 19

KINOPANORAMA

VUL. SHOTA RUSTAVELI, 19

КІНОТЕАТР «КИЇВ»

ВУЛ. ВЕЛИКА ВАСИЛЬКІВСЬКА, 19

KYIV CINEMA

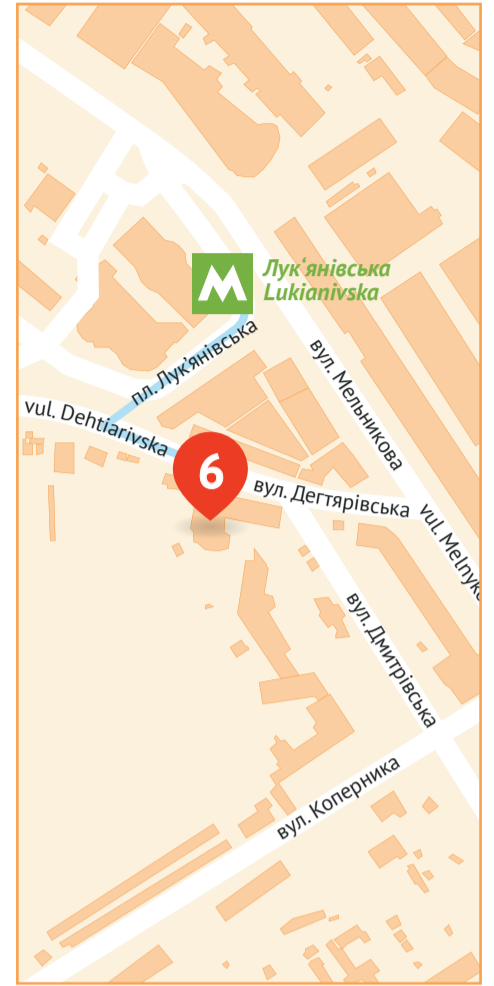
VUL. VELYKA VASYLKIVSKA, 19

ВХІД ВІЛЬНИЙ

FREE ENTRANCE

WWW.DOCUDAYS.ORG.UA

ФЕСТИВАЛЬНІ ЛОКАЦІЇ

КІНОТЕАТРИ

- 1** **Будинок кіно**
вул. Саксаганського, 6
- 2** **«Кінопанорама»**
вул. Шота Руставелі, 19
- 3** **Кінотеатр «Київ»**
вул. Велика Васильківська, 19

ГОСТЬОВИЙ СЕРВІС

- 1** **Будинок кіно (другий поверх, біля Синьої зали)**
Години роботи:
П'ятниця, 21 березня: 14:00 - 21:00
Субота, 22 березня – Середня, 26 березня: 12:00 - 21:00
Четвер, 27 березня: 12:00 - 19:00
П'ятниця, 28 березня: 15:00 - 18:00

ВІДКРИТТЯ ФЕСТИВАЛЮ

- 1** **ЦЕРЕМОНІЯ**
Будинок кіно (Мала зала, третій поверх)
П'ЯТНИЦЯ, 21 БЕРЕЗНЯ, 19:00
- 6** **ПРИЙОМ**
Арт-простір «Мин» / вул. Дегтярівська, 5
Вхід тільки за запрошеннями
П'ЯТНИЦЯ, 21 БЕРЕЗНЯ, 22:00

ЗАКРИТТЯ ФЕСТИВАЛЮ

- 1** **ЦЕРЕМОНІЯ**
Будинок кіно (Червона зала, третій поверх)
ЧЕТВЕР, 27 БЕРЕЗНЯ, 19:00
- 6** **АФТЕПАТІ**
Арт-простір «Мин» / вул. Дегтярівська, 5
Вхід тільки за запрошеннями
ЧЕТВЕР, 27 БЕРЕЗНЯ, 21:00

ВІДЕОТЕКА

- 1** **Будинок кіно (Малий зал)**
Вхід тільки за акредитацією
Години роботи:
22 – 27 березня, 11:00 - 21:00

ГОТЕЛЬ

- 4** **«Русь» / вул. Госпітальна, 4**
+38 044 256 40 00

ГАЛЕРЕЯ «КАМЕРА»

- 5** вул. Прорізна, 22

ФЕСТИВАЛЬНИЙ ПАБ

- 8** **«Пивная Дядя Гырга»**
вул. Шота Руставелі, 15-б

БАВАРСЬКИЙ ДІМ ПИВА

- 7** вул. Еспланадна, 34/2

FESTIVAL VENUES

CINEMAS

- 1** **Cinema House**
вул. Саксаганського, 6
- 2** **Kinopanorama**
вул. Шота Руставелі, 19
- 3** **Kyiv Cinema**
вул. Velyka Vasylkivska, 19

GUEST DESK

- 1** **Cinema House (second floor, near the Blue Hall)**
Opening Hours:
Friday 21 March: 14:00 - 21:00
Saturday 22 March - Wednesday 26 March: 12:00 - 21:00
Thursday 27 March: 12:00 - 19:00
Friday 28 March: 15:00 - 18:00

FESTIVAL OPENING

- 1** **CEREMONY**
Cinema House (Red Hall, third floor)
FRIDAY 21 MARCH 19:00
- 6** **RECEPTION**
Myn Art Space / вул. Dehtiarivska, 5
By invitations only
FRIDAY 21 MARCH 22:00

FESTIVAL CLOSING

- 1** **CEREMONY**
Cinema House (Red Hall, third floor)
THURSDAY 27 MARCH 19:00
- 6** **AFTER PARTY**
Myn Art Space / вул. Dehtiarivska, 5
By invitations only
THURSDAY 27 MARCH 21:00

VIDEO LIBRARY

- 1** **Cinema House (The Small Hall)**
Accredited guests only
Opening Hours:
22 – 27 March: 11:00 - 21:00

HOTEL

- 4** **Rus / вул. Hospitalna, 4**
+38 044 256 40 00

CAMERA GALLERY

- 5** вул. Прорізна, 22

FESTIVAL PUB

- 8** **Uncle GRGA**
вул. Shota Rustaveli, 15b

BAVARIAN BEER HOUSE

- 7** вул. Еспланадна, 34/2

ЖУРИ

DOCU/ПРАВО

- **Андрей Почобут**, білоруський журналіст.
- **Наталка Зубар**, український правозахисник, журналіст, сценарист, режисер.
- **Оксана Саркісова**, програмний директор Міжнародного кінофестивалю документально-го кіно про права людини Verzio (Угорщина).

DOCU/ЖИТТЯ

- **Боріс Мітіч**, сербський документаліст, журналіст.
- **Кріс Макдоналд**, президент Канадського міжнародного кінофестивалю документального кіно Hot Docs.
- **Сімона Бауманн**, німецький продюсер, голова відділу документалістики компанії Saxonia Entertainment GmbH.

НАГОРОДИ

- Приз журі конкурсу DOCU/ПРАВО
- Приз журі конкурсу DOCU/ЖИТТЯ
- Приз журі конкурсу DOCU/КОРОТКО
- Приз студентського журі

КОНКУРСНІ ПРОГРАМИ

DOCU/ПРАВО

21-26/03 / БУДИНОК КІНО / СИНЯ ЗАЛА, ЧЕРВОНА ЗАЛА

Мужність та гумор як єдине мірило життя. Вперше на великому крані Червоної зали десять must see стрічок про звичайних людей – героїв нашого часу за негероїчних обставин.

DOCU/ЖИТТЯ

21-26/03 / БУДИНОК КІНО / ЧЕРВОНА ЗАЛА

Зроблено з любов'ю. Це не просто скручений нашвидкуруч сендвіч у макдо. Вишукані кінострави для гурманів. Конфігурація

ПОЗАКОНКУРСНІ ПРОГРАМИ

ІДЕОРУПЦІЯ

22, 24, 26/03 / БУДИНОК КІНО / ЧЕРВОНА ЗАЛА

Практично кожен зустрічається з корупцією щодня. Вона охопила всі суспільні відносини. Вдала корупційна оборудка є мрією значної частини населення. Для багатьох вона набуває справжнього сенсу життя як ключ до швидкого збагачення та швидкої реалізації власних мрій. Ми винайшли нове слово – ідеорупція. Це корупція, що давно набула ознак ідеології, яка з роками стійко закріпилася в українській ментальності. Шукайте свій шлях викорінення ідеорупції з героями фільмів Александра Гентелева «Путінські ігри», Сема Бенстеда «Тренер Зоран і його «Африканські тигри» та Марка Баудера «Володар усесвіту», а також з нашими гостями, котрі розкажуть, як шукати корупцію, які її обсяги, як із нею боротися, як карати винних та повертати державі вкрадене.

ДОКУ/УКРАЇНА

22-25/03 / БУДИНОК КІНО / СИНЯ ЗАЛА

Цьогорічна добірка українських фільмів програми дає можливість познайомитися з митцями різних генерацій, стилів та уподобань. Від зовсім юних початківців з недосконалою майстерністю, але вже власним мистецьким поглядом, до улюбленців багатьох фестивалів та майже класиків вітчизняної документалістики.

DOCU/СПРОТИВ

23, 25, 27/03 / БУДИНОК КІНО / ЧЕРВОНА ЗАЛА

Коли ще до початку Євромайдану Docudays UA задумували цю програму, то зважали на хвилю протестів останніх років, що прокотилися світом. лінійка фільмів DOCU/СПРОТИВ не для того, щоб шукати паралелі. Вона не для того, щоб шукати рецепти чи прості відповіді на складні питання. Не для того, щоб вчитися на чужих помилках. Що ми можемо напевне, так це зрозуміти, що ми не самі. Світло в кінці тунелю є шанс побачити тоді, коли на іншому боці запалить ліхтарик той, хто також шукає вихід.

DOCU/АРТ

22/03 / БУДИНОК КІНО / ЧЕРВОНА ЗАЛА 25-26/03 / «КІНОПАНОРАМА» / ВЕЛИКА ЗАЛА

Мистецтво як зброя – девіз для всіх нас, хто бажає змінити навколишню дійсність. Каірські графіті-художники, що змушують стіни говорити. Хроніка боротьби Pussy Riot проти Путіна. Голос іранського суспільства, що лишався непочутим до оскарівського

DOCU/КОРОТКО

- **Андрій Загданський**, українсько-американський режисер та продюсер.
- **Вікторія Белопольська**, кінокритик, програмний директором «Артдокфесту» – найвпливовішого фестивалю художньо-документальних фільмів у Росії.
- **Стефані Ламорре**, французький документаліст, незалежний продюсер, сценарист, режисер.

СТУДЕНТСЬКЕ ЖУРИ

Віктор Килимар,
Олександр Шкрабак,
Гая Василенко,
Петро Вялков,
Тетяна Чесалова.

- Приз глядацьких симпатій
- Премія імені Андрія Матросова від організаторів Docudays UA
- Конкурсні програми

проста – путь, остання путь, дорога, мандри, повернення та ваші емоції. 10 екстраординарних делікатесів від кінематографістів, що підгледіли для вас найпровокативніші сторони життя. Не перемикайте!

DOCU/КОРОТКО

21-26/03 / БУДИНОК КІНО / СИНЯ ЗАЛА,

Короткі та швидкоплинні. Найменшому – 4 хвилини, і він прибув з сонячної Австралії. Найбільшому – 44 – з похмурої Англії. Один посяде місце найкращого, всі інші – особливе у вашому серці.

тріумфу Асґара Фархаді. Добірка DOCU/APT цього року – барвисте, безкомпромісне кіно, в якому людина творить і репродукує акти волі замість лайків.

DOCU/ХІТИ

23/03 / КІНОТЕАТР «КИЇВ» /

ЧЕРВОНА ЗАЛА / 16:00

22, 24, 25/03 / «КІНОПАНОРАМА» / ВЕЛИКА ЗАЛА

27/03 / БУДИНОК КІНО / ЧЕРВОНА ЗАЛА / 15:00

Немає сенсу брати до конкурсної програми Олімпійських чемпіонів. Однак не показати фільми-переможці найкращих фестивалів українським глядачам було б несправедливо.

Доля кожного кінохіта складна. Від задуму до «Оскара» довгий шлях. Однак стійкість і відданість справі завжди винагороджується. Витрачена енергія ніколи не зникає в порожнечі, вона трансформується в шедеври. Кожен з п'ятірки фільмів, представлених у цій програмі, – це відкриття й потрясіння. Дивитися треба все. Із широко розкритими очима.

НОТ DOCS ПРЕЗЕНТУЄ

22/03 / КІНОТЕАТР «КИЇВ» /

ЧЕРВОНА ЗАЛА / 16:00

24, 26/03 / «КІНОПАНОРАМА» /

ВЕЛИКА ЗАЛА / 21:00

Чи думали ви коли-небудь продати одну нирку, аби врятувати сім'ю від злиднів? Чи могли б уявити, що будете народжувати свою дитину в тропічних джунглях? Чи замислювались, чому одних тварин любите, а інших їсте?

Три стрічки від Канадського міжнародного фестивалю документального кіно Hot Docs не претендують на революцію ані в житті, ані в кінематографі. Тим не менш, вони виконують свій звичайний обов'язок – додають ще кілька опцій до нашого ментального компасу.

АРТДОКФЕСТ ПРЕЗЕНТУЄ

24-26/03 БУДИНОК КІНО / СИНЯ ЗАЛА

Топ-3 від Вікторії Белопольської – програмного директора «Артдокфесту», фестивалю авторського документального кіно російською мовою. Вона не пояснює, чому обрала для нас саме ці три стрічки, але запевняє, що це – справжнє мистецтво.

РЕТРОСПЕКТИВА АНДРІЯ ЗАГДАНСЬКОГО

23, 26/03 / БУДИНОК КІНО / СИНЯ ЗАЛА

Чотири фільми майстра документалістики. Різна тематика, різні історичні та соціальні реалії. Але в основі – завжди унікальний авторський погляд.

JURY

DOCU/RIGHT

- **Andrzej Poczobut**, a Belarussian journalist
- **Natalka Zubar**, a Ukrainian human rights activist, journalist, screenwriter, director.
- **Oksana Sarkisova**, a Program Director at the Verzio International Human Rights Documentary Film Festival (Hungary).

DOCU/LIFE

- **Boris Mitić**, a Serbian documentary filmmaker, journalist.
- **Chris McDonald**, president of the Hot Docs Canadian International Documentary Festival.
- **Simone Baumann**, a German producer, head of the documentary department of Saxonia Entertainment GmbH

AWARDS

- DOCU/RIGHT Competition Jury Award
- DOCU/LIFE Competition Jury Award
- DOCU/SHORT Competition Jury Award
- Students' Jury Award

COMPETITION PROGRAMS

DOCU/RIGHT

21-26/03 / CINEMA HOUSE / BLUE HALL, RED HALL

Courage and humor as the only measure of life. For the first time on the Red Hall's big screen: ten must-see films about ordinary people, heroes of our time under non-heroic circumstances.

DOCU/LIFE

21-26/03 / CINEMA HOUSE / RED HALL

Made with love. This is not a fast-food sandwich made offhand. These are fine

DOCU/SHORT

- **Andrei Zagdansky**, a Ukrainian-American director and producer.
- **Victoria Belopolskaya**, film critic, a programming director of ArtDocFest, the most influential Russian festival for creative documentaries.
- **Stéphanie Lamorré**, a French documentary filmmaker, international independent writer, producer and director

STUDENTS' JURY

Viktor Kylymar,
Oleksandr Shkrabak,
Halia Vasylenko,
Petro Vyalkov,
Tetyana Chesalova.

film-dishes for gourmets. The configuration is simple: the way, final journey, the road, the trip, return, and your emotions. 10 extraordinary film-delicacies, they've found the most provocative slices of life for you. Stay tuned!

DOCU/SHORT

21-26/03 / CINEMA HOUSE / BLUE HALL

Short and fugitive. The shortest one is 3 minutes, and it comes from sunny Australia. The longest one is 44, from gloomy England. One of them will take the first prize, the rest will conquer your hearts.

NON-COMPETITION PROGRAMS

IDEORRUPTION

22, 24, 26/03 / CINEMA HOUSE / RED HALL

Almost everyone faces corruption every day. It has generally taken over all social relations. A successful, corrupt transaction is the dream of many individuals. For many, it becomes the true meaning of life as a key to getting rich quick and realizing their own dreams as fast as possible. We have invented a new word – 'Ideorruption'. This refers to a kind of corruption which has long acquired the traits of an ideology that has become firmly entrenched over the years in the Ukrainian mentality. Look for your own way to eradicate ideorruption together with the characters from the films Putin's Games by Aleksandr Gentelyev, Coach Zoran and His African Tigers by Sam Benstead, and Master of the Universe by Marc Bauder, as well as with our guests who will show you how to look for corruption, how far it has reached, how to fight it, how to punish those responsible, and how to return a stolen state to its people.

DOCU/UKRAINE

22-25/03 / CINEMA HOUSE / BLUE HALL

This year's selection of Ukrainian films provides an opportunity to meet artists of different generations, styles and preferences. From very young beginners with imperfect skills, but who already have their own artistic eye, to the favorites of many festivals with their almost classic domestic documentaries.

DOCU/RIOT

23, 25, 27/03 / CINEMA HOUSE / RED HALL

When Docudays UA was conceiving this program, even before the start of the Euro-maidan, it considered the wave of protests which have swept the world in recent years. Our selection of films for DOCU/RIOT has not been made with the aim of seeking parallels. It's not an attempt to look for prescriptions or simple answers to complex questions. Nor is it aimed to learn from the mistakes of others. What we can certainly do is to realize that we are not alone. When looking for the light at the end of the tunnel, there is a chance to see whether someone on the other side will light a torch for someone who is also looking for a way out.

DOCU/ART

22/03 / CINEMA HOUSE / RED HALL

25-26/03 / KINOPANORANA / THE BIG HALL

Art Is a Weapon – that is a motto of all of us who desire who want to reshape the surrounding reality. The Cairo graffiti sprayers

ANDREI ZAGDANSKY RETROSPECTIVE

23, 26/03 / CINEMA HOUSE / BLUE HALL

Four films by the documentary maestro. Various subjects, different historical and social backgrounds. But at the core of each film there is always the author's unique perspective.

DOCU/КЛАС

22-27/03 / «КІНОПАНОРАМА» / МАЛА ЗАЛА / 12:00, 14:00

Це простір, де сенсеї від кіно діляться досвідом з молодими творцями та кінознавцями. Третій рік поспіль фестиваль Docudays UA запрошує на авторські майстер-класи, лекції та презентації найцікавіших документалістів України та світу.

DOCU/CLASS-2014 пропонує насичену

програму майстер-класів про найрізноманітніші аспекти документалістики – від операторської майстерності до просування фільмів на кінофестивалях. Окремий фокус цього року DOCU/CLASS – фотодокументалістика та перехід від фотографії до рухомого зображення.

DOCU/CLASS

22-27/03 / KINOPANORAMA / THE SMALL HALL / 12:00, 14:00

It is the space where filmmaking gurus share their experience with their young colleagues and critics. This will be the third year of Docudays UA inviting its viewers to attend author workshops, lectures and presentations by the most interesting documentary filmmakers from Ukraine and abroad.

DOCU/CLASS-2014 offers a full range of workshop programs touching upon various aspects of documentary filmmaking, from cinematography to promotion at film festivals. In particular, this year's DOCU/CLASS will be focused on photodocumentary and the transition from photo to moving images.

СУВЕНІРНА КРАМНИЧКА ФЕСТИВАЛЮ DOCUDAYS UA

22-27/03 / БУДИНОК КІНО / ХОЛ ТРЕТЬОГО ПОВЕРХУ / 13:00-21:00

Купіть сувенір на згадку про Docudays UA – зробіть внесок до Призу глядацьких симпатій. Цьогоріч на фестивалі працює благодійна сувенірна крамничка. Кожен, хто пожертвує на майбутній фільм переможця глядацького голосування, отримає футболку, сумку, ручку чи блокнот.

DOCUDAYS UA GIFT SHOP

22-27/03 / CINEMA HOUSE / HALL ON THE THIRD FLOOR / 13:00-21:00

By buying a Docudays UA souvenir, you'll be paying an instalment towards the Audience Award. A voluntary gift shop is organized at the festival every year. Everyone who makes a donation to the future winner of the viewers' vote will receive a football, a bag, a ballpen or a notebook.

«ЖИВА БІБЛІОТЕКА»

22-27/03 / БУДИНОК КІНО / ХОЛ ТРЕТЬОГО ПОВЕРХУ / 15:00-20:00

У звичайній бібліотеці читачі обирають і читають книжки на цікаву для них тему – в нашій «Живій бібліотеці» можна обрати людину-«книжку» з цікавим для вас життєвим досвідом і поставити їй різноманітні питання. «Книжками» є люди, щодо яких у суспільстві існують певні упередження – зазвичай це представники етнічних, релігійних меншин, ЛГБТ-спільноти, а також люди, що живуть закритими групами (як, наприклад, біженці) або ж є прихильниками непопулярних ідей (приміром, вегани чи анархісти).

Це абсолютно безкоштовно, однак «читачі» повинні дотримуватися певних правил: за раз можна спілкуватися лише з однією «книжкою», найкраще – з тією, яка найменше подобається. Повернути її назад у бібліотеку потрібно в такому ж фізичному та психічному стані. У «Живій бібліотеці» не буває безглузвих, незручних або гострих питань; так само немає місця для образ – словесних чи фізичних.

THE LIVING LIBRARY

22-27/03 / CINEMA HOUSE / HALL ON THE THIRD FLOOR / 15:00-20:00

In a normal library, readers can select and read a book on a topic that interests them. In our Living Library, you will have a chance to choose a 'person-book' with a life experience that interests you, and to ask this person various questions. The 'books' are people about whom certain stereotypes in society exist – usually, these are representatives of ethnic, religious minorities, LGBT groups, as well as people who live in enclosed groups (such as, for example, refugees) or follow uncommon lifestyles (for example, vegans or anarchists).

This will be absolutely free; however, the 'readers' have to follow certain rules: you can communicate only with one 'book' per visit, ideally with the one that you like the least. You must return it to the library in the same physical and emotional condition as you found it. And of course, in the Living Library there are no stupid, uncomfortable or sharp questions; nor is there any place for insults – with words or physical force.

РІДКЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ

22-27/03 / БУДИНОК КІНО / ХОЛ ТРЕТЬОГО ПОВЕРХУ / 13:00-21:00

Все в одному! Це безкінечна матрьошка. Телебачення відображає не реальність, а копію реальності, яку саме ж і створює. Моя бабуся давно не виходить із дому, і її реальність сконцентрована в екрані 14-дюймового телевізора. Обираючи та перемикаючи канали, вона сама моделює правду свого світу. Перетікаючи з одних телесюжетів в інші, оминаючи рекламу, вона рухається у потоці подій, що емулюють життя.

Рідке ТБ складається з калейдоскопу найрізноманітніших фрагментів, що ілюструють чи пародіюють телевізійну дійсність. Це можуть бути ігрові (постановочні) сюжети, фрагменти незнятих фільмів, трейлери до неіснуючих блокбастерів, хронікальні кадри, імітація телевізійних програм, анімація, інтерв'ю з цікавими людьми, відеоколажі, перформанси, флешмоби та ін. Сюжети не повинні бути тривалими. Глядача не має полишати відчуття постійного перемикавання каналів. Сюжети можуть раптово починатися, підвисати і закінчуватись несподівано чи на найцікавішому місці. Ця фрагментарність – основний принцип Рідкого ТБ, так само як і ведучі, що з'являються і зникають.

Організатори Макс Афанасьєв, Олександр Юдін та Docudays UA.

LIQUID TV

22-27/03 / CINEMA HOUSE / HALL ON THE THIRD FLOOR / 13:00-21:00

All in one! It is an endless nesting doll. Television reflects not reality but a copy of reality which it itself creates. My granny has been staying in for a long time now, and her reality is concentrated in the 14-inch TV screen. By choosing and switching TV channels, she models the truth of her world. By navigating from one TV piece to another and trying to avoid ads, she moves in the flow of events that emulate life.

Liquid TV is a kaleidoscope of various fragments that illustrate or mock television reality. It can include fiction (staged) pieces, fragments of nonexistent films, trailers to nonexistent blockbusters, chronicles, imitation of TV programs, animation, interviews with interesting people, video collages, performances, flashmobs and so on. The pieces shouldn't be long. A viewer should have the feeling of permanent channel switching. The pieces should start suddenly and end as abruptly. This kind of fragmentariness is the main principle of Liquid TV.

Organized by Max Afanasyev, Oleksandr Yudin and Docudays UA.

ЦЕРЕМОНІЯ ВІДКРИТТЯ

21/03 / БУДИНОК КІНО / ЧЕРВОНА ЗАЛА / 19:00

«ЄВРОМАЙДАН. ЧОРНОВИЙ МОНТАЖ»

Три місяці революції. Від обуреного протесту до народного єднання. Від каструль на голові до кийків і бронжилетів. Від ейфорії перемоги до оплакування загиблих Небесної сотні. Революція як вибух пробудженої гідності, як ейфорія свободи, як біль усвідомлення ціни, як народження новітньої історії України. Ми звернулися до режисерів, які знімали український протест, і попросили надати нам їхні найкращі кадри. Епізоди майбутніх фільмів про Євромайдан склалися у калейдоскоп революції, що не потребує коментарів. Ми пропонуємо до вашої уваги хроніку Українського протесту. Проживіть з нами ці три місяці боротьби, відчуйте і побачте революцію нашими очима.

Особливий гість церемонії відкриття – актриса, співачка Мар'яна Садовська.

OPENING CEREMONY

21/03 / CINEMA HOUSE / RED HALL / 19:00

EUROMAIDAN. ROUGH CUT

Three months of revolution. From indignant protest to national unity. From pots on their heads to batons and body armor. From the euphoria of victory to the mourning of the fallen Heavenly Hundred. Revolution as an explosion of revived dignity, as the euphoria of freedom, as the pain of awareness at the cost, as the birth of the modern history of Ukraine. We have asked the directors who filmed the Ukrainian protests to share their best shots with us. The episodes of these upcoming films about the Euromaidan were formed in a kaleidoscope of revolution, which needs no comment. We offer you a chronicle of the Ukrainian protest. Experience the three months of fighting with us, feel and see the revolution through our eyes.

A special guest of the opening ceremony, Mariana Sadovska, an actress and singer.

ФІЛЬМ-ЗАКРИТТЯ

27/03 / АРТ-ПРОСТІР «МИН» / 21:00

«ЕЛЕКТРО МОСКВА»

Єлена Тіхонова, Домінік Шпрітцендорфер / Австрія / 2013 / 89'

Історія електронної музики і радянських синтезаторів – алегорія до радянської системи, де нічого не працює, але старатися треба. Це електроказка про вільний творчий дух за залізною завісою.

Після показу – DJ-VJ set від авторів фільму. Вхід на концерт лише за запрошенням.

CLOSING FILM

27/03 / MYN ART-SPACE / 21:00

ELEKTRO MOSKVA

Yelena Tikhonova, Dominik Spitzendorfer / Austria / 2013 / 89'

This history of electronic music and Soviet synthesizers is an allegory of the Soviet system, where nothing works, but you still have to try. This is an electro-showing about the free creative spirit behind the Iron Curtain.

After the showing there will be a DJ/VJ set by the film's creators. Entrance to the concert is by invitations only.

«ФОТО 51»: ЧИ КОРУПЦІЯ ПРОПИСАНА В ДНК РОСІЇ?

Міхал Фрідман, чия фотовиставка отримають нагоду побачити відвідувачі Docudays UA, народився в Молдові, живе в Нью-Йорку. За освітою він – економіст і політолог. Багато років працював координатором проектів у гуманітарних організаціях по всьому світу, в тому числі в лавах «Лікарів без кордонів». Читає лекції у фотошколах Нью-Йорка, Москви та Санкт-Петербурга. Його роботи, представлені французькою фотоагенцією Cosmos, німецько-австрійсько-швейцарською Laif та російською – Salt Images, публікуються в провідних світових виданнях. Призер багатьох фотоконкурсів, зокрема – Picture of the Year International. Сайт Міхала Фрідмана: www.medvedia.com

Ніби ланцюжки ДНК, що звиваються у спіральну структуру, вкоріненість корупції на базових рівнях функціонування російського суспільства видається водночас банальною та різкою. Коли я починав цей проект, то знав, що не потребую агресивних виявів корупції. Я міг спокійно оминати пишні нічні клуби, не мусив підслуховувати під дверима, винохувати про кримінальні зв'язки. Насправді, все, що мені було потрібно, – це сама Росія. І коли я дістався до Санкт-Петербурга і Москви, до малих містечок у Карелії та на Уралі, достатньо було проїхатися на машині чи пройти пішки, щоб помітити корупцію скрізь: у березовому гаю, делікатно облямованому стрічкою як місце злочину; серед команди, що готує фестиваль «Червоні вітрила», навіть у самотній машині, що їде по звивистій дорозі вночі.

Хоча більшість людей цього не визнають, корупція в Росії стала самодостатньою – вона є основою функціонування решти інституцій. Без патрон-клієнтських обороток неможливо уявити бізнес та освіту, поліцію та військову сферу, медицину та судоустрій. З часом у мені розвинулася специфічна чутливість, і тепер в усьому – в кожній будівлі, дорожній інспекції чи закинутій фермі – я бачив втілення того, як корупція просочується в усі органи громадянського суспільства. У певному сенсі моя пильність віддзеркалювала параною та зверхність, через які корупція так міцно влітається в повсякденне життя людей.

Хоча така ситуація існувала завжди, за правління Путіна тиск державних органів у всіх сферах сприяв тому, що корупція прописалася в самому коді держави та громадянського суспільства. Не дивно, що всі хочуть працювати у державному секторі: причина не в зарплатах, а в гарантованому підвищенні статусу. Країною тепер керує кримінально-корпоративний синдикат на чолі з Путіним.

Корупція, в моєму розумінні, є ширшою за будь-який одиничний вчинок – це прийняття всієї системи в цілому. Ненормальні речі – хабарництво, побиття, адюльтер, блат, халатність, шовінізм, брехня та цинізм обриване посадовців – сприймаються як належне.

У росіян є жарт: «Саме місто чудове, просто район поганий». Мета моєї роботи – почати говорити про те, чому це видається нам смішним. Чому росіяни вважають себе непричетними до проблеми корупції й звинувачують лише державу? Наприклад, про це можна говорити мовою зображень. «Фото 51» – це видатна рентгенограма, знята в 1951 році, що дозволила дослідникам змодельювати структуру ДНК. Для мене «Фото 51» символізує здатність фотографії робити приховане видимим. Я хочу скористатися цією здатністю та почати виявляти деструктивний вплив корупції на ДНК російського суспільства.

Міхал Фрідман

PHOTO 51: IS CORRUPTION IN RUSSIA'S DNA?

Misha Friedman, whose photo exhibition the Docudays UA audience will have a chance to visit, was born in Moldova and lives in New York. He qualified as an economist and political scientist. He has spent many years as a coordinator in humanitarian projects around the world, including the ranks of Doctors Without Borders. He lectures at photography schools in New York, Moscow and St. Petersburg. His work has been published in leading international journals, and he has won many photo contests, including Picture of the Year International. His work has been presented by the French Cosmos photo agency, the German-Austrian-Swiss agency Life, and the Russian agency Salt Images. Misha Friedman's website is at www.medvedia.com

Like threads of DNA spiraling in ladder formation, Russia's reliance on corruption for its basic functioning is both commonplace and breathtaking. Starting this project, I knew I did not want the aggressive expressions of it; I could avoid ostentatious nightclubs, would not need to listen at keyholes, nor to sniff out connections with criminals. Really, all I needed was Russia itself. And once I got to St. Petersburg and Moscow, to little towns in Karelia and the Urals, it took no more than a drive or a walk to see it manifested everywhere: the grove of birches banded delicately with crime-scene tape; the crew setting up the Scarlet Sails festival; even a lone car driving down a curving road at night.

Most people don't acknowledge this, but corruption in Russia has become its own institution, upon which all other institutions run. Without the patron-client transaction, business and education, police and military, medical and judicial operations, don't happen. With time, it got so I couldn't pass anything – a building, a traffic intersection, an abandoned farm – without becoming hyper alert to the way it embodied corruption's creep into every organ of civic society. In a way, my sense of alertness was a mirror for the paranoia and arrogance that weaves corruption so thoroughly into the logistics of people's daily lives.

While this state of affairs has always ruled,

since Putin, government's grip in all arenas has made it so that corruption is now coded into the entire state and civic apparatus. It's no wonder everyone wants to work for the government: salaries aren't the reason – their guaranteed enhancement is. The country is now run by a criminal-corporate syndicate with Putin at the top.

What I've come to define as corruption goes beyond any one act and points to the acceptance of the whole system of it. Things that are not normal – bribing, beatings, adultery, cronyism, negligence, chauvinism, lying, and the cynicism of elected officials – are borne as normal.

There's a joke Russians tell: «The city is great, it's just that this neighborhood is bad.» My aim for this work is start a conversation about why this is funny. How is it that Russians think themselves exempt from the problem of corruption, with everything being government's fault? One way of talking about it is with pictures; I think of Photo 51, the breakthrough X-ray diffraction image shot in 1952 that provided researchers with a way to model the structure of DNA. To me, Photo51 signals photography's power to draw out what is latent and make it visible. I want to employ this power and begin to identify corruption's warping effect on Russian society's DNA.

Misha Friedman

ДВІ БІЛОРУСИ – ДВІ ДУШІ

Презентація-огляд прикладів агітації провладних та неурядових ЗМІ Білорусі.

Одна Білорусь – це острівці тиші та спокою серед світового хаосу, інша – країна, доведена до відчайдушного мовчання. Як Білорусь видається вам реальною? Жодна.

Валяріна Кустава, білоруська літературка, поетеса, сценаристка та телеведуча, і Тацяна Гацура-Яворська, білоруська правозахисниця та громадська діячка, за півтори години спробують продемон-

струвати «дві Білорусі – дві душі», щоб ви самі могли зробити висновки про суспільно-політичну ситуацію.

Після презентації всі охочі зможуть скуштувати білоруський національний напій Крамбамбулю, задати будь-які питання ведучим, поговорити, а також попросити Валярину почитати вірші.

Організатор: ГО «Звяно» (Мінськ)

TWO BELARUSES – TWO SOULS

Presentation of propaganda examples from pro-government and non-government mass media in Belarus

One Belarus is an island of peace and quiet in the middle of global chaos, the other one is a desperately silent country. Which of them seems more real to you? Neither.

Valaryna Kustava, a Belarusian writer, poet, script writer and TV hostess, and Tatyana Hatsura-Yavorskaya, a Belarusian human rights activist and public figure, will try to show you "two Belaruses – two

souls" so that you could draw your own conclusions about the social and political situation.

After the presentation, you will have a chance to try a Belarusian national drink Krumbambula, ask the spokeswomen any questions, have a discussion and request Valaryna to read her poems.

Organized by the Zviano NGO, Minsk

ОБЛИЧЧЯ СВОБОДИ. МАЙДАН

Сьогодні рідко хто згадує, що у дев'яностих ім'я київського фотографа Ігоря Гайдаю було тісно пов'язане з рекламною фотографією. Відтоді, як Ігор покинув комерційну зйомку і зайнявся авторськими проектами, він зосередився на портретах, часто присвячуючи одній серії по кілька років. Зокрема, над проектом «Українці. Початок третього тисячоліття», що вийшов книгою і вмістив понад 130 портретів сучасних жителів країни від пастуха до президента, Ігор працював 7 років. Серед серій, які неодноразово експонувалися в Україні і за кордоном, «РАЗОМ.UA» – масштабні колективні портрети за одночасної участі сотень людей. З Ігорем та Ніною – його дружиною й асистентом – Docudays UA зустрівся в розпал революції гідності, аби поговорити про новий проект «Обличчя свободи. Майдан».

Ігорю, що спонукало вас зайнятися дослідженням української ідентичності на Майдані?

Це не дослідження ідентичності, як громадин я просто не міг лишатися осторонь. Я вважаю себе майданівцем і знімаю своїх однодумців. Це не погляд з відстані – мені цікаво пропустити їх крізь себе. Раніше я знімав дуже різних людей, інколи фотографував не тільки тих, хто мені особисто дуже подобався.

Цього разу все емоційніше. Для мене ці люди поодинокі та вкупі творять образ справжньої свободи. На Майдані постійно лунає фраза, над змістом якої не замислюєшся: «Слава Україні! – Героям слава!» Так от, що довше я живу з Майданом у серці, то ці слова набувають більшого сенсу.

Як ви обирали героїв, адже там тисячі людей?

Майдан дуже колоритний, але передовсім мені хотілося уникнути ярмаркової стилістики. Першою несподіванкою для мене стало те, що я не зміг відмовитися від кольору (зазвичай, світліни фотографа чорно-білі – Н.Д.). Майдан для мене виявився кольоровим, я думаю, це через національні прапори. А друге – у мене не було чіткого критерію відбору. Як тільки зупиняєшся, то нікого нема: просто люди йдуть і ніхто в око не впадає, але потім ба-

чиш – один, другий, третій, і всі такі гарні! От існує формат стріт-фешн, а це майдан-фешн: ці каски, прапори на плечах!

Переважно ми знімали незнайомих людей, та згодом почали шукати певних героїв. Йшов лише перший місяць, але здавалося, що це так довго. Був один чоловік, якого я називаю 31-й день. Він так і сказав: «Сьогодні вже 31-й день стою». Тоді ніхто не знав, що буде ще й 51-й і 61-й...

Як люди реагували на камеру, ви їх фактично відривали від справ?

Думаю, більшість людей погоджувалася тому, що це непересічний момент у житті. У них є відчуття, що зараз вони самі творять історію, новітню історію держави. Мої фотографії здоблені дуже просто: я зупиняю людину в тому настрої і в тому середовищі, де вона є, навіть на фон не впливаю. Кожна окрема світлина, можливо, не має цінності сама по собі, але я документую історично важливий для країни момент.

Україна отримала незалежність в подарунок, без боротьби, просто так склалося. Менти, бандити, комуністи – всі перефарбувалися, отримали окреме князівство від Москви і почали розбудовувати бандитську державу. Хоча треба було маскуватися і це маскуванню дало нам проєвропейський вектор, більшу відкритість

кордонів, дозволило людям вільніше пересуватися. Але поки не піросло покоління молодих людей вже незалежної України, все бандитське консервувалося. Мені здається, що ця молодь не захоче мати середньовічних політиків, цих бать і паханів. Їх не так вже й травмує розкрадання, але вони не можуть існувати без свободи. Майдан – це обличчя свободи.

Чи вдавалося поспілкуватися з тими, кого знімали?

По-різному. От сьогодні ми знімали на Грушевського – там тільки туристи можуть собі дозволити зупинитися, а їх там насправді чимало.

Ми вже охрестили це явище політичним туризмом. Ще з часів мирного Майдану багато хто приходив сфотографуватися на тлі барикад.

На тлі «йолки»! Я теж перші кадри зробив там.

Відколи почалися утиски і переслідування активістів Майдану, люди обережніше ставляться до фотографів?

Спершу ми записували імена, телефони, імейли, а зараз навіть пропонуємо залишатися у масці. От медики ми так і фотографували, бо за ними зараз йде справжнє полювання.

Сьогодні один чоловік знімався у масці. – додає Ніна Гайдай. – Ми вже

навіть перший кадр зробили, а потім він здер її і каже: «Ні, я так хочу!».

Атмосфера Майдану дуже відверта, – продовжує Ігор. – Відкритість – та риса, яка поєднує багатьох. Я розумію, що там дуже різні люди, але мені здається, що у цьому середовищі я більше серед своїх, ніж у повсякденному житті.

Скільки портретів ви вже зняли?

Понад 200, – відповідає Ніна. Справді? – дивується Ігор. – Я не думав, що їх так багато. Я пам'ятаю майже кожну історію.

А просять фото на пам'ять?

Найцікавіше, що ні. Дехто цікавиться, де можна подивитися.

Більшість через те, що Ніна ходить зі спалахом, взагалі вважають, що ми з телебачення і підходять дати інтерв'ю.

Матеріалу зібралось чимало, чи плануєте видати альбом?

Планую. Але відбір буде надзвичайно важким. Дещо не хочеться викидати навіть коли фото не дуже вдале, бо мені симпатичні люди. Але треба бути мінімалістом – світлини роздарувати героям, людей залишити в серці. Професійні стосунки не можна підмінити громадянською переконаністю і особистою позицією.

*Розмову вела Наталка Довга
1 лютого, 2014*

FACES OF FREEDOM. THE MAIDAN

IGOR GAIDAI. PHOTOGRAPHY
23/03-20/04 / CAMERA GALLERY

Today, hardly anyone remembers that in the nineties, the Kyiv photographer Igor Gaidai was closely associated with advertising photography. Since he left the commercial world and started shooting his own personal projects, he has focused on portraits, often devoting several years to a single series. In particular, the project *The Ukrainians. Beginning of the Third Millennium*, which has now been published as a book and includes over 130 portraits of today's inhabitants, from a shepherd to the President, took Igor seven years. Among his collections that have often been exhibited in Ukraine and abroad is *РАЗОМ.UA*, a series of large-scale group portraits in which hundreds of people participated simultaneously. Docudays UA met Igor and Nina, his wife and assistant, in the midst of the revolution of dignity to talk about their new project *Faces of Freedom. The Maidan*.

Igor, what prompted you to investigate Ukrainian identity in the Maidan?

It isn't a study of identity. As a member of the community, I just couldn't remain aside. I consider myself to be a member of the Maidan, and I was taking pictures of my associates. This is not a view from a distance – I'm curious to look at them through my own self. Previously I used to shoot very different kinds of people, and sometimes I photographed not just those who I personally liked.

This time it's emotional. To me these are people as individuals, and together they create an image of true freedom. On the Square one keeps hearing a phrase whose meaning I don't have to think twice about: 'Glory to Ukraine! Glory to the Heroes!' So, the longer I live with the Maidan in my heart, the more meaningful these words become.

How do you choose the characters? Because there were thousands of people...

The Maidan is very colorful, but

above all I wanted to avoid making it look like a pageant. The first surprise for me was that I could not refuse to use color (typically he photographs in black and white – N.D.). Independence has shown itself in colors to me, I think it's because of the national flags. And secondly, I had no clear criteria for my shot selection. Once you start dwelling upon it, then there is no-one: just people coming and going, and no-one catches your eye, but then you see them – one, two, three, and all of them are good! That's the format of street fashion, and so it becomes Maidan-fashion: those helmets, the flags on their shoulders!

Mostly we were shooting strangers, but then we began to look for certain characters. It was just the first month, but it had already felt like such a long time. There was a man whom I call 'the 31st day'. And he said, "Today is the 31st day I've been standing here." Then no-one knew it would be even 51 days, and 61 days...

How do people react to the camera? You're actually interrupting them as they are going about their business...

I think most people agree that this is an outstanding moment in life. They have a feeling that now they will make history, the modern history of the state. My pictures are taken very simply: I catch people in the mood and in the environment where they are, I don't even change the background. Each individual photograph may not have a value in itself, but I've documented a historically important moment for the country.

Ukraine gained independence as a gift, without a struggle, it just happened. The pig cops, gangsters, communists – they all changed their colors, they were granted a separate principality by Muscovy, and they started to build a criminal state, although they had to camouflage it; and this disguise gave us a pro-European vector, opening the borders, allowing people to move freely. But until the generation of young people

of an independent Ukraine grew up, all the gangsters managed to preserve themselves. I think that these young people don't want to have medieval politicians, these parents and godfathers. They are not too traumatised by the theft, but they cannot exist without freedom. The Maidan is the face of freedom.

Have you been able to communicate with the people whose pictures you took?

In different ways. So today we shot on Hrushevsky Street, where only tourists can afford to stay, and there were really a lot of them.

We call this phenomenon 'political tourism'. Even while the Maidan was peaceful, lots of people came to be photographed against the backdrop of the barricades.

With the big 'Christmas tree' in the background! I took my first shots there too.

Since the harassment and persecution of the Maidan activists started, have people become more cautious in their attitude to photographers?

First, we wrote down our names, phone numbers, Emails, and now we even offer to wear masks. We started by photographing doctors, because the real hunt is following them.

"Today, we photographed one guy in a mask," adds Nina Gaidai. "We had even taken the first shot, and then he tore it away and said, 'No, I want it this way!'".

"The atmosphere on the Maidan is very free and outspoken," Igor continues. "Transparency is the feature which unites all those people. I understand that there are very different people there, but in this environment, I think I'm much more among my own people than I am in everyday life."

How many portraits have you taken?

"Over 200," Nina replies. "Really?" says Igor in surprise. "I didn't think there had been so many. I remember almost every story."

Do people ask for souvenir photos?

Most interestingly, no. Some wondered where they could see them. Because Nina walks around with a flash, most believe that we're from TV, and they come up to be interviewed.

Have you gathered a lot of material? Do you want to put out a whole album?

We want to, yes. But the selection will be extremely difficult. Somehow I don't want to throw anything away, even when the photo is not very good, because they were such nice people. But you have to be a minimalist – by giving out the pictures to your subjects, the people stay in your heart. Professional relationships can't substitute for civic determination and a personal attitude.

*Interview by Natalka Dovha
1 February 2014*

ТРИ ПОКОЛІННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДОКУМЕНТАЛІСТИКИ

Українська програма DOCU/UKRAINE по-своєму показова, навіть репрезентативна, бо багато в чому відображає теперішнє українське суспільство – і в сенсі представлених генерацій, і через демонстровану проблематику картин.

У першу чергу варто сказати про найстарше покоління українських кінематографістів, представлене у програмі картиною Олександра Балагури «Табір». У стрічці своєрідно склеюються епохи – радянська та пострадянська, українська. Точкою відліку для сюжету стало повернення режисера у місця, де 1991 року він фільмував свою картину «Вулиця-вдова», присвячену життю закарпатських ромів. Цього разу поїздка стала ненавмисною, і вона виявилася і мандрівкою в часі, і рефлексією над минулим, і презентацією сьогодення.

Відтак стрічка має вільну структуру – старий фільм переплітається з розповідями його героїв про теперішнє своє життя, а нові реалії виказують своє давнє коріння.

Режисер Сергій Лисенко в картині «Амосов – Сторіччя» підбиває підсумки життя та діяльності знаменитого українського хірурга, інженера, мислителя Миколи Амосова. Багато в чому це розповідь про щасливе довге життя, яке об'єднало й особисті звершення, й філософські пошуки хірурга. Найцікавішою, як на мене, сюжетом сюжетною лінією цього фільму є взаємодія Амосова з Історією, з історичним часом, у якому йому довелося жити.

З одного боку, знаменитий професіонал рятував людські життя без огляду на їхні переконання чи суспільний статус, з іншого, він все ж переймався подібним статусом, бо шукав формулу ідеального суспільства, яке б влаштувало усіх. Утім, рано чи пізно подібні пошуки мали привести його якщо не до конфлікту з тодішньою владою, то до особистого розчарування їхніми результатами. Так воно і сталося – пережиті Амосовим епохи виявилися несумісними з ідеалами. Багато в чому картина «Амосов – Сторіччя» є ревізією за радянською мрією, яка сьогодні доживає свої останні дні.

Картина-портрет Романа Бондарчука «Кафе «Вояж» є також розповіддю про епоху, але цього разу через постать простої людини, сторожа приватного ставка з херсонського Берислава дяді Вови, який розповідає про себе та навколишнє життя доволі відверто, проте без найменшого пафосу чи драматичного загострення. Дядя Вова – із середнього покоління радянських людей, які розпад імперії зустріли у зрілому віці й впродовж наступних десятиліть шукали свого місця в нових часах. У фільмі ці нові часи подані через розповідь героя про місцевих заробітчанин, яким доводиться гнути спину на нових багатіях фактично за копійки, а інколи і безплатно.

У цій картині персонаж дуже важливий, бо саме він і є тим маленьким українцем, який прагне вижити за всяких умов. Чомусь здається, що подібні люди працювали у Межиріг'ї. Вітер історії їх гне, проте не ламає.

«КАФЕ «ВОЯЖ» / CAFÉ VOYAGE

Ще одним, але цього разу колективним портретом простих людей є картина «М'ясокомбінат» режисера Петра Армяновського. У фільмі йдеться про роботу дільничної комісії на парламентських виборах 2012 року, яка розташована в донецькому м'ясокомбінаті. У центрі уваги опиняються працівники комісії, а також самі виборці. У стрічці ми не побачимо чогось надзвичайного, проте її загалом мирна атмосфера видає одну з найбільш важливих проблем сходу України – його підкреслену аполітичність, яка втілюється в своєрідній інерції мислення та дій. Відтак вибори у цій картині виглядають актом фактично номінальним. Стрічка у чомусь нагадує чеховські п'єси: люди розмовляють про дрібниці, а тим часом руйнують своє життя.

Доволі радикальною є стрічка режисера Юрія Речинського «Хворісукалюди», повнометражна історія про групу одеських наркоманів, які намагаються відшукати своє місце у житті. Фільм поділено на три частини, які сприймаються загалом символічно. У першій – йдеться про життя в утробі: діти-наркомани мешкають у підвалі і на Божий світ вилазять через вузьке вікно, щоразу ніби народжуючись на світ. Друга частина є історією пошуку біологічної матері одного з підвальных мешканців, а третя розповідає про спробу однієї з героїнь народити дитину.

Уся історія про материнство та дитинство подається тут через найпримітивніші й навіть здеградовані форми біологічного існування зовсім молодих людей. Багато в чому це колективний портрет країни у його найрадикальніших проявах, де занепалим є не тільки біологічний матеріал, але й соціальні інститути.

Певним дисонансом і водночас своєрідним прологом у майбутнє в програмі виглядає стрічка Катерини Горностай «Між нами», присвячена любовному трикутнику або тому, що у деяких інтелектуальних колах називають практикою низової поліамурності. У центрі оповіді тут молоде подружжя студентів, яке опиняється на межі розлучення через роман дружини зі старшим чоловіком. Загалом ситуація в картині дещо проблематизується та фактично не обговорюється.

Соціальне тло персонажів також окреслено доволі невизначено, так само, як і можливі способи розв'язання ситуації. Водночас картина своєю стриманістю та підкресленою камерністю ніби нормалізує саму практику поліамурності, яка в Україні поширена під іншими іменами і сприймається радше негативно, ніж позитивно. Але тепер є про що поміркувати та що обговорити.

Ігор Грабович,
кінознавець

МІЖ НАМИ / BETWEEN US

ХВОРИСУКАЛЮДИ / SICKFUCKPEOPLE

ТАБІР / LOLI KALI SHUBA

THREE GENERATIONS OF UKRAINIAN DOCUMENTARIES

The Ukrainian program DOCU/UKRAINE is indicative, even representative, because it well reflects current Ukrainian society – both in terms of the generations represented and the issues raised.

The senior generation of Ukrainian filmmakers is represented here by Oleksandr Balahura's film *Loli Kali Shuba* which sticks together the Soviet and the post-Soviet, Ukrainian eras. The starting point of the film is the director's return to the location of his 1991 film *Widow Street*, dedicated to the life of the Transcarpathian gypsies. This time, the trip was unintentional, and it turned out to be a journey in time, a reflection upon the past, and a presentation of nowadays.

The movie has a loose structure: the old film is intertwined with its characters' stories about their current lives, and the new reality reveals its old roots.

In his film *Amosov – Centenary*, a young director Sergey Lysenko reviews the life and work of the prominent Ukrainian surgeon, engineer and thinker Mykola Amosov. It is a story about a long happy life examining the personal achievements and philosophical investigations of the surgeon. To me, the most interesting motif of the film is Amosov's interaction with history, the historical time he has witnessed.

On the one hand, the celebrated doctor saved people's lives without regard to their convictions or social status; on the other hand, he was concerned about status, since he was searching for a formula for an ideal society which would satisfy everyone. Sooner or later, however, such a quest had to result in personal frustration, if not a conflict with the government. And so it was: the times witnessed by Amosov proved to be incompatible with his ideals. To a large extent, *Amosov – Centenary* is a requiem for a Soviet dream which is on its way out today.

Roman Bondarchuk's portrait film *Café Voyage* is also a story about a period of time, examined this time through the figure of an ordinary man, a watchman of a private pond. Uncle Vova talks about himself and the life around him candidly, but with no pathos or dramatic tension. Uncle Vova belongs to the middle generation of Soviet people who witnessed the empire's breakdown in their mature years, and who during subsequent decades were trying to find their place in these new times. In the film, these new times are described through the protagonist's story about local migrant workers who have to bend their backs for the new rich men, working for peanuts or even for free.

The character is very important in this film, because he represents the little Ukrainian who wants to survive under any conditions. It seems that this kind of people were among those who worked in Mezhyhirya. The wind of history bows them but doesn't break them.

One more portrait of ordinary people, this time a collective one, is Piotr Armianovski's film *Meat Factory*. It depicts the operation of the 2012 parliamentary election's regional commission located at a Donetsk meat-packing plant. The film focuses on the commission's workers as well as the electors. We don't see anything extraordinary in the film, but its peaceful atmosphere reveals one of the thorny issues about Eastern Ukraine – its political apathy, reflected in an inertia of thought and actions. Thus the elections in this film seem to be merely a formal act. The film resembles Chekhov's plays: people talk about the little nothings of life while their actual lives are deteriorating.

Yuri Rechynsky's film *Sickfuckpeople*, a full-length story about a group of Odessa junkies trying to find their place in life, looks quite radical. The film is divided into three parts that are perceived symbolically. The first one is about life in the womb: drug-addicted children live in the cellar and emerge into the world through a narrow window, as if being born. The second part is a story about a cellar dweller's search for his biological mother, and the third one tells about one of the protagonists' own attempt to give birth.

The story about motherhood and childhood is delivered through the most basic and even degraded forms of these very young people's biological existence of. To a large extent, it is a collective portrait of the country in its most radical manifestation, where not only biological material, but also the social institutions are degenerate.

Kateryna Gornostai's film *Between Us* narrates a love triangle or "the practice of grassroots polyamory", as it is called in certain intellectual circles; this seems not quite to fit in the program but at the same time it feels like a prologue to the future. The story focuses on a young married couple on the verge of breakup because of the girl's affair with an older man. However, the situation is hardly criticized or even discussed in the film.

The characters' social background is outlined quite vaguely, and so are the possible solutions of the situation. At the same time, the film's reserved and low-key nature normalizes the practice of polyamory, which is known in Ukraine under other names and perceived rather negatively. But now there is something to think and talk about.

Ihor Hrabovych,
film critic

ВОЛОДАР УСЕСВІТУ / MASTER OF THE UNIVERSE

ОДНЕ ПАЛАЮЧЕ СЕРЦЕ НА ВСІХ

Про особливості 11-го Docudays UA та умови, в яких він готувався, розповідає PR-директор і член Відбіркової ради фестивалю Дар'я Аверченко.

Щороку фестиваль проходить відповідно до нової провідної концепції. Як правило – найактуальнішої на тепер. Хто визначає концепцію Docudays UA?

Уся команда фестивалю. У травні-червні ми починаємо проводити мозкові штурми, збираємо ідеї, обговорюємо, звіряємо з настроями й очікуваннями широкого кола наших співгромадян. Радимося з експертами. І місяці за 2–3 народжується концепція програми й гасло фестивалю.

Основний мотив 11-го Docudays UA звучить дещо незвично – «Ідеорупція». Це якесь іншомовне слово? Що воно означає?

Це не переклад, ми самі винайшли це слово. Якось ми ламали голову над гаслом, перебирали найкращі слова: «свобода», «солідарність», «справедливість», але гасла у нас не виходило. Ми раптом зрозуміли, що всі найкращі слова вже знівелювані політичними партіями – розтиражовані на рекламних білбордах, сотні тисяч раз з'являються на трибунах, отруєні брехнею. Політики відняли у цих слів їхній прекрасний зміст та енергію, й люди майже забули, що ці слова означають, перестали користуватися ними. І ми теж перестали...

У той момент ми так гостро відчували вбивчу сутність цього явища, що вирішили винайти зовсім нове слово, яке б своєю незвичністю привертало увагу

людей до цієї найбільш болючої й небезпечної проблеми нашого суспільства. Так з'явився термін «ідеорупція». Його можна трактувати, як – ідеологія корупції, або, якщо хочете, ідіотизм корупції. Ідеологія, за якої всі втягуються в корупцію й тим самим нищать себе, своїх дітей і майбутні онуків і правнуків – хіба це не ідіотизм?

Рада ООН прирівняла корупцію до вбивства, бо «розпилювати» гроші, які мали б іти на дороги, на лікування, на освіту, достойну зарплатню – це прирікати людей на злидні й передчасну смерть. А в 2013-му це вже стало настільки звичайним явищем, що більшість українців жили з ним, як з хронічною недугою, пристосувалися й не розуміючи, що гинемо!

Майдан показав, що багато хто розумів.

Не настільки багато, як потрібно, щоб стали незворотні зміни в країні. Тому центральну програму фестивалю ми збирали для складної й довгої дискусії, для роз'яснення того, наскільки руйнівна корупція для всіх сфер життя й наскільки важливо кожному з нас почати свою особисту боротьбу проти неї. Та драматичні події останніх чотирьох місяців відсунули розмову про корупцію на другий план.

Більшість із нас стояли на Майдані. І так божевільно радісно було усвідомлювати, що ця територія вільна від ідеорупції, що, нарешті,

ожили й виповнилися енергією слова «свобода», «солідарність», «справедливість»... ми повторювали їх і відчували, що у нас одне палаюче серце на всіх! Тому ми взяли його за символ нинішнього фестивалю, воно є на наших плакатах. За фестивалне мотто ми хотіли взяти цитату з пісні Віктора Цоя – «Ми прагнемо змін». Однак подальші події – вторгнення російських військ до Криму та боротьба за схід і південь країни, реінкарнація привидів ідеорупції у владі – перекреслили всі слогани й концепції. Тепер у нас лишилося тільки палаюче серце і надія на те, що вдасться уникнути війни.

І все ж таки команда Docudays UA вирішила проводити фестиваль...

Щиро кажучи, ми кілька разів збиралися перенести фестиваль – або на осінь, або взагалі на наступний рік. Але наші друзі й колеги з усього світу в ці місяці написали нам безліч листів, в яких переконували, що провести Docudays UA цього року важливо, як ніколи раніше. Бо в Європі й Америці працює потужна машина Путінської пропаганди, а про Україну там знають мало. І ми мусимо робити усе, щоб донести правду про Україну якнайбільшій кількості людей.

Справді, до нас приїдуть понад 100 учасників, серед яких відомі режисери, продюсери, сценаристи з усього світу, які на власні очі побачать, що насправді відбувається в Україні. Вони будуть обговорювати фільми з нашими глядачами, брати участь у дискусіях, круглих столах з правозахисниками, ми будемо водити їх на екскурсії на барикади.

Про минулорічний плакат з пустотливими «беркутівцями» кажуть, що ви вже тоді передбачили революцію й перемогу. Що передбачає 11-й Docudays UA?

Справді, нам неодноразово казали, що ми володіємо даром передбачення – менше, ніж через рік після появи тих постерів, з'ясувалося, що «Беркут» і справді пустий всередині. І ні жорстокістю, ні зброєю їм не вдалося залакати й зламати нас. Не хочу робити жодних прогнозів на рік 2014-й. Однак абсолютно очевидно – звільнення України від окупантів й побудова нової держави стосуватиметься кожного. Тепер ми, нарешті, народ.

Більшість членів команди Docudays UA брала участь у подіях на Майдані. І водночас готували 11-й фестиваль?

На початку, коли зібрання на Майдані були мирними, ми показували документальне кіно мітингувальникам, говорили з ними про права людини, про те, як відстоюють ці права в інших країнах. Важливо було підтримати людей, які лишалися в наметах й виходили на нічні чергування. Там були дуже зацікавлені й вдячні глядачі. Потім, коли полилися коктейлі Молотова й протестувальники вивели внутрішні війська з Українського дому, ми продовжували там покази фільмів. Потім наш фестивальний офіс на Малій Житомирській опинився в 50 метрах від епіцентру бойових дій. У люті морози наша команда ночами патрулювала вулиці Києва у народних дружинах, в офісі ми годували й поїли чаєм усіх охочих.

До речі, наша «криївка» стала прихистком для багатьох іноземних журналістів і документалістів, що приїздили висвітлювати українську революцію, працювати волонтерами. Ще й досі в одній з кімнат офісу лежать матраси, каски й бронезилети. Наші режисери також з першого дня знімали епізоди на Майдані, на Грушевського, у Василькові й у багатьох інших місцях. Остання зйомка була в Межигір'ї – символи матеріалізованої ідеорупції!

Запрошені гості не бояться їхати на фестиваль? Ніхто не відмовився?

Жоден з наших гостей не здав квитки і не відмовився приїхати! А член журі, сербський режисер Боріс Мітіч, взагалі хоче лишитися після фестивалю знімати в Україні. До речі, дуже рекомендує відвідати покази його фільмів і майстер-клас. У нього абсолютне нестандартне мислення. Фільм «Бувай, як справи?» він зібрав з хронік поствоєнної Сербії, а за кадром цитував короткі есеї-міркування про процеси в країні. Вийшов абсолютно безумний фільм, який хоч і був знятий у 2009 році, зараз нам дуже близький. А взагалі з усіма гостями фестивалю можна буде позувати на нашій майстерні DOCU/КЛАС. Цьогоріч ми збираємо з майстер-класами не тільки документалістів, а й фотографів, художників, що займаються сучасним мистецтвом. Ми розширюємо нашу аудиторію, змішуємо жанри і всіляко прагнемо бути сучасними, актуальними й завжди – новими.

До друку підготував Віктор Глонь

DOCU/ПРОТЕСТ: ТВІЙ ГОЛОС – ТВОЯ СИЛА

DOCU/СПРОТИВ
23, 25, 27/03 / БУДИНОК КІНО / ЧЕРВОНА ЗАЛА

«От тільки огірки у нас в Україні менші, в іншому – жодної різниці», – відписує єгипетському режисеру й художнику Бассему Юсрі. Переглядаю фільм про його політично-ангажоване мистецтво («Коли довкола війна, а ти малюєш троянди, з тобою щось не так. Я живу в цьому суспільстві, й те, що я роблю є його частиною», – каже згодом Бассем.) Бассем грає роль диктора єгипетського телебачення. Перші півгодини він або мовчить, або вимовляє беззмістовні фрази й звуки. Наприкінці диктор дістає величезного огірка – у нас такі не ростуть – і починає їсти. Стрічка знімалася за рік до повалення Мубарака. («Три роки тому я не вірив, що режим в Єгипті колись зміниться», – пізніше повідомить Бассем.) Від дореволюційних робіт Бассема тхнуло зневірою, розпачем і навіть озлобленістю: «Коли отримав стипендію на навчання і переїхав у США, був певен, що назад в Каїр не повернуся. Мені здавалося, що країна у жахливо-

му стані, тут панувала безнадія».

Безвихідь – все що лишається, якщо всі шляхи, здавалося, випробувано.

Коли вважаєш, що твій досвід унікальний, – почуваєшся добре, поки є прогрес та успіх. Щойно виникають труднощі, шукаєш вихід, засновуючись на пережитому. Ми мали «Революцію на граніті», «Україну без Кучми» та «Помаранчеву революцію». Утім, ще ніколи тут не було кривавого розгону демонстрація, спецпідрозділи не стріляли у беззбройних людей, не викрадали активістів, а репресивна машина не працювала так активно. Досвід Помаранчевої революції не допомагав.

Коли ще до початку Євромайдану Docudays UA задумували програму про протести у світі, то зважали на хвилю протестів останніх років, що прокотилися не лише арабським світом, а й Туреччиною, Бразилією, Іспанією, а також на прогнози. Міжнародні аналітики писали, що в 2014-му 65 країн, серед яких і Укра-

їна, перебувають у групі високого чи дуже високого ризику громадських заворушень. Причини суспільних заворушень різні: від бунтів середнього класу, як у Бразилії, до виступів проти заходів суворої економії, як у Іспанії та Греції, до повстання проти диктатур (особливо у країнах Близького Сходу).

Українські й світові інтелектуали намагалися якось окреслити та об'єднати ці протести. У перші дні Євромайдану Історик Ярослав Грицак говорив про революцію «не схожу на Помаранчеву революцію чи Революцію троянд у Грузії, а на «Окупуй Волл-Стріт», події на Болотній, чи те, що робилося у Стамбулі. Революцію молодих освічених людей, які мають освіту, але не мають майбутнього. Це бунт людей, які мали б жити, як середній клас, а мають єдиний вихід – ставитися зі скепсисом до старих політиків і старої політики».

Після спроби штурму Майдану 11 грудня, побиття активістів, а насамперед першої пролітої крові, не всі

порівняння стали доречними. Хоча причини, через які люди постають по всьому світу: свавілля, корупція чи неповаги до того, що думає населення країни, – залишаються спільними.

Вважається, що не варто рівнятися на гірших, згадуючи, що у світі чимало диктаторських режимів, які вбивають людей. Інколи знання, що тітушки – не українське ноу-хау, що режими, які об'єднувалися з кримінальними структурами чи корумповані суди існують та існують деінде – такі дають можливість шукати вихід. Особливо, коли деінде цей вихід знаходили.

Наша лінійка фільмів про протести не для того, щоб шукати паралелі. (Але інколи ті не зайві.) Вона не для того, щоб шукати рецепти чи прості відповіді на складні питання. (Але раптом вийде?) Не для того, щоб чититися на чужих помилках. (А може, комусь допоможе?)

Що ми можемо напевне, так це зрозуміти, що ми не самі.

Коли шукаєш світло в кінці тунелю, то побачиш його, якщо на іншому боці запалить ліхтарик той, хто також шукає вихід.

«Що я можу для тебе зробити?» – запитує венесуельський активіст, в день, коли у Києві вбили людей. Він втомився кидати каміння в поліцію під час численних акцій протесту, тож нині організовує містечкі акції. «Давай я зорганізую щось на знак солідарності з Україною?» – каже він, зав'язуючи на зап'ясті стрічку з написом «Твій голос – твоя сила». «Навряд це чимось може допомогти», – але від того стає тепліше.

«Що я можу зробити?» – перепитую у нього за кілька тижнів, коли у Венесуелі застрелили студента під час протесту. Завершую текст, щоб сфотографуватися з написом #IamYourVoiceVenezuela from Kyiv і відправити у Каракас.

Наталія Гуменок, журналіст-міжнародник, Hromadske.tv

ONE BURNING HEART IN EVERYONE

Dar'ya Averchenko, the festival's PR director and a member of the selection board, on the specific problems of organising the 11th Docudays UA, and the conditions in which the festival has been prepared.

Each year the festival is held under a new overarching concept. Usually the most relevant one. Who defines the concept for each Docudays UA?

The whole festival team. In May and June we begin brainstorming, gathering and discussing ideas, and we compare them with the sentiments and expectations of a wide range of our fellow citizens. We hold consultations with experts. And after two or three months, the concept of the program and the slogan of the festival are born.

The main motif of the 11th Docudays UA sounds a bit strange – 'Ideorruption'. Is this a foreign word? What does it mean?

This is not a translation: we invented the word ourselves. We were puzzling over the best words to use, 'freedom', 'solidarity', 'justice', but we failed to find the right word. We suddenly realized that all the best words had been levelled out by the political parties – replicated on advertising billboards, violated hundreds of thousands of times in the grandstands, and poisoned by lies. Politicians have deprived these words of their wonderful sense and energy, and people have almost forgotten what those words mean, they no longer use them. And so we also stopped using them...

At that moment we felt the murderous nature of this phenomenon so keenly that we decided to invent a whole new word, which by its unique-

ness would draw people's attention to the most painful and dangerous problem in our society – so we came up with the term 'ideorruption.' It can be interpreted as the ideology of corruption, or if you prefer, the idiocy of corruption. An ideology for whose sake everyone is involved in corruption, and so destroy themselves, their children and the future of their grandchildren and great-grandchildren – isn't that really idiotic?

The UN has equated corruption to murder, as it 'sprays around' the money that would have gone to roads, to medical care, decent wages – it condemns people to poverty and premature death. And in 2013 it has become so commonplace that most Ukrainians live with it as a chronic illness, adapting to it, and not realizing that we are dying from it!

The Maidan showed that many people have understood that.

Not as many as is necessary in order to make the changes which have taken place in the country irreversible. And so, for the central program of the festival, we had a long and complex discussion to explain how devastating corruption is in all spheres of life, and how important it is for each of us to start our personal fight against it. But the dramatic events of the last four months have pushed the conversation about corruption into the background. Most of us went to the Maidan.

I was crazy with joy to see that this area was free of 'ideorruption', that the people had finally come to life and were filled with the energy of the words 'freedom', 'solidarity', 'justice'... we repeated them and we felt that there was one burning heart in everyone! So we took it as the symbol of this festival, it's on our posters. As the festival's motto we wanted to quote from a song by Viktor Tsoi – "We want changes". However, the subsequent events – the invasion by Russian troops of the Crimea and the struggle for the east and south of the country, the reincarnation of the spectres of 'ideorruption' in power – undermined all the slogans and concepts. Now we are just left with a burning heart, and the hope that war can be avoided.

Yet the Docudays UA team decided to go on with the festival...

To be honest, we met several times and considered postponing the festival – either to the autumn, or even next year. But during these months our friends and colleagues from around the world wrote us a mass of letters, in which they argued that holding Docudays UA was more important this year than ever before. Because Putin's propaganda machine is powerful in Europe and America, and not much is known about Ukraine there. And we must do everything possible to bring the truth about Ukraine to the largest number of people.

Actually, we'll have over 100 participants, among them well-known directors, producers, writers from around the world, who will see what is really happening in Ukraine with their own eyes. They'll discuss the films with our audiences, participate in discussions

and roundtables on human rights, and we'll lead them on an excursion to the barricades.

On last year's poster with its hollow 'Berkut man', they say that you had already anticipated the revolution and its victory. What does the 11th Docudays UA festival foresee?

Actually, we keep saying that we have the gift of foresight – less than a year after the posters appeared, we found that the 'Berkut' really were empty inside. And they failed to intimidate and break us with either their cruelty or their weapons. I don't want to make any predictions for the year 2014. But quite obviously, Ukraine's liberation from occupation and the construction of the new state will affect everyone. Now we are finally a people.

Most of the Docudays UA team members participated in the events on the Maidan. Were they preparing the 11th Festival at the same time?

In the beginning, when the meetings on the Maidan were peaceful, we showed the protesters documentaries, we talked to them about human rights, about how those rights are defended in other countries. It was important to support the people who remained in the tents and did the night watches. They were a very interested and grateful audience. Then when the Molotov cocktails started flying and the protesters chased the internal troops out of the Ukrainian House, we continued to screen films there. Then our festival office on Mala Zhytomyrska Street was 50 metres from the epicentre of the fighting. During the severe frosts at night, our team patrolled the streets of Kyiv in

people's groups, and in our office we gave food and tea to anyone who wanted.

By the way, our 'hiding place' became a haven for many foreign journalists and documentary filmmakers that came to cover the Ukrainian revolution, run by volunteers. Even now in one room of our office we have mattresses, helmets and body armour. Since the first day, our directors have also been filming scenes on the Maidan, on Hrushevsky Street, in Vasylkiv and many other places. The last shoot was at Mezhyhirya – the embodiment of 'ideorruption'!

Aren't your invited guests afraid to go to the festival? Nobody refused?

None of our guests sent back their tickets, and nobody refused to come! One member of the jury, the Serbian director Boris Mitić, actually wants to stay after the festival to shoot in Ukraine. By the way, I highly recommend his films and workshops. He really knows how to think outside the box. His film *Good Bye, How Are You?* is based on post-war Serbian chronicles, and the film cites short essays and arguments about the processes in the country. It's an absolutely crazy film; even though it was filmed in 2009, it seems very close to us now. In general, all the festival guests can meet at our DOCU/CLASS workshop. This year our master classes will contain not only documentary makers, but also photographers, artists, people engaged in contemporary art. We are expanding our audience, mixing genres and otherwise striving to be modern, relevant – and always new.

Prepared for print by Viktor Hlon

DOCU/RIOT: YOUR VOICE – YOUR STRENGTH

DOCU/RIOT
23, 25, 27/03 / CINEMA HOUSE / RED HALL

"Even if cucumbers here in Ukraine are smaller, in other countries there is no difference," I reply to the Egyptian director and artist Bassem Yousri. I'm watching a film about his politically-engaged art ("When war is all around, and you're painting a rose, something is wrong with you. I live in this society, and what I'm doing is a part of it," says Bassem later.) Bassem is playing the role of an Egyptian television announcer. For the first half hour, he is either silent, or says meaningless phrases and sounds. At the end, the speaker gets a huge cucumber – ours don't grow that big – and begins to eat it. The film was shot a year before the overthrow of Mubarak. ("Three years ago I did not believe that the regime in Egypt would ever change," says Bassem afterwards.) Bassem's pre-revolutionary works reek of disbelief, despair and even anger: "When I received a scholarship and moved to the United States, I was convinced that I would never return to Cairo. It seemed to me that the country was in a terrible state, it was dominated by hopelessness."

Hopelessness – all that remains,

when all the paths have already been tried.

When you consider that your experience is unique, you feel good as long as there is progress and success. But when difficulties arise, you seek a way out based on experience. We had the 'revolution on granite', 'Ukraine without Kuchma' and the Orange Revolution. However, the protests were never broken up with bloodshed, the special forces did not shoot at unarmed people, the activists were not abducted, and the machinery of repression never operated so systematically. The experience of the Orange Revolution was not enough.

When Docudays UA was conceiving its program about protests around the world, even before the start of the Euromaidan, it considered the wave of protests which have swept the world in recent years. International analysts have written that during the year 2014, 65 countries (including Ukraine) are at high or very high risk of undergoing social unrest. The causes of this social unrest vary, from the riots of the middle class, as in Brazil; the protests against austerity measures, both in Spain and Greece;

БАХРЕЙН: ЗАБОРОНЕНА КРАЇНА / BAHRAIN, THE FORBIDDEN COUNTRY

to rebellion against dictatorships (especially in the Middle East).

Ukrainian and global intellectuals have tried to somehow define and combine these protests. During the first days of the Euromaidan, the historian Yaroslav Hrytsak said about the revolution: "This is not the Orange Revolution or the Rose Revolution in Georgia, but rather 'Occupy Wall Street', the events at Bolotnaya in Moscow, or what happened in Istanbul. A revolution of young, educated people, who have an education but have no future. This is a rebellion of people who want to live like the middle class, and who have only one way out – to treat the old politicians and the old policy with skepticism".

After the attempt to storm the Maidan on December 11, the assaults on the activists and above all the first bloodshed, not all the comparisons were appropriate. However, the reasons why people are rising up around the world – tyranny, corruption, a

disregard for what the public thinks – are linked.

You can believe that there's no point in comparing yourself with the worst, remembering how many of the world's dictatorships kill people. Sometimes knowing that the titushky were not uniquely 'made in Ukraine' – that regimes that work with criminal organizations or corrupt courts have existed and still exist elsewhere – still makes it possible to search for a way out. Especially when this way out can be found elsewhere.

Our selection of films about protests has not been made with the aim of seeking parallels. (Although sometimes they are not redundant.) It's not an attempt to look for prescriptions or simple answers to complex questions. (But maybe one will suddenly pop out?) Nor is it to learn from the mistakes of others. (But maybe it will help?)

What we can certainly do is to realize that we are not alone. When looking for the light at the end of

the tunnel, there is a chance to see whether someone on the other side will light a torch for someone who is also looking for a way out.

"What can I do for you?", a Venezuelan activist asks me on the day when people are being murdered in Kyiv. He was exhausted from throwing stones at the police during the many protests, so now he is organizing art events. "Let me organize something in solidarity with Ukraine," he said, tying a ribbon on his wrist that says 'Your voice – your strength'. "It probably won't help," – however, it makes me happier.

"What can I do?" I'll ask again in a few weeks, when a student in Venezuela is shot during a protest. I'll complete my text, so that I can take pictures with the words '#IamYourVoiceVenezuela from Kyiv', and send it to Caracas.

Nataliya Gumenyuk,
journalist, international reporter for
Hromadske.TV

ЩОДЕННЕ ПОВСТАННЯ / EVERYDAY REBELLION

21 БЕРЕЗНЯ, П'ЯТНИЦЯ / MARCH 21, FRIDAY

БУДИНОК КІНО СИНЯ ЗАЛА CINEMA HOUSE BLUE HALL	18:00 ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ / PRESS CONFERENCE	БУДИНОК КІНО ЧЕРВОНА ЗАЛА CINEMA HOUSE RED HALL	19:00 ЦЕРЕМОНІЯ ВІДКРИТТЯ / OPENING CEREMONY ПОКАЗ-ВІДКРИТТЯ: ЄВРОМАЙДАН. ЧОРНОВИЙ МОНТАЖ / OPENING SCREENING: EUROMAIDAN. THE ROUGH CUT
---	--	---	---

22 БЕРЕЗНЯ, СУБОТА / MARCH 22, SATURDAY

БУДИНОК КІНО ХОЛ 3-ГО ПОВЕРХУ CINEMA HOUSE HALL ON THE 3RD FLOOR	13:00-21:00 РІДКЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ / LIQUID TELEVISION <i>Організатори: Макс Афанасьєв, Олександр Юдін та Docudays UA / Organized by Max Afanasyev, Oleksandr Yudin and Docudays UA</i>	ФОРУМ-ТЕАТР «ЯК ЗАХИСТИТИСЯ ВІД ІДЕОРУПЦІЇ» / FORUM-THEATER 'HOW TO PROTECT YOURSELF FROM IDEORRUPTION' <i>Організатор: Освітній Дім Прав Людини (Чернігів) / Organized by the Educational House of Human Rights, Chernihiv</i>	15:00-20:00 «ЖИВА БІБЛІОТЕКА» / THE LIVING LIBRARY <i>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</i>	 Жива Бібліотека / Living Library	17:00 ОФІЦІЙНЕ ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ МІХАІЛА ФРІДМАНА «ФОТО 51: ЧИ ПРОПИСАНА КОРУПЦІЯ В ДНК РОСІЇ?» / PHOTO EXHIBITION 'PHOTO 51: IS CORRUPTION IN RUSSIA'S DNA?' BY MISHA FRIEDMAN, OFFICIAL OPENING <i>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</i>	БУДИНОК КІНО МАЛА ЗАЛА CINEMA HOUSE THE SMALL HALL	11:00-21:00 ВІДЕОТЕКА ФЕСТИВАЛЮ / VIDEO LIBRARY
БУДИНОК КІНО БЛАКИТНА ВІТАЛЬНЯ CINEMA HOUSE BLUE SITTING ROOM	14:00 ПРОГРАМА «РОЛЬ ГРОМАДСЬКИХ ІНІЦІАТИВ І ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ПРАВОПОРЯДКУ»: презентація крос-медійної платформи «Українські шерифи» режисера Романа Бондарчука; досвід створення громадських варт під час Євромайдану; дискусія «Децентралізація діяльності із забезпечення правопорядку в рамках реформи МВС» / 'THE ROLE OF CIVIC INITIATIVES AND LOCAL COMMUNITIES IN ENSURING THE RULE OF LAW': a cross-media platform presentation of Ukrainian Sheriffs directed by Roman Bondarchuk; the experience of creating civic values during the Euromaidan; discussion on 'Decentralisation of ensuring the rule of law activity in reforming the Interior Ministry' <i>Організатори: Міжнародний фонд «Відродження», Центр політико-правових реформ, Асоціація УМДПЛ / Organizers: International Renaissance Foundation, Centre for Political and Legal Reforms, Association UMDPL</i>		17:00 КРУГЛИЙ СТИЛ «УКРАЇНСЬКІ ШАХТАРІ ПІД ЗЕМЛЕЮ ТА НА ЗЕМЛІ: ПРАЦЯ ПРАВО НА ГІДНЕ ЖИТТЯ» за участі шахтарів, лідерів вільних профспілок, науковців, представників Міжнародної Організації Праці / ROUND TABLE DISCUSSION ON 'UKRAINIAN MINERS BOTH OVER AND UNDERGROUND; LABOR AND THE RIGHT TO A DECENT LIFE'; with the participation of miners, leaders of free trade unions, scientists, representatives from the International Labor <i>Організатори: Міжнародний фонд «Відродження», Центр політико-правових реформ, Асоціація УМДПЛ / Organized by the Committee for the Defence of Constitutional Rights and Freedoms</i>		ГАЛЕРЕЯ «КАМЕРА» CAMERA GALLERY	11:00-21:00 ФОТОВИСТАВКА «ОБЛИЧЧЯ ЄВРОМАЙДАНУ», АВТОР ІГОР ГАЙДАЙ / PHOTO EXHIBITION 'FACES OF EUROMAIDAN', BY IGOR GAIDAI	
«КІНО-ПАНОРАМА» МАЛА ЗАЛА KINO-PANORAMA THE SMALL HALL	12:00 DOCU/КЛАС DOCU/CLASS ІЛОНА БІЧЕВСЬКА / ILONA BICEVSKA ВІД ІДЕЇ ДО МІЖНАРОДНОГО ЕКРАНУ: ЧИ ЛЕГКО БУТИ ПЕРШИМ МІЖНАРОДНИМ ПРОДЮСЕРОМ? / FROM IDEA TO INTERNATIONAL SCREEN: IS IT EASY TO BE THE FIRST INTERNATIONAL PRODUCER? <i>Синхронний переклад / Simultaneous interpreting</i>	14:00 DOCU/КЛАС DOCU/CLASS МІХАІЛ ФРІДМАН / MISHA FRIEDMAN АНАЛІТИЧНА ФОТОЖУРНАЛІСТИКА / ANALYTICAL PHOTOJOURNALISM <i>Синхронний переклад / Simultaneous interpreting</i>	БУДИНОК КІНО БІЛА ЗАЛА CINEMA HOUSE WHITE HALL	09:30 МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ: «ДОКУМЕНТАЛЬНІ ФІЛЬМИ ЯК ІНСТРУМЕНТ МЕДІА-ПРОСВІТИ З ПРАВ ЛЮДИНИ» / INTERNATIONAL CONFERENCE: 'DOCUMENTARY FILMS AS AN INSTRUMENT OF MEDIA EDUCATION ON HUMAN RIGHTS' <i>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</i> вхід за акредитацією / by accreditation only	17:00 ПОКАЗ ФІЛЬМУ «НАРОД НЕЗЛІЧЕННИЙ» та обговорення за участі режисера Аарона Єгера і представників ромських громад до 70-річчя пам'яті жертв геноциду ромського народу / SCREENING OF PEOPLE UNCOUNTED, and discussion with director Aaron Yeger and representatives of Roma communities. On the 70th anniversary of Roma genocide victims <i>Організатори: Міжнародний Фонд Відродження, Херсонський обласний Фонд милосердя та здоров'я / Organizers: International Renaissance Foundation, Kherson Regional Charity and Health Foundation</i>		
БУДИНОК КІНО СИНЯ ЗАЛА CINEMA HOUSE BLUE HALL	15:00 DOCU/КОРОТКО DOCU/SHORT КІНОПЛІВКА / FILMSTRIPЕ <i>Джон Блуен / John Blouin Канада / Canada / 2012 / 18'</i> ІЗ РОЗПЛУЩЕНИМИ ОЧИМА / WITH OPEN EYES <i>Ерік Бефвінг / Erik Bäfving Швеція / Sweden / 2013 / 14'</i> ЙОАННА / JOANNA <i>Анета Копач / Aneta Koracz Польща / Poland / 2013 / 40'</i> <i>Зустріч із режисерами / Q&A with directors</i>	17:00 DOCU/ПРАВО DOCU / RIGHT ЗОНА БЕЗ ВОГНЮ: УБИВЧІ ПОЛЯ ШРІ-ЛАНКИ / NO FIRE ZONE: THE KILLING FIELDS OF SRI LANKA <i>Каллем Макрей / Callum Macrae Великобританія / UK / 2013 / 93'</i> <i>Зустріч із режисером / Q&A with director</i>	19:00 DOCU/УКРАЇНА DOCU/UKRAINE КАФЕ «ВОЯЖ» / CAFÉ VOYAGE <i>Роман Бондарчук / Roman Bondarchuk Україна / Ukraine / 2013 / 12'</i> МІЖ НАМИ / BETWEEN US <i>Катерина Горностай / Kateryna Gornostai Україна-Росія / Ukraine-Russia / 2013 / 24'</i> М'ЯСОКОМБІНАТ / MEAT FACTORY <i>Пьотр Армяновський / Piotr Armiyanowski Україна / Ukraine / 2013 / 32'</i> <i>Зустріч із режисерами / Q&A with directors</i>	21:00 СПЕЦІАЛЬНА ПОДІЯ SPECIAL EVENT БУВАЙ, ЯК СПРАВИ? / GOOD BYE, HOW ARE YOU? <i>Боріс Мітіч / Boris Mitić Сербія / Serbia / 2009 / 60'</i> КРАЛЯ ДІАНА / PRETTY DYANA <i>Боріс Мітіч / Boris Mitić Сербія / Serbia / 2003 / 45'</i> <i>Зустріч із режисером / Q&A with director</i>			
БУДИНОК КІНО ЧЕРВОНА ЗАЛА CINEMA HOUSE RED HALL	13:00 DOCU/АРТ DOCU/ART МИСТЕЦЬКА ВІЙНА / ART WAR <i>Марко Вільмс / Marco Wilms Німеччина / Germany / 2013 / 90'</i> <i>Зустріч із режисером / Q&A with director</i>	15:00 DOCU/ПРАВО DOCU/RIGHT ДЕНЬ ШАХТАРЯ / COAL MINER'S DAY <i>Габель Мокаєр / Gaël Mocaër Франція / France / 2013 / 80'</i> <i>Зустріч із режисером та продюсером / Q&A with the director and producer</i>	17:00 DOCU/ЖИТТЯ DOCU/LIFE ОСТАННЯ СТАНЦІЯ / THE LAST STATION <i>Кристіан Сото, Каталіна Вергара / Cristián Soto, Catalina Vergara Чилі / Chile / 2012 / 90'</i>	18:30 ІДЕОРУПЦІЯ IDEORRUPTION ТРЕНЕР ЗОРАН ТА ЙОГО «АФРИКАНСЬКІ ТИГРИ» / COACH ZORAN AND HIS AFRICAN TIGERS <i>Сем Бенстед / Sam Benstead Великобританія / UK / 2013 / 75'</i> <i>Зустріч із режисером / Q&A with director</i> Дискусія щодо корупції в українському футболі спільно з Юрієм Ніколовим, координатором проекту «Наші гроші» / Discussion about corruption in Ukrainian football with Yuri Nikolov, coordinator of the Our Money project	20:30 DOCU/ЖИТТЯ DOCU/LIFE ПРИСМЕРК / CREPUSCULE <i>Валентин Васянович / Valentyn Vasyanovych Україна / Ukraine / 2014 / 61'</i> <i>Зустріч із режисером / Q&A with director</i>		
«КІНО-ПАНОРАМА» ВЕЛИКА ЗАЛА KINO-PANORAMA THE BIG HALL	20:30 DOCU/ХІТИ DOCU/BEST ОСОБЛИВА ПОТРЕБА / THE SPECIAL NEED <i>Карло Зоратті / Carlo Zoratti Німеччина-Італія-Австрія / Germany-Italy-Austria / 2013 / 84'</i> <i>Зустріч із продюсером / Q&A with producer</i>		<div style="display: flex; align-items: flex-start;"> <div style="flex: 1;"> <p>29-річний Енеа – «супер-пупер-мега розумний і привабливий», але він аутист. У нього ніколи не було сексу, але йому хотілося б. В Італії не існує законних способів вдовольнити його потребу, тому Енеа вирушає в подорож зі своїми друзями.</p> <p>29-year-old Enea is "super-mega-duper smart and handsome," but he's also autistic. He has never had sex but really wants to. As Italy doesn't offer any legal solution to his problem, Enea embarks on a road trip with his friends.</p> </div> <div style="flex: 1; font-size: 2em; color: #ccc; opacity: 0.5; margin-left: 10px;"> </div> </div>		КІНОТЕАТР «КІЇВ» ЧЕРВОНА ЗАЛА KYIV CINEMA RED HALL	16:00 HOT DOCS ПРЕЗЕНТУЄ HOT DOCS PRESENTS ЛІС ДУХІВ, ЩО ТАНЦЮЮТЬ / FOREST OF THE DANCING SPIRITS <i>Лінда Вестрік / Linda Västriк Швеція-Канада / Sweden-Canada / 2013 / 104'</i>	
<div style="display: flex; align-items: flex-start;"> <div style="flex: 1;"> <p>Плем'я Яка живе в одному з останніх незайманих, оповитих туманами тропічних лісів басейну річки Конго. Протягом століть тубільці майже не контактували з представниками західної цивілізації, але скоро їхній світ зазнає змін.</p> <p>The Yaka tribe lives in one of the world's last untouched rainforests, deep in the mists of the Congo Basin. After centuries of minimal contact with Westerners, their world is about to change.</p> </div> <div style="flex: 1; font-size: 2em; color: #ccc; opacity: 0.5; margin-left: 10px;"> </div> </div>							

23 БЕРЕЗНЯ, НЕДІЛЯ / MARCH 23, SUNDAY

<p>БУДИНОК КІНО ХОЛ 3-ГО ПОВЕРХУ CINEMA HOUSE HALL ON THE 3RD FLOOR</p>	<p>13:00-21:00</p> <p>РІДКЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ / LIQUID TELEVISION</p> <p>Організатори: Макс Афанасьєв, Олександр Юдін та Docudays UA / Organized by Max Afanasyev, Olexandr Yudin and Docudays UA</p>	<p>ФОРУМ-ТЕАТР «ЯК ЗАХИСТИТИСЯ ВІД ІДЕОРУПЦІЇ» / FORUM-THEATER 'HOW TO PROTECT YOURSELF FROM IDEORUPTION'</p> <p>Організатор: Освітній Дім Прав Людини (Чернівець) / Organized by the Educational House of Human Rights, Chernihiv</p>	<p>ФОТО-ПРОЕКТ «ФОТО 51: ЧИ ПРОПИСАНА КОРУПЦІЯ В ДНК РОСІЇ?», автор – американський фотограф Міхаїл Фрідман / PHOTO PROJECT 'PHOTO 51: IS CORRUPTION IN RUSSIA'S DNA?', American photographer Misha Friedman</p> <p>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</p>	<p>15:00-20:00</p> <p>«ЖИВА БІБЛІОТЕКА» / THE LIVING LIBRARY</p> <p>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</p> <p>Жива Бібліотека / Living Library</p>	<p>11:00-21:00</p> <p>БУДИНОК КІНО МАЛА ЗАЛА CINEMA HOUSE THE SMALL HALL</p> <p>ВІДЕОТЕКА ФЕСТИВАЛЮ / VIDEO LIBRARY</p>
<p>БУДИНОК КІНО БЛАКИТНА ВІТАЛЬНЯ CINEMA HOUSE BLUE SITTING ROOM</p>	<p>09:30</p> <p>16:30 «ЧОРНОБИЛЬ В КІНО: ВІД ХРОНІКИ КАТАСТРОФИ ДО ДІТЕЙ-МУТАНТІВ» / 'CHERNOBYL IN CINEMA: FROM A CHRONICLE OF DISASTER TO MUTANT CHILDREN'</p> <p>ПРЕЗЕНТАЦІЯ МІЖНАРОДНОГО ФЕСТИВАЛЮ КІНО ТА УРБАНІСТИКИ «86» / PRESENTATION BY THE INTERNATIONAL FESTIVAL OF FILM AND URBANISM '86'</p>	<p>18:00</p> <p>МАЙСТЕР-КЛАС «ЄВРОМАЙДАН SOS: ДЕСЯТЬ КРОКІВ ДЛЯ ПОБУДОВИ ГОРИЗОНТАЛЬНОЇ ПРАВОЗАХИСНОЇ ІНІЦІАТИВИ» / MASTERCLASS 'EUROMAIDAN SOS: TEN STEPS TO BUILDING UP HORIZONTAL HUMAN RIGHTS INITIATIVES'</p> <p>Організатор: Центр Громадянських Свобод / Organized by the Centre for Civic Freedoms</p>	<p>ВИСТАВКА КАРИКАТУР «НЕБЕЗПЕЧНО: КОРУПЦІЯ» / CARICATURE EXHIBITION 'BEWARE, CORRUPTION!'</p>	<p>09:30</p> <p>БУДИНОК КІНО БІЛА ЗАЛА, БЛАКИТНА ВІТАЛЬНЯ CINEMA HOUSE WHITE HALL, BLUE SITTING ROOM</p>	<p>МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ: «ДОКУМЕНТАЛЬНІ ФІЛЬМИ ЯК ІНСТРУМЕНТ МЕДІА-ПРОСВІТИ З ПРАВ ЛЮДИНИ» / INTERNATIONAL CONFERENCE: 'DOCUMENTARY FILMS AS AN INSTRUMENT OF MEDIA EDUCATION ON HUMAN RIGHTS'</p> <p>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA вхід за акредитацією / by accreditation only</p>
<p>«КІНО-ПАНОРАМА» МАЛА ЗАЛА KINO-PANORAMA THE SMALL HALL</p>	<p>12:00</p> <p>ДОСУ/КЛАС DOCU/CLASS</p> <p>АНДРІЙ ЗАГДАНСЬКИЙ / ANDREI ZAGDANSKY</p> <p>ВНУТРІШНІЙ ФІЛЬМ РЕЖИСЕРА / A DIRECTOR'S INNER FILM</p> <p>Синхронний переклад / Simultaneous interpreting</p>	<p>14:00</p> <p>ДОСУ/КЛАС DOCU/CLASS</p> <p>ДМИТРО ТЯЖЛОВ / DMYTRO TYAZHLOV</p> <p>ІНДІЛАБ 2013: ДОСВІД ПРАКТИЧНОГО МАЙСТЕР-КЛАСУ З ДОКУМЕНТАЛЬНОГО КІНО / INDILAB 2013: PRACTICAL MASTER CLASS IN DOCUMENTARY FILM</p> <p>Синхронний переклад / Simultaneous interpreting</p>	<p>ГАЛЕРЕЯ «КАМЕРА» CAMERA GALLERY</p>	<p>18:00</p>	<p>ОФІЦІЙНЕ ВІДКРИТТЯ: ФОТОВИСТАВКА «ОБЛИЧЧЯ СВОБОДИ. МАЙДАН», АВТОР ІГОР ГАЙДАЙ / OFFICIAL OPENING: PHOTO EXHIBITION 'FACES OF FREEDOM. MAIDAN', BY IGOR GAIDAI</p>
<p>БУДИНОК КІНО СИНЯ ЗАЛА CINEMA HOUSE BLUE HALL</p>	<p>15:00</p> <p>ДОСУ/КОРОТКО DOCU/SHORT</p> <p>6 ПРОТИ 6 / 6 VS. 6 Піус Ноймайєр / Pius Neumaier Німеччина / Germany / 2012 / 8'</p> <p>ТАКСІ ДЛЯ ДВОХ / TAXI FOR TWO Ден Попа / Dan Popa Канада / Canada / 2013 / 12'</p> <p>ПОЗИТИВ / POSITIVE Поліна Кельм / Polina Kelm Україна / Ukraine / 2013 / 28'</p> <p>ВЕГАС / VEGAS Лукаш Конопа / Lukasz Konopa Великобританія / UK / 2013 / 24'</p> <p>Зустріч із режисерами / Q&A with directors</p>	<p>17:00</p> <p>ДОСУ/СПРОТИВ DOCU/RIOT</p> <p>БАХРЕЙН: ЗАБОРОНЕНА КРАЇНА / BAHRAIN – THE FORBIDDEN COUNTRY Стефані Ламорре / Stéphanie Lamorré Франція / France / 2012 / 52'</p> <p>Зустріч із режисером / Q&A with director</p> <p>Бахрейн, забута країна Арабської весни, – дрібна монархія, розташована в Перській затоці. Її громадяни також повстали у 2011 році. Але світ цього не помітив, бо їхня країна вважається багатим і розвиненим союзником Заходу.</p> <p>Bahrain, the forgotten country of the Arab Spring, is a small monarchy in the Persian Gulf. The local inhabitants also rose up in 2011. But the world didn't notice them, seeing the country as a rich and modern Western ally.</p>	<p>19:00</p> <p>ДОСУ/УКРАЇНА DOCU/UKRAINE</p> <p>ТАБІР (ЛОЛІ КАЛІ ШУБА) / LOLI KALI SHUBA Олександр Балагура / Olexsandr Balahura Україна / Ukraine / 2013 / 52'</p> <p>Зустріч із режисером та продюсером / Q&A with director and producer</p> <p>Лолі калі шуба – так на Закарпатті малі роми називають сонечко. Вони граються з ним, співають йому пісеньку, тримаючи комаху в долонях. Час іде, малюки ростуть. Де вони тепер?</p> <p>'Loli Kali Shuba' is the name Roma kids in Transcarpathia call a ladybug. They play with it, hold it in their hands and sing songs. Time goes by and the kids grow up. Where are they now?</p>	<p>21:00</p> <p>РЕТРОСПЕКТИВА АНДРІЯ ЗАГДАНСЬКОГО ANDREI ZAGDANSKY RETROSPECTIVE</p> <p>ДВОЄ / TWO Росія / Russia / 1992 / 29'</p> <p>ТЛУМАЧЕННЯ СНОВИДІНЬ / INTERPRETATION OF DREAMS Росія / Russia / 1989 / 49'</p> <p>Зустріч із режисером / Q&A with director</p> <p>Інтерв'ю з Андрієм Загданським – стор. 18 Interview with Andrei Zagdansky – page 18</p>	
<p>БУДИНОК КІНО ЧЕРВОНА ЗАЛА CINEMA HOUSE RED HALL</p>	<p>15:30</p> <p>ДОСУ/ПРАВО DOCU/RIGHT</p> <p>УВ'ЯЗНЕНІ / LOCKED DOWN Ліят Мер / Liat Mer Ізраїль / Israel / 2013 / 56'</p> <p>Зустріч із режисером / Q&A with director</p> 	<p>17:00</p> <p>ДОСУ/ПРАВО DOCU/RIGHT</p> <p>КАПІТАН ТА ЙОГО ПІРАТ / THE CAPTAIN AND HIS PIRATE Енді Вольф / Andy Wolff Німеччина-Бельгія / Germany-Belgium / 2012 / 84'</p> <p>Зустріч із головним героєм / Q&A with the protagonist</p> 	<p>19:00</p> <p>ДОСУ/ЖИТТЯ DOCU/LIFE</p> <p>КРОВ / BLOOD Аліна Рудніцька / Alina Rudnickaya Росія / Russia / 2013 / 62'</p> 	<p>20:00</p> <p>ДОСУ/ЖИТТЯ DOCU/LIFE</p> <p>АМЕРИКАНСЬКА КОМУНА / AMERICAN COMMUNE Рена Мундо Крошер, Надін Мундо / Rena Mundo Croshere, Nadine Mundo США / USA / 2012 / 90'</p> 	
<p>КІНОТЕАТР «КІЇВ» ЧЕРВОНА ЗАЛА KYIV CINEMA RED HALL</p>	<p>16:00</p> <p>ДОСУ/ХІТИ DOCU/BEST</p> <p>ОСТАННЯ ШВИДКА СОФІЇ / SOFIA'S LAST AMBULANCE Ільян Метев / Ilian Metev Болгарія-Хорватія-Німеччина / Bulgaria-Croatia-Germany / 2012 / 78'</p> <p>Один звичайний день із життя лікаря Крассі, медсестри Мілі й водія Пламена – бригади швидкої – однієї з 13 на кількомільйонну Софію. Борючись з абсурдом, що поглинає систему охорони здоров'я, яка й без того ледве дихає, ці троє й самі ледве зводять кінці з кінцями, але все одно продовжують те, що вміють найкраще, – рятують життя людей.</p> <p>The regular working day of Dr. Krassi, nurse Mila and driver Plamen, a team working on an ambulance – one of 13 in Sofia with population of several million. Struggling against an avalanche of absurdities in a crumbling medical system and scarcely earning enough to make a living, these three are simply trying to do what they do best – save lives.</p> 				

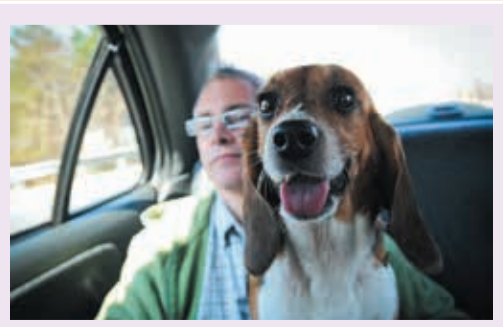

<p>БУДИНОК КІНО ХОЛ 3-ГО ПОВЕРХУ CINEMA HOUSE HALL ON THE 3RD FLOOR</p>	<p>13:00-21:00</p> <p>РІДКЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ / LIQUID TELEVISION</p> <p>Організатори: Макс Афанасьєв, Олександр Юдін та Docudays UA / Organized by Max Afanasjev, Oleksandr Yudin and Docudays UA</p>	<p>ФОРУМ-ТЕАТР «ЯК ЗАХИСТИТИСЯ ВІД ІДЕОРУПЦІЇ» / FORUM-THEATER 'HOW TO PROTECT YOURSELF FROM IDEORRUPTION'</p> <p>Організатор: Освітній Дім Прав Людини (Чернівець) / Organized by the Educational House of Human Rights, Chernihiv</p>	<p>ФОТО-ПРОЕКТ «ФОТО 51: ЧИ ПРОПИСАНА КОРУПЦІЯ В ДНК РОСІЇ?», автор – американський фотограф Міхаїл Фрідман / PHOTO PROJECT 'PHOTO 51: IS CORRUPTION IN RUSSIA'S DNA?', American photographer Misha Friedman</p> <p>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</p>	<p>15:00-20:00</p> <p>«ЖИВА БІБЛІОТЕКА» / THE LIVING LIBRARY</p> <p>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</p> 	<p>11:00-21:00</p> <p>БУДИНОК КІНО МАЛА ЗАЛА CINEMA HOUSE THE SMALL HALL</p> <p>ВІДЕОТЕКА ФЕСТИВАЛЮ / VIDEO LIBRARY</p>
<p>БУДИНОК КІНО БЛАКИТНА ВІТАЛЬНЯ CINEMA HOUSE BLUE SITTING ROOM</p>	<p>10:00</p> <p>МАЙСТЕР-КЛАС АДЕЛИ СКАЛОВОЇ, координатора кіно клубів: «Кінофестиваль «Один світ» у школах» (OWIS), ГО «Люди у біді», Чехія / MASTERCLASS WITH ADELA SKALOVÁ, coordinator of film clubs 'One World in Schools (OWIS)', 'People in Need' NGO: Czech Republic</p>	<p>12:00</p> <p>МАЙСТЕР-КЛАС ОЛЬГИ АХМЕДЗЯНОВОЇ, координатора проекту «Флаєртиана-соціум» Міжнародного фестивалю документального кіно «Флаєртиана», представник «Пермської сінематеки» / MASTER CLASS WITH OLGA AHMEDZIANOVA, coordinator of the 'Flahertiana - Socium' project of the Flahertiana international documentary film festival, representative of 'Perm Cinema'</p>	<p>14:00</p> <p>ПРЕЗЕНТАЦІЯ ПРОГРАМИ «ДВІ БЕЛОРУСИ, ДВІ ДУШІ». Огляд зразків агітації провладних та неурядових медіа Білорусі / PRESENTATION OF 'TWO BELARUSES, TWO SPIRITS'. Review of models of pro-government and unofficial media promotion in Belarus</p> <p>Організатор: ГО «Звяно» (Мінськ) / Organized by Zviano NGO, Minsk</p>	<p>17:00</p> <p>КРИМ ДО І ПІСЛЯ 16 БЕРЕЗНЯ. СВІДЧЕННЯ ОЧЕВИДЦІВ / CRIMEA, BEFORE AND AFTER MARCH 16. EYEWITNESS TESTIMONY.</p>	<p>ВИСТАВКА КАРИКАТУР «НЕБЕЗПЕЧНО: КОРУПЦІЯ!» / CARICATURE EXHIBITION 'BEWARE, CORRUPTION!'</p>
<p>«КІНО-ПАНОРАМА» МАЛА ЗАЛА KINO-PANORAMA THE SMALL HALL</p>	<p>12:00</p> <p>ДОСУ/КЛАС DOCU/CLASS</p> <p>МАЛЬКОЛЬМ ДІКСЕЛІУС / MALCOLM DIXELIUS ПРО ПАРТНЕРСТВО ШВЕЦІЇ, УКРАЇНИ, БІЛОРУСІ (SUBDN) ТА ПЕРСПЕКТИВИ КО-ПРОДУКЦІЇ І ДИСТРИБУЦІЇ ДОКУМЕНТАЛЬНОГО КІНО / SUBDN – PARTNERSHIP BETWEEN SWEDEN, UKRAINE AND BELARUS, AND OPPORTUNITIES FOR CO-PRODUCTION</p> <p><i>Синхронний переклад / Simultaneous interpreting</i></p>	<p>14:00</p> <p>ДОСУ/КЛАС DOCU/CLASS</p> <p>ІГОР ГАЙДАЙ / IGOR GAIDAI АВТОРСЬКІ ПРОЕКТИ У ФОТОГРАФІЇ / PERSONAL PROJECTS IN PHOTOGRAPHY</p> <p><i>Синхронний переклад / Simultaneous interpreting</i></p>	<p>ГАЛЕРЕЯ «КАМЕРА» CAMERA GALLERY</p>	<p>11:00-21:00</p> <p>ФОТОВИСТАВКА «ОБЛИЧЧЯ СВОБОДИ. МАЙДАН», АВТОР ІГОР ГАЙДАЙ / PHOTO EXHIBITION 'FACES OF FREEDOM. MAIDAN', BY IGOR GAIDAI</p>	
<p>БУДИНОК КІНО СИНЯ ЗАЛА CINEMA HOUSE BLUE HALL</p>	<p>15:00</p> <p>ДОСУ/КОРОТКО DOCU/SHORT</p> <p>ЖИТТЯ В ТІНІ / LIVING IN THE SHADOWS Девід Моріс Сміт / David Maurice Smith Австралія / Australia / 2013 / 4'</p> <p>МІСТЕЧКО ЯБУКІ / YABUKI-MACHI Міцуакі Сайто / Mitsuaki Saito Франція / France / 2012 / 33'</p> <p>СОДІК / SODIQ Адейемі Майкл / Adeyemi Michael Великобританія / UK / 2013 / 44'</p> <p><i>Зустріч із режисерами / Q&A with directors</i></p>	<p>17:00</p> <p>ДОСУ/ПРАВО DOCU/RIGHT</p> <p>ВІТАЄМО НА ФУКУШІМІ / WELCOME TO FUKUSHIMA Ален де Альо / Alain de Halleux Бельгія-Франція / Belgium-France / 2013 / 59'</p> <p><i>Зустріч із режисером / Q&A with director</i></p> <p>Обговорення за участі режисера фільму Алана де Альо, виконавчого директора НЕЦУ Юрія Урбанського, експерта Еко клубу Рівне Оксани Майборода / Conversation with Alain de Halleux, the film's director; Yuri Urbansky, executive director of the Ukrainian National Ecological Centre; and Oksana Mayboroda, expert from the Rivne Eco-Club</p>	<p>19:00</p> <p>ДОСУ/УКРАЇНА DOCU/UKRAINE</p> <p>АМОСОВ – СТОРІЧЧЯ / AMOSOV – CENTENARY Сергій Лисенко / Sergey Lysenko Україна / Ukraine / 2013 / 59'</p> <p><i>Зустріч із героями / Q&A with protagonists of the film</i></p> <p>Кіно про людину-легенду, людину-епоху – академіка Миколу Амосова. У чому секрет його феномена? Яка внутрішня пружина діяла в цій дивовижній людині?</p> <p>A film about a living legend, a man of the age – academician Mykola Amosov. What was his secret? What was that inherent spring that drove this brilliant man?</p>	<p>21:00</p> <p>АРТДОКФЕСТ ПРЕЗЕНТУЄ ARTDOCFEST PRESENTS</p> <p>ВИХОВАННЯ УЛЬЯНИ / THEORY OF EDUCATION AND ULIYANA Александр Горелік / Aleksandr Gorelik Чехія / Czech Republic / 2011 / 52'</p> <p><i>Зустріч із програмним директором фестивалю / Q&A with program director</i></p> <p>Перед цією унікальною 9-річною особою безсилі всі педагогічні закони. Фільм про те, як ламає, але не зламає тоталітарна реальність богоугодного притулку маленьку, але горду й волелюбну людину.</p> <p>All pedagogic rules are helpless against this unique 9-year-old personality. A film about the ways the totalitarian reality of a Christian orphanage can bend, but not break, a small yet proud and freedom-loving human creature.</p>	
<p>БУДИНОК КІНО ЧЕРВОНА ЗАЛА CINEMA HOUSE RED HALL</p>	<p>15:00</p> <p>ДОСУ/ПРАВО DOCU/RIGHT</p> <p>ЖИТТЯ В РАЮ – НЕЛЕГАЛИ ПО СУСІДСТВУ / LIFE IN PARADISE – ILLEGAL IN THE NEIGHBORHOOD Роман Вітал / Roman Vital Швейцарія / Switzerland / 2013 / 78'</p> <p><i>Зустріч із режисером та продюсером / Q&A with director and producer</i></p> 	<p>17:00</p> <p>ДОСУ/ЖИТТЯ DOCU/LIFE</p> <p>БІНТУ / BINTOU Сімона Катаріна Гауль / Simone Catharina Gaul Німеччина / Germany / 2014 / 64'</p> <p><i>Зустріч із режисером / Q&A with director</i></p> 	<p>18:30</p> <p>ІДЕОРУПЦІЯ IDEORRUPTION</p> <p>ПУТІНСЬКІ ІГРИ / PUTIN'S GAMES Александр Гентелев / Alexandr Gentelev Ізраїль-Австрія-Німеччина / Israel-Austria-Germany / 2013 / 90'</p> <p><i>Зустріч із режисером та продюсером / Q&A with director and producer</i></p> <p>Дискусія «Корупція вищих посадових осіб України та Росії: чи можливо повернути вкрадені кошти державі?» – за участі виконавчого директора Центру протидії корупції Дар'ї Каленюк / Discussion 'Corruption among senior officials in Ukraine and Russia: is it possible to return the stolen money to the state?', with Darya Kalenyuk, executive director of the Centre Against Corruption</p> 	<p>21:00</p> <p>ДОСУ/ЖИТТЯ DOCU/LIFE</p> <p>НІЧНА РОБОТА / NIGHT LABOR Девід Редмон, Ешлі Сабін / David Redmon, Ashley Sabin Канада-США / Canada-USA / 2013 / 70'</p> 	
<p>«КІНО-ПАНОРАМА» ВЕЛИКА ЗАЛА KINO-PANORAMA THE BIG HALL</p>	<p>19:00</p> <p>ДОСУ/ХІТИ DOCU/BEST</p> <p>АКТ УБИВСТВА / THE ACT OF KILLING Джошуа Оппенгаймер / Joshua Oppenheimer Данія-Норвегія-Великобританія-Фінляндія / Denmark-Norway-UK-Finland / 2012 / 115'</p>	<p>21:00</p> <p>НОТ ДОКС ПРЕЗЕНТУЄ HOT DOCS PRESENTS</p> <p>ІСТОРІЇ ПРО ТОРГІВЛЮ ОРГАНАМИ / TALES FROM THE ORGAN TRADE Рік Естер Бінсток / Ric Esther Bienstock Канада / Canada / 2013 / 82'</p> <p><i>Зустріч із режисером / Q&A with director</i></p>	<p>Скільки ви взяли б за свою нирку? А за печінку? Трансплантати – гостра необхідність для багатьох людей в усьому світі. Так само є й ті, хто використовує свої органи для швидкого заробітку...</p> <p>How much is your kidney worth to you? Your liver? For many people all over the world, organ transplants are desperately needed but in short supply, while others use their organs as a quick-fix commodity.</p>		

<p>БУДИНОК КІНО ХОЛ 3-ГО ПОВЕРХУ HOUSE HALL ON THE 3RD FLOOR</p>	<p>13:00-21:00</p> <p>РІДКЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ / LIQUID TELEVISION</p> <p>Організатори: Макс Афанасьєв, Олександр Юдін та Docudays UA / Organized by Max Afanasyev, Olexandr Yudin and Docudays UA</p>	<p>ФОРУМ-ТЕАТР «ЯК ЗАХИСТИТИСЯ ВІД ІДЕОРУПЦІЇ» / FORUM-THEATER 'HOW TO PROTECT YOURSELF FROM IDEORRUPTION'</p> <p>Організатор: Освітній Дім Прав Людини (Чернігів) / Organized by the Educational House of Human Rights, Chernihiv</p>	<p>ФОТО-ПРОЕКТ «ФОТО 51: ЧИ ПРОПИСАНА КОРУПЦІЯ В ДНК РОСІЇ?», автор – американський фотограф Міхаїл Фрідман / PHOTO PROJECT 'PHOTO 51: IS CORRUPTION IN RUSSIA'S DNA?', American photographer Misha Friedman</p> <p>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</p>	<p>15:00-20:00</p> <p>«ЖИВА БІБЛІОТЕКА» / THE LIVING LIBRARY</p> <p>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</p> <p>Жива Бібліотека / Living Library</p>	<p>11:00-21:00</p> <p>БУДИНОК КІНО МАЛА ЗАЛА CINEMA HOUSE THE SMALL HALL</p> <p>ВІДЕОТЕКА ФЕСТИВАЛЮ / VIDEO LIBRARY</p>
<p>БУДИНОК КІНО БЛАКИТНА ВІТАЛЬНЯ CINEMA HOUSE BLUE SITTING ROOM</p>	<p>13:00</p> <p>ПАНЕЛЬНА ДИСКУСІЯ «АДВОКАТИ МАЙДАНУ: ПРО ЩО НЕ ПИСАЛИ ЗМІ» / PANEL DISCUSSION 'ADVOCATES OF THE MAIDAN: WHAT THE MASS MEDIA DIDN'T WRITE'</p> <p>Організатори: Фондація правової допомоги та Українська Гельсінкська спілка з прав людини / Organized by the Legal Aid Foundation and the Ukrainian Helsinki Group for Human Rights</p>	<p>15:00</p> <p>КАМПАНІЯ «ЗА БЕЗ'ЯДЕРНУ УКРАЇНУ». Інформаційна зустріч виконавчого директора НЕСЦЮ Юрія Урбанського та експерта Екоклубу Рівне Оксани Майборода з регіональними партнерами фестивалю / CAMPAIGN 'FOR A NUCLEAR-FREE UKRAINE'. Meeting between Yuri Urbansky, executive director of the Ukrainian National Ecological Centre; Oksana Mayboroda, expert from the Eco-Club in Rivne; and the festival's regional partners</p> <p>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</p>	<p>18:30</p> <p>ПРЕЗЕНТАЦІЯ САЙТУ «ДОСТУП ДО ПРАВДИ» / PRESENTATION OF THE 'ACCESS TO THE TRUTH' WEBSITE</p> <p>Організатори: ГО «Центр UA» та інтернет-видання «Українська правда» / Organized by the NGO Centre UA and the Ukrayinska Pravda website</p>	<p>19:30</p> <p>ДИСКУСІЯ «ПРОЦЕДУРА ТА КРИТЕРІЇ ЛЮСТРАЦІЇ В УКРАЇНІ». За участі голови Люстраційного Комітету України Єгора Соболева / DISCUSSION "PROCEDURES AND CRITERIA FOR POLITICAL VETTING IN UKRAINE". With the head of the Ukrainian Political Vetting Committee, Iegor Sobolev</p> <p>Організатори: Docudays UA та Харківська правозахисна група / Organized by Docudays UA and the Kharkiv Human Rights Group</p>	<p>ВИСТАВКА КАРИКАТУР «НЕБЕЗПЕЧНО: КОРУПЦІЯ!» / CARICATURE EXHIBITION 'BEWARE, CORRUPTION!'</p>
<p>«КІНО-ПАНОРАМА» МАЛА ЗАЛА KINO-PANORAMA THE SMALL HALL</p>	<p>12:00</p> <p>ДОСУ/КЛАС DOCU/CLASS</p> <p>СІМОНА БАУМАНН / SIMONE BAUMAN ПРОДЮСУВАННЯ ПОЛІТИЧНИХ ФІЛЬМІВ, МОТИВАЦІЯ І РИЗИКИ, СПЕЦИФІКА РОБОТИ У СХІДНІЙ ЄВРОПІ / PRODUCING POLITICAL FILMS: MOTIVATIONS AND RISKS, AND THE SPECIFICS OF WORKING IN EASTERN EUROPE</p> <p>Синхронний переклад / Simultaneous interpreting</p> <p>Продюсер «Ходорковського», один із провідних європейських експертів з питань Росії, колишнього Східного блоку та ринків аудіовізуальної продукції в цих країнах.</p> <p>A producer of <i>Khodorkovsky</i>, one of Europe's leading experts on Russia, the former Eastern bloc, and their audiovisual markets.</p>	<p>14:00</p> <p>ДОСУ/КЛАС DOCU/CLASS</p> <p>ОЛЕКСАНДР ТЕЧІНСЬКИЙ, ОЛЕКСІЙ СОЛОДУНОВ ТА ДМИТРО СТОЙКОВ / OLEKSANDR TECHYNSKYI, OLEKSIY SOLODUNOV, AND DMYTRO STOYKOV ДОКУМЕНТАЛІСТИКА БЛИЖНЬОГО БОЮ / CLOSE COMBAT DOCUMENTARY</p> <p>Синхронний переклад / Simultaneous interpreting</p>	<p>11:00-21:00</p> <p>ГАЛЕРЕЯ «КАМЕРА» CAMERA GALLERY</p> <p>ФОТОВИСТАВКА «ОБЛИЧЧЯ СВОБОДИ. МАЙДАН», АВТОР ІГОР ГАЙДАЙ / PHOTO EXHIBITION 'FACES OF FREEDOM. MAIDAN', BY IGOR GAIDAI</p>		
<p>БУДИНОК КІНО СИНЯ ЗАЛА CINEMA HOUSE BLUE HALL</p>	<p>15:00</p> <p>ДОСУ/КОРОТКО DOCU/SHORT</p> <p>БЕЗ ПОНЯТТЯ / DUNNO Каліна Алабрудзінська / Kalina Alabrudzinska Польща / Poland / 2013 / 17'</p> <p>ЛІЗО, ХОДИ ДОДОМУ! / LIZA, GO HOME! Оксана Бурая / Oksana Buraja Литва-Естонія / Lithuania-Estonia / 2012 / 27'</p> <p>ПОЛУМ'ЯНІ ГОЛОСИ / SRULIK Ноа Левін / Noa Levin Ізраїль / Israel / 2012 / 14'</p> <p>ПРОЩЕНА НЕДІЛЯ / SHROVE SUNDAY Діна Барінова / Dina Barinova Росія / Russia / 2013 / 32'</p> <p>Зустріч із режисерами / Q&A with directors</p>	<p>17:00</p> <p>ДОСУ/СПРОТИВ DOCU/RIOT</p> <p>ЩОДЕННЕ ПОВСТАННЯ / EVERYDAY REBELLION Арман та Араш Ріахі / Arman & Arash Riahi Австрія-Швейцарія / Austria-Switzerland / 2013 / 110'</p> <p>Зустріч із режисером / Q&A with director</p> <p>Що спільного в руху «Окупуї» з протестами в Іспанії? Чи є зв'язок між іранським демократичним рухом і українськими топлес-активістками FEMEN? Причини заворушень можуть бути різними, але їхні творчі ненасильницькі тактики ведення боротьби тісно взаємопов'язані.</p> <p>What does the Occupy movement have in common with the Spanish Indignados? Is there a connection between the Iranian democracy movement and the Ukrainian topless activists of FEMEN? The reasons for the various uprisings may be diverse, but in their creative nonviolent tactics they are strongly connected.</p>	<p>19:30</p> <p>ДОСУ/УКРАЇНА DOCU/UKRAINE</p> <p>ХВОРИ СУКАЛЮДИ / SICKFUCKPEOPLE Юрій Речинський / Yuri Rechinsky Україна-Австрія / Ukraine-Austria / 2013 / 75'</p> <p>Зустріч із режисером / Q&A with director</p> <p>Читайте про ДОСУ/УКРАЇНА - стор. 7 Ready about DOCU/UKRAINE - page 7</p>	<p>21:30</p> <p>АРТДОКФЕСТ ПРЕЗЕНТУЄ ARTDOCFEST PRESENTS</p> <p>ІГРАШКИ / IGRUSHKI Ліна Лузіте / Lina Luzyte Литва / Lithuania / 2012 / 59'</p> <p>Зустріч із програмним директором фестивалю / Q&A with program director</p> <p>Які мутації можливі з людськими істотами в умовах поліцейської держави? Більшість жителів білоруського Жлобіна виживають виключно завдяки виготовленню м'яких іграшок. Єдині покупці цих іграшок – пасажери поїздів, що проїжджають через місто.</p> <p>What kind of mutations humans undergo under police-state conditions? Most of the residents of Zhlobin in Belarus survive solely by making and selling soft toys, while their only customers are the people passing through on trains.</p>	
<p>БУДИНОК КІНО ЧЕРВОНА ЗАЛА CINEMA HOUSE RED HALL</p>	<p>15:00</p> <p>ДОСУ/ПРАВО DOCU/RIGHT</p> <p>МАТЕРИНЬСЬКА МРІЯ / A MOTHER'S DREAM Валері Гуденю / Valerie Gudenus Швейцарія / Switzerland / 2013 / 85'</p> <p>Зустріч із продюсером / Q&A with producer</p> 	<p>17:00</p> <p>ДОСУ/ПРАВО DOCU/RIGHT</p> <p>АБУ ГАРАЗ / ABU HARAZ Мачей Й. Дригас / Maciej J. Drygas Польща / Poland / 2013 / 73'</p> <p>Зустріч із режисером / Q&A with director</p> 	<p>19:00</p> <p>ДОСУ/ЖИТТЯ DOCU/LIFE</p> <p>ДАЛЕКОБІЙНИК ТА ЛИС / TRUCKER AND THE FOX Араш Лахуті / Arash Lahootei Іран / Iran / 2012 / 79'</p> 	<p>20:30</p> <p>ДОСУ/ЖИТТЯ DOCU/LIFE</p> <p>ОСТАННІЙ ЛІМУЗИН / THE LAST LIMOUSINE Дар'я Хльосткіна / Daria Khlestkina Росія / Russia / 2013 / 73'</p> <p>Зустріч із режисером / Q&A with director</p> 	
<p>«КІНО-ПАНОРАМА» ВЕЛИКА ЗАЛА KINO-PANORAMA THE BIG HALL</p>	<p>19:00</p> <p>ДОСУ/АРТ DOCU/ART</p> <p>ВІД ІРАНУ, РОЗЛУЧЕННЯ / FROM IRAN, A SEPARATION Азаде Мусаві, Куруш Атаї / Azadeh Mousavi, Kourosh Ateei Іран / Iran / 2013 / 52'</p> <p>Зустріч із режисерами / Q&A with directors</p> <p>Іранці із завершим серцем стежать, як Америка нагороджує їхнього співвітчизника Асгара Фархаді «Оскар» за фільм «Надер і Симін: Розлучення». Водночас, та ж Америка вводить економічне ембарго проти Ірану.</p> <p>The Iranians follow the Academy Award ceremony where America bestowing the highest prize upon their compatriot Asghar Farhadi for <i>The Separation of Nader from Simin</i>. Simultaneously the US imposes embargo sanctions upon Iran.</p>	<p>21:00</p> <p>ДОСУ/ХІТИ DOCU/BEST</p> <p>НЕ НАШ СВІТ / A WORLD NOT OURS Махді Флейфель / Mahdi Fleifel Ліван, ОАЕ, Великобританія / Lebanon, UAE, UK / 2013 / 93'</p> <p>Зустріч із режисером / Q&A with director</p> <p>Інтимний, палкий, не без гумору – портрет трьох поколінь вигнанців у таборі біженців Айн аль-Хільва на півдні Лівану, що його протягом понад 20 років знімали представники кількох поколінь одного роду.</p> <p>An intimate, fierce, often humorous portrait of three generations of exile in the refugee camp of Ain el-Helweh, in southern Lebanon, filmed over more than 20 years by multiple generations of the same family.</p>			

<p>БУДИНОК КІНО ХОЛ 3-ГО ПОВЕРХУ CINEMA HOUSE HALL ON THE 3RD FLOOR</p>	<p>13:00-21:00</p> <p>РІДКЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ / LIQUID TELEVISION</p> <p>Організатори: Макс Афанасьєв, Олександр Юдін та Docudays UA / Organized by Max Afanasyev, Oleksandr Yudin and Docudays UA</p>	<p>ФОРУМ-ТЕАТР «ЯК ЗАХИСТИТИСЯ ВІД ІДЕОРУПЦІЇ» / FORUM-THEATER 'HOW TO PROTECT YOURSELF FROM IDEORRUPTION'</p> <p>Організатор: Освітній Дім Прав Людини (Чернівець) / Organized by the Educational House of Human Rights, Chernihiv</p>	<p>ФОТО-ПРОЕКТ «ФОТО 51: ЧИ ПРОПИСАНА КОРУПЦІЯ В ДНК РОСІЇ?», автор – американський фотограф Міхаїл Фрідман / PHOTO PROJECT 'PHOTO 51: IS CORRUPTION IN RUSSIA'S DNA?', American photographer Misha Friedman</p> <p>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</p>	<p>15:00-20:00</p> <p>«ЖИВА БІБЛІОТЕКА» / THE LIVING LIBRARY</p> <p>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</p> <p>Жива Бібліотека / Living Library</p>	<p>11:00-21:00</p> <p>БУДИНОК КІНО МАЛА ЗАЛА CINEMA HOUSE THE SMALL HALL</p> <p>ВІДЕОТЕКА ФЕСТИВАЛЮ / VIDEO LIBRARY</p>
<p>БУДИНОК КІНО БЛАКИТНА ВІТАЛЬНЯ CINEMA HOUSE BLUE SITTING ROOM</p>	<p>11:00</p> <p>«МУЗЕЙ СУДОВОГО АБСУРДУ В УКРАЇНІ» / 'THE MUSEUM OF JUDICIAL ABSURDITY IN UKRAINE'</p> <p>Організатор: Партнерство «За свободу мирних зібрань» / Organized by the 'Freedom to Hold Peaceful Assemblies' partnership</p>	<p>14:00</p> <p>КРУГЛИЙ СІЛ «ЖИТТЯ ДАЄТЬСЯ ОДИН РАЗ». ТЕМА ОБГОВОРЕННЯ: ЧИ МАЮТЬ ШАНСИ ДОВІЧНО УВ'ЯЗНЕНІ КОЛИСЬ ЗВІЛЬНИТИСЯ? / ROUND TABLE 'YOU ONLY LIVE ONCE': DO PRISONERS FOR LIFE HAVE ANY CHANCES WHEN THEY ARE FREED?</p> <p>Організатори: ГО «Донецький Меморіал» та Харківська правозахисна група / Organized by the 'Donetsk Memorial' and Kharkiv Human Rights Group NGOs</p>	<p>16:00</p> <p>МАЙСТЕР-КЛАС «ЯК ЗАХИСТИТИСЯ ВІД ПРОТИПРАВНИХ ДІЙ МІЛІЦІЇ» / MASTERCLASS: 'HOW TO PROTECT YOURSELF AGAINST UNLAWFUL POLICE ACTIONS'</p> <p>Організатор: Асоціація «Українські монітори дотримання прав людини в правоохоронних органах» / Organized by the 'Ukrainian Monitors for Maintaining Human Rights among the Institutions of Law and Order' association</p>	<p>18:30</p> <p>ПРЕЗЕНТАЦІЯ DVD ВИДАНЬ «ЩАБЛІ ДЕМОКРАТІЇ» ТА «ДЗИГА ВЕРТОВ. ОДИНАДЦЯТИЙ» / PRESENTATION OF DVD 'STEPS ON THE LADDER OF DEMOCRACY' AND 'DZIGA VERTOV. THE ELEVENTH'</p> <p>Організатор: Національний центр Олександра Довженка / Organized by the Oleksandr Dovzhenko National Centre</p>	<p>ВИСТАВКА КАРИКАТУР «НЕБЕЗПЕЧНО: КОРУПЦІЯ!» / CARICATURE EXHIBITION 'BEWARE, CORRUPTION!'</p>
<p>«КІНО-ПАНОРАМА» МАЛА ЗАЛА KINO-PANORAMA THE SMALL HALL</p>	<p>12:00</p> <p>DOCU/КЛАС DOCU/CLASS</p> <p>КРІС МАКДОНАЛД / CHRIS MCDONALD ЯК ПОБУДУВАТИ УСПІШНУ ФЕСТИВАЛЬНУ СТРАТЕГІЮ ДЛЯ ПРОСУВАННЯ ФІЛЬМУ? / HOW TO DEVISE A SUCCESSFUL STRATEGY TO PROMOTE A FILM AT FESTIVALS?</p> <p>Інтерв'ю з Крісом Макдоналдом – стор. 20 Interview with Chris McDonald - page 20</p> <p><i>Синхронний переклад / Simultaneous interpreting</i></p>	<p>14:00</p> <p>DOCU/КЛАС DOCU/CLASS</p> <p>МАКС АФАНАСЬЄВ, ОЛЕКСАНДР ЮДІН / MAX AFANASYEV, OLEKSANDR YUDIN РІДКЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ / LIQUID TELEVISION</p> <p><i>Синхронний переклад / Simultaneous interpreting</i></p>	<p>11:00-21:00</p> <p>ГАЛЕРЕЯ «КАМЕРА» CAMERA GALLERY</p> <p>ФОТОВИСТАВКА «ОБЛИЧЧЯ СВОБОДИ. МАЙДАН», АВТОР ІГОР ГАЙДАЙ / PHOTO EXHIBITION 'FACES OF FREEDOM. MAIDAN', BY IGOR GAIDAI</p>		
<p>БУДИНОК КІНО СИНЯ ЗАЛА CINEMA HOUSE BLUE HALL</p>	<p>15:00</p> <p>DOCU/КОРОТКО DOCU/SHORT</p> <p>РІЛЛЯ / DÈFRICHE Ноемі Брассар / Noémie Brassard Канада / Canada / 2013 / 14'</p> <p>ПРИМИРЕННЯ? / JAMBO AMANI Унай Аранзаді / Unai Aranzadi Іспанія / Spain / 2013 / 32'</p> <p>МАМА / MOM Ліда Шейніна / Lida Sheinina Росія / Russia / 2013 / 28'</p> <p><i>Зустріч із режисерами / Q&A with directors</i></p>	<p>17:30</p> <p>DOCU/ПРАВО DOCU/RIGHT</p> <p>ДИВНЕ КІНО / THE ODD MOVIE Бригіда Фроштеґа-Кмечік / Brygida Frosztega-Kmiecik Польща / Poland / 2013 / 50'</p> 	<p>19:00</p> <p>РЕТРОСПЕКТИВА АНДРІЯ ЗАГДАНСЬКОГО ANDREI ZAGDANSKY RETROSPECTIVE</p> <p>КОСТЯ І МИША / KONSTANTIN AND MOUSE США / USA / 2007 / 65'</p> <p><i>Зустріч із режисером / Q&A with director</i></p> <p>Константин Кузьмінський – один із п'яти санкт-петербурзьких поетів, чий вірш увійшли до поетичної збірки, опублікованої в Нью-Йорку 1972 року. Двоє поетів з цієї групи – Кузьмінський та Іосіф Бродський – невдовзі емігрували до Сполучених Штатів. Бродський здобув світову славу, а для Константина доля приготувала дещо інше.</p> <p>Konstantin Kuzminsky was one of five young St. Petersburg poets whose collection of poetry was published in New York in 1972. Two of them – Kuzminsky and Josef Brodsky – soon immigrated to the United States. Brodsky became famous, but Kuzminsky's fate is different.</p>	<p>21:30</p> <p>АРТДОКФЕСТ ПРЕЗЕНТУЄ ARTDOCFEST PRESENTS</p> <p>ТАНЦЮРИСТ / BALLROOM DANCER Крістіан Голтен Бонке, Андреас Кьофод / Christian Holten Bonke, Andreas Koejoed Данія / Denmark / 2011 / 84'</p> <p><i>Зустріч із програмним директором фестивалю / Q&A with program director</i></p> <p>Видовищний, вибудований за законами великого ігрового кіно, фільм про Славіка Крикливого – колишнього чемпіона світу з латиноамериканських танців, який переживає критичний період свого життя.</p> <p>A spectacular, theatrically constructed film of grand, high-quality fiction about Slavik Kryklyvyy, a once legendary World Latin American Dance Champion, captured at a critical period of his life.</p>	
<p>БУДИНОК КІНО ЧЕРВОНА ЗАЛА CINEMA HOUSE RED HALL</p>	<p>15:00</p> <p>DOCU/ПРАВО DOCU/RIGHT</p> <p>ЛІНАР / LINAR Настя Тарасова / Nastia Tarasova Росія-Італія / Russia-Italia / 2013 / 82'</p> <p><i>Зустріч із режисером / Q&A with director</i></p> 	<p>17:00</p> <p>DOCU/ЖИТТЯ DOCU/LIFE</p> <p>БАБУСЯ / GRANDMA Хуа Лі / Hoa Lê Канада / Canada / 2013 / 85'</p> <p><i>Зустріч із режисером / Q&A with director</i></p> 	<p>19:00</p> <p>ІДЕОРУПЦІЯ IDEORRUPTION</p> <p>ВОЛОДАР УСЕСВІТУ / MASTER OF THE UNIVERSE Марк Баудер / Marc Bauder Німеччина / Germany / 2013 / 99'</p> <p>Дискусія «Корупція в банківській системі» за участю експертів Центру протидії корупції / Discussion on banking system corruption, featuring experts from the Anti-Corruption Action Center</p>	<p>21:30</p> <p>DOCU/ЖИТТЯ DOCU/LIFE</p> <p>ЩОДЕННИК ПОДОРОЖІ / A DIARY OF A JOURNEY Пьотр Стасік / Piotr Stasik Польща / Poland / 2013 / 54'</p> <p><i>Зустріч із режисером / Q&A with director</i></p> 	
<p>«КІНО-ПАНОРАМА» ВЕЛИКА ЗАЛА KINO-PANORAMA THE BIG HALL</p>	<p>19:00</p> <p>DOCU/АРТ DOCU/ART</p> <p>PUSSY ПРОТИ ПУТІНА / PUSSY VERSUS PUTIN Gogol's Wives Росія / Russia / 2013 / 60'</p> <p><i>Зустріч із режисером / Q&A with director</i></p> <p>Найкращий фільм середньометражного конкурсу Амстердамського МКФ. Блискауча хроніка історії групи Pussy Riot.</p> <p>The Best Mid-Length Documentary at International Documentary Film Festival Amsterdam. A brilliant archive chronicle of the Pussy Riot story.</p>	<p>21:00</p> <p>HOT DOCS ПРЕЗЕНТУЄ HOT DOCS PRESENTS</p> <p>ПРИВИДИ В НАШІЙ МАШИНІ / GHOSTS IN OUR MACHINE Ліз Маршалл / Liz Marshall Канада / Canada / 2013 / 92'</p> 			

27 БЕРЕЗНЯ, ЧЕТВЕР / MARCH 27, THURSDAY

<p>БУДИНОК КІНО ХОЛ 3-ГО ПОВЕРХУ CINEMA HOUSE HALL ON THE 3RD FLOOR</p>	<p>13:00-21:00</p> <p>РІДКЕ ТЕЛЕБАЧЕННЯ / LIQUID TELEVISION</p> <p>Організатори: Макс Афанасьєв, Олександр Юдін та Docudays UA / Organized by Max Afanasyev, Olexandr Yudin and Docudays UA</p>	<p>ФОРУМ-ТЕАТР «ЯК ЗАХИСТИТИСЯ ВІД ІДЕОРУПЦІЇ» / FORUM-THEATER 'HOW TO PROTECT YOURSELF FROM IDEORRUPTION'</p> <p>Організатор: Освітній Дім Прав Людини (Чернігів) / Organized by the Educational House of Human Rights, Chernihiv</p>	<p>ФОТО-ПРОЕКТ «ФОТО 51: ЧИ ПРОПИСАНА КОРУПЦІЯ В ДНК РОСІЇ?», автор – американський фотограф Міхаїл Фрідман / PHOTO PROJECT 'PHOTO 51: IS CORRUPTION IN RUSSIA'S DNA?', American photographer Misha Friedman</p> <p>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</p>	<p>15:00-20:00</p> <p>«ЖИВА БІБЛІОТЕКА» / THE LIVING LIBRARY</p> <p>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</p> <p>Жива Бібліотека / Living Library</p>	<p>11:00-21:00</p> <p>БУДИНОК КІНО МАЛА ЗАЛА CINEMA HOUSE THE SMALL HALL</p> <p>ВІДЕОТЕКА ФЕСТИВАЛЮ / VIDEO LIBRARY</p>
<p>БУДИНОК КІНО БЛАКИТНА ВІТАЛЬНЯ CINEMA HOUSE BLUE SITTING ROOM</p>	<p>10:00</p> <p>ЩОРІЧНА ЗУСТРІЧ РЕГІОНАЛЬНИХ ПАРТНЕРІВ DOCUDAYS UA. ПЛАНУВАННЯ МАНДРІВНОГО ФЕСТИВАЛЮ-2014 / ANNUAL MEETING OF THE DOCUDAYS UA REGIONAL PARTNERS. PLANNING A TRAVELLING FESTIVAL – 2014</p> <p>Організатор: Docudays UA / Organized by Docudays UA</p>	<p>11:30</p> <p>ПРЕЗЕНТАЦІЯ ОСВІТНЬОГО ДОМУ ПРАВ ЛЮДИНИ, ЧЕРНІГІВ / PRESENTATION BY THE EDUCATIONAL HOUSE OF HUMAN RIGHTS, CHERNIHIV</p>	<p>12:00</p> <p>ПРЕЗЕНТАЦІЯ КНИГИ «СУДОВІ СПРАВИ, ЯКІ ЗМІНЮЮТЬ УКРАЇНУ» / PRESENTATION OF THE BOOK 'LAW CASES WHICH HAVE CHANGED UKRAINE'</p> <p>Організатор: Українська Гельсінська спілка з прав людини / Organized by the Ukrainian Helsinki Group for Human Rights</p>	<p>14:00</p> <p>МАЙСТЕР-КЛАС / WORKSHOP</p> <p>МАЦЕЙ КУЗЕМСЬКИЙ ТА ПЬОТР СТАСІК / MACIEJ KUZIEMSKI AND PIOTR STASIK Роль мандрів у створенні документального кіно та презентація проекту «Мобільний кінотеатр» / The role of the journey in documentary filmmaking, and the presentation of the Mobile Cinema project</p>	<p>16:00</p> <p>КРУГЛИЙ СТИЛ «РОЛЬ ТА ЗАВДАННЯ КІНО І КІНОФЕСТИВАЛІВ У ФОРМУВАННІ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА» / ROUND TABLE ON 'THE ROLE AND THE TASK OF CINEMA AND FILM FESTIVALS IN FORMING CIVIL SOCIETY'</p> <p>Організатори: Docudays UA та ОМКФ / Organized by Docudays UA and the Odessa International Film Festival</p>
<p>«КІНО-ПАНОРАМА» МАЛА ЗАЛА KINO-PANORAMA THE SMALL HALL</p>	<p>12:00</p> <p>ДОСУ/КЛАС DOCU/CLASS</p> <p>БОРИС МІТІЧ / BORIS MITIĆ ВСЯ ІНДУСТРІЯ ДОКУМЕНТАЛЬНОГО КІНО – ПОЯСНЕННЯ В 5-ТИ МАЛЮНКАХ / THE ENTIRE DOC FILM INDUSTRY EXPLAINED IN 5 DRAWINGS</p> <p>Синхронний переклад / Simultaneous interpreting</p>	<p>14:00</p> <p>ДОСУ/КЛАС DOCU/CLASS</p> <p>УЛДІС СЕКУЛІС / ULDIS SEKULIS КРЕАТИВНА ДОКУМЕНТАЛІСТИКА В ТЕЛЕВІЗІЙНОМУ ФОРМАТІ / CREATIVE DOCUMENTARY IN MADE-FOR-TV FORMAT</p> <p>Синхронний переклад / Simultaneous interpreting</p>	<p>ГАЛЕРЕЯ «КАМЕРА» CAMERA GALLERY</p> <p>11:00-21:00</p> <p>ФОТОВИСТАВКА «ОБЛИЧЧЯ СВОБОДИ. МАЙДАН», АВТОР ІГОР ГАЙДАЙ / PHOTO EXHIBITION 'FACES OF FREEDOM. MAIDAN', BY IGOR GAIDAI</p>	<p>17:00-18:30</p> <p>ПРЕЗЕНТАЦІЯ «СОЦІАЛЬНА РЕКЛАМА ЯК СПОСІБ БОРОТЬБИ З ДИСКРИМІНАЦІЄЮ» / PRESENTATION 'SOCIAL ADVERTISING TO FIGHT AGAINST DISCRIMINATION'</p> <p>Організатор: Коаліція з протидії дискримінації та Агентство маркетингових комунікацій «ДІАЛЛА», Міжнародний фонд «Відродження» / Organized by the Coalition Against Discrimination and the DIALLA marketing communication agency, International Renaissance Foundation</p>	
<p>БУДИНОК КІНО СИНЯ ЗАЛА CINEMA HOUSE BLUE HALL</p>	<p>15:30</p> <p>РЕТРОСПЕКТИВА АНДРІЯ ЗАГДАНСЬКОГО ANDREI ZAGDANSKY RETROSPECTIVE</p> <p>ПОМАРАНЧЕВА ЗИМА / ORANGE WINTER США / USA / 2006 / 72'</p> <p>Зустріч із режисером / Q&A with director</p> <p>Вибори Президента України. Два кандидати: призначений «нащадок» влади Віктор Янукович та Віктор Ющенко – впливовий опозиційний лідер. Наступного дня після виборів провладні канали оголошують Віктора Януковича переможцем. Обурені жителі Києва виходять на вулиці... Так почалась Помаранчева революція.</p> <p>Presidential election in Ukraine. There are two candidates: the appointed heir Viktor Yanukovich and Viktor Yushchenko, a popular opposition leader. The day after the election, the state controlled media declared Viktor Yanukovich the winner. The outraged people of Kyiv took to the streets. So began the Orange Revolution.</p>	<p>17:15</p> <p>ДОСУ/СПРОТИВ DOCU/RIOT</p> <p>ДЕМОНСТРАЦІЯ / DEMONSTRATION Віктор Коссаковський / Victor Kossakovsky Росія / Іспанія / Russia-Spain / 2013 / 70'</p> <p>29 березня 2012 року Іспанію охопили масові протести. В центрі Барселони протестувальники вийшли з-під контролю. Для стримування натовпу на вулицю вивели поліцію із травматичною зброєю. Дивовижно, але того дня єдиними відчиненими дверима виявилися двері Оперного театру, де саме давали балет «Дон Кіхот» на музику Леона Мінкуса.</p> <p>On March 29, 2012, Spain experienced mass strikes. In the center of Barcelona, the protests got out of hand and a small army of police armed with rubber bullets was needed to subdue the crowd. Remarkably, the doors of the Opera House, where that day Léon Minkus's Don Quixote was on the program, remained open.</p>	<p>НАЦІОНАЛЬНИЙ ЦЕНТР ОЛЕКСАНДРА ДОВЖЕНКА</p> <p>26 БЕРЕЗНЯ / 18:00</p> <p>БУДИНОК КІНО / СИНЯ ВІТАЛЬНЯ</p> <p>ПРЕЗЕНТАЦІЯ DVD-ВИДАННЯ</p> <p>/ ЩАБЛІ ДЕМОКРАТІЇ КРИТИЧНА ШКОЛА УКРАЇНСЬКОЇ ДОКУМЕНТАЛІСТИКИ, 1987-1995</p> <p>DOVZHENKOCENTRE.ORG f/DOVZHENKO.CENTRE</p>		
<p>БУДИНОК КІНО ЧЕРВОНА ЗАЛА CINEMA HOUSE RED HALL</p>	<p>15:00</p> <p>ДОСУ/ХІТИ DOCU/BEST</p> <p>НЕПАЛ ФОРЕВА / NEPAL FOREVER Альона Полуніна / Aliona Polunina Росія / Russia / 2013 / 88'</p> <p>Зустріч із режисером / Q&A with director</p> <p>Інтерв'ю з Альоною Полуніною – стор. 17 Interview with Aliona Polunina – page 17</p>	<p>19:00</p> <p>ЦЕРЕМОНІЯ НАГОРОДЖЕННЯ / AWARDS CEREMONY</p> <p>ПОКАЗ ФІЛЬМУ-ПЕРЕМОЖЦЯ КОНКУРСУ ДОСУ/ЖИТТЯ / SCREENING OF THE DOCU/LIFE COMPETITION WINNER</p>			

28 БЕРЕЗНЯ, П'ЯТНИЦЯ / MARCH 28, FRIDAY

<p>БУДИНОК КІНО ЧЕРВОНА ЗАЛА CINEMA HOUSE RED HALL</p>	<p>17:00</p> <p>ФІЛЬМИ-ПЕРЕМОЖЦІ XI МІЖНАРОДНОГО ФЕСТИВАЛЮ ДОКУМЕНТАЛЬНОГО КІНО ПРО ПРАВА ЛЮДИНИ DOCUDAYS UA / AWARD-WINNING FILMS FROM THE 11TH DOCUDAYS UA INTERNATIONAL HUMAN RIGHTS DOCUMENTARY FILM FESTIVAL</p>
---	---

ПОКАЖЧИК ФІЛЬМІВ

ПОКАЗ-ВІДКРИТТЯ

Євромайдан. Чорновий монтаж 4, 10

ДОСУ/ПРАВО

Абу Гараз 13
Вітаємо на Фукушімі 12
День шахтаря 10
Дивне кіно 14
Життя в раю –
нелегали по сусідству 12
Зона без вогню:
Убивчі поля Шрі-Ланки 10
Капітан і його пірат 11
Лінар 14
Материнська мрія 13
Ув'язнені 11

ДОСУ/ЖИТТЯ

Американська комуна 11
Бабуся 14
Бінту 12
Далекобійник та лис 13
Кров 11
Нічна робота 12
Останній лімузин 13
Остання станція 10
Присмерк 10
Щоденник подорожі 14

ДОСУ/КОРОТКО

Без поняття 13
Вегас 11
Життя в тіні 12
Йоанна 10
Із розплющеними очима 10
Кіноплівка 10
Лізо, ходи додому! 13
Мама 14
Містечко Ябукі 12
Рілля 14
Позитив 11
Полум'яні голоси 13
Примирення? 14
Прощена неділя 13
Содік 12
Таксі для двох 11
6 проти 6 11

ДОСУ/УКРАЇНА

Амосов – Сторіччя 7, 12

Кафе «Вояж» 7, 10
М'ясокомбінат 7, 10
Між нами 7, 10
Табір (Лолі калі шуба) 7, 11
Хворісукалюди 7, 13

ІДЕОРУПЦІЯ

Володар Усесвіту 14
Путінські Ігри 12
Тренер Зоран і його «Африканські тигри» 10

ДОСУ/СПРОТИВ

Бахрейн: Заборонена країна 11
Демонстрація 15
Щоденне повстання 13

ДОСУ/АРТ

Від Ірану, Розлучення 13
Мистецька війна 10
Pussy проти Путіна 14

ДОСУ/ХІТИ

Акт убивства 12, 22
Не наш світ 13, 22
Непал форева 15, 17, 22
Особлива потреба 10, 22
Остання швидка в Софії 11, 22

НОТ ДОКС ПРЕЗЕНТУЄ

Історії про торгівлю органами 12
Ліс духів, що танцюють 10
Привиди в нашій машині 14

АРТДОКФЕСТ ПРЕЗЕНТУЄ

Виховання Ульяни 12, 19
Іграшки 12, 19
Танцюрист 14, 19

РЕТРОСПЕКТИВА АНДРІЯ ЗАГДАНСЬКОГО

Двоє 11, 18
Костя і миша 14, 18
Тлумачення сновидень 11, 18
Помаранчева зима 15, 18

СПЕЦІАЛЬНА ПОДІЯ

Бувай, як справи? 8, 10, 21
Краля Діана 10, 21

ФІЛЬМ-ЗАКРИТТЯ

Електро Москва 4

INDEX OF FILMS

OPENING SCREENING

Euromaidan. The rough cut 4, 10

DOCU/RIGHT

Abu Haraz 13
The Captain and His Pirate 11
The Coal Miner's Day 10
Linar 14
Life in Paradise –
Illegals in the Neighborhood 12
Locked Down 11
A Mother's Dream 13
No Fire Zone:
The Killing Fields of Sri Lanka 10
The Odd Movie 14
Welcome to Fukushima 12

DOCU/LIFE

American Commune 11
Bà nôi (Grandma) 14
Bintou 12
Blood 11
Crepuscule 10
A Diary of a Journey 14
The Last Limousine 13
The Last Station 10
Night Labor 12
Trucker and the Fox 13

DOCU/SHORT

Dèfriche 14
Dunno 13
Filmstrip 10
Joanna 10
Living in the Shadows 12
Liza, Go Home! 13
Mom 14
Positive 11
Shrove Sunday 13
Sodiq 12
Srulik 13
Taxi for Two 11
There is Peace? 14
Vegas 11
With Open Eyes 10
Yabuki-machi 12
6 vs. 6 11

DOCU/UKRAINE

Amosov – Centenary 7, 12

Between Us 7, 10
Café Voyage 7, 10
Loli Kali Shuba 7, 11
Meat Factory 7, 10
Sickfuckpeople 7, 13

IDEORRUPTION

Coach Zoran and his African Tigers 10
Master of the Universe 14
Putin's Games 12

DOCU/RIOT

Bahrain, the Forbidden Country 11
Demonstration 15
Everyday Rebellion 13

DOCU/ART

Art War 10
From Iran, a Separation 13
Pussy versus Putin 14

DOCU/BEST

The Act of Killing 12, 23
Nepal Forever 15, 17, 23
Sofia's Last Ambulance 11, 23
The Special Need 10, 23
A World Not Ours 13, 23

HOT DOCS PRESENTS

The Ghosts in Our Machine 14
Forest of the Dancing Spirits 10
Tales from the Organ Trade 12

ARTDOCFEST PRESENTS

Ballroom Dancer 14, 19
Igrushki 13, 19
Theory of Education and Uliyana 12, 19

ANDREI ZAGDANSKY RETROSPECTIVE

Interpretation of Dreams 11, 18
Konstantin and Mouse 14, 18
Orange Winter 15, 181
Two 11, 18

SPECIAL EVENT

Good Bye, How Are You? 8, 10, 21
Pretty Dyana 10, 21

CLOSING FILM

Elektro Moskva 4

ЗА ПІДТРИМКИ / WITH THE SUPPORT

ПАРТНЕРИ / PARTNERS

National Endowment
for Democracy
Supporting freedom around the world

Європейський Союз
Представництво в Україні

Government of Canada
Embassy of Canada

галерея

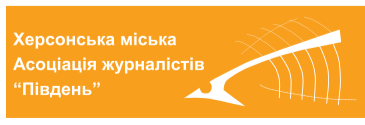
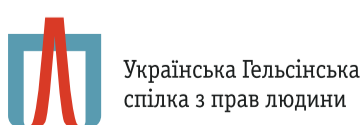
камера

МЕДІА-ПАРТНЕРИ / MEDIA PARTNERS

ОРГАНІЗАТОРИ / ORGANIZERS

ТЕХНІЧНІ ПАРТНЕРИ / TECHNICAL PARTNERS

«НЕПАЛ ФОРЕВА»
27/03 / БУДИНОК КІНО / ЧЕРВОНА ЗАЛА

Альона Полуніна: «Я НЕ ЗВОДЖУ РАХУНКІВ З ЛЮДЬМИ ЗА ДОПОМОГОЮ МИСТЕЦТВА»

З російською режисеркою Альоною Полуніною фестиваль Docudays UA заприятелював ще 2009 року, коли її фільм «Революція, якої не було» отримав у нас Гран-прі. Цього разу в позаконкурсній програмі лауреатів міжнародних кінофестивалів DOCU/ХІТІ вона представить свій новий фільм «Непал форева» – про двох кумедних російських лєнінцїв, які вирушили до Нєпалу з метою примирення місцевих комуністичних партій. Це інтерв'ю ми записали наприкінці лютого, коли Альона приїхала до Києва на Майдан. Звісно, з цього ми і почали нашу розмову...

Я приїхала сюди опівночі 21 лютого – ніяка фото- чи відеозйомка не передавала тієї атмосфери, яку я побачила. Мені здавалося, що дуже цинічно – сидіти в Москві й дивитися пряму трансляцію.

А професійного бажання самій познати Майдан не виникло?

Не хотілося бути кінотуристом. Я не настільки заглиблена в контекст політичного життя України – у певний момент я її випустила з уваги. Можливо, тому що коли до влади прийшов Янукович, мені стало зле.

Я вирішила не знімати жодного кадру. Я тут чужинка, і не хотіла на чужій крові, на історичному зламі ось так скористатися з ситуації. Якби в мене були герої і я розуміла, про що хочу зробити фільм, то, швидше за все, я приїхала б із камерою. Але ця поїздка мені потрібна була суто по-людськи.

Яким було ваше ставлення до Майдану з огляду на інформаційну атмосферу в Росії?

Я ніколи не дивлюся офіційну пропаганду, бо завжди знаю, що вони скажуть. З іншого боку, у Києві краще зрозуміла, хай би як банально це не звучало, характер народу. На Майдані я зустріла еліту країни – не кожен повинен бути

воїном, але там були такі якісні людські типажі – люди, які зїхалися з усіх кінців країни, відчуваючи в собі потенціал саме воїна. Я таких дуже поважаю як людина, я можу ними захоплюватися як жінка. Такі люди повинні бути в кожній країні. Я побачила, на що здатна людина на чистому героїзмі. Як режисерові мені дуже треба таке бачити.

Поговорімо про «Непал форева». Головні герої справляють враження маргіналів – яку реальну політичну і суспільну вагу вони мають у Росії?

Вони дуже доречні в російській політиці – там потрібна саме така організація, яка пародіює справжніх комуністів. «Вождь» партії – Сергєй Малінковіч – був у певний момент історії дуже близький до влади, потім здав позиції й більше не зміг піднятися. Інша справа, що в партії однаково досить високий рейтинг і вона донедавна всерйоз конкурувала з правлячою. Відповідно, це було не дуже вигідно і потрібно було кидати тїнь на такий рух, який досі, незважаючи на всі історичні колапси, продовжує викликати симпатію в людей. Тоді виникає розуміння, звідки беруться такі дивні утворення на політичному тїлі.

Та зрештою, фільм же не політичний?

Так. Я вирішила, що мені значно цїнніше зробити комедію ситуацій, характерів. Їх пригод. Всього цього побаченого мною абсурду, їх діяльності. На своєму місці вони дійсно займаються тим, що вмїють – у них таки дивний талант.

У фільмі своєрідно протиставляються різні «комунізми»: російський і непальський, непальський і навіть північнокорейський...

В цьому принадність документального кіно – коли життя саме організовує додатковий смисл. Те, що герої раптом, при ввїмкненій камері, дізнаються, що помер Кім Чен Ір і вирішують піти висловити співчуття в посольство Північної Кореї в Нєпалі – про такий епізод можна тільки мріяти.

А в Нєпалі, до речі, комунізм має цілком прийнятну форму, тому що маоїсти – дуже впливова партія, люди їм дуже симпатизують. Але при цьому країна розвивається за капіталістичними законами.

Хто оплатив поїздку героїв до Нєпалу все ж таки?

Продюсер. У фільмі йдеться про те, що ми зробили їм пропозицію. Так, вони перші написали в газеті, що збираються їхати рятувати Нєпал від громадянської війни, але, звісно,

Світлина Юлії Сердюкової / Photo by Yulia Serdyukova

нікуди не поїхали – це була «качка», в яку всі повірили. Та коли ми запропонували: «А давайте ви справді поїдете!» – вони відповіли: «Якщо будуть квитки, поїдемо, звісно».

Чи зробив монтаж з цієї історії комедію?

Я вас запевняю, найсмїшніші моменти, які б змусили вас так реготати, що було б навіть незручно, не ввійшли до фільму. Це все ж не актори, я свїдомо прибирала те, що занадто. Йшлося про те, щоб зберегти ту дивовижну атмосферу абсурду, яку я побачила в їхньому пїтерському підвалі. Я туди спустилась і зрозумїла, ось воно – кіно!

А герої бачили фільм?

Не бачили. Звісно, на премїеру в Італії їм ніхто б не повіз, але на російську я їх намагалася запросити. Мені переказували, що вони в інтернеті сварилися, буцїмто режисер їм не запросив – обманюють, ми листувалися. Квитки на поїзд я їм справді не купила, бо вже кілька місяців фактично безробітна, але за рахунок фестивалю переїзд організувати намагалася.

Але мені здається, що хтось із журналістів їм показав фільм. Бо судячи з того, як вони ляляли мене в інтерв'ю, фільм вони бачили. Навряд

чи їм хтось так докладно переказав кадр за кадром.

Ви не боялися, що вони можуть заборонити показ фільму?

Вони цього зробити не можуть, ми з ними підписували договір. Мій продюсер займалася всіма паперами, не зважаючи на непростий характер «Вождя»...

От мене лякав би «непростий характер».

Так, у фільмі він кумедний і смїшний лис, а в житті досить складний.

Тобто вони на камеру все ж «грали»?

Нї, не грали. Це вже монтаж, вибірка. Вони не «вмикалися» на камеру і часто не знали, що ми їх фільмуємо. Ми ж професїонали.

Тї моменти, де «Вождь» був дуже неприємним персонажем, я не показала – вирішила зробити фільм м'якшим. Є закон глядацького сприйняття – глядач має симпатизувати героєм. Я не зводжу рахунків з людьми за допомогою мистецтва. Якби я хотїла показати маленького продажного політика – у мене весь матеріал на руках. Але я не хотїла робити суто негативний персонаж. Я зробила його потеплим, кмітливим, дивним – а він такий і є також!

Розмову вів Віктор Глонь

Aliona Polunina: “I DON'T SETTLE MY ACCOUNTS WITH PEOPLE THROUGH THE MEDIUM OF MY ART”

NEPAL FOREVER
27/03 / CINEMA HOUSE / RED HALL

Docudays UA has been friends with the Russian filmmaker Aliona Polunina since 2009, when her film *The Revolution That Wasn't* won the Grand Prix. This time she will present her new film *Nepal Forever* in DOCU/BEST, the non-competition programme for winners of international film festivals. It's about two funny Russian Leninists, who went to Nepal to reconcile the local communist parties. This interview was recorded at the end of February, when Aliona came to Kyiv and the Maidan. Of course, that was the subject we began our conversation with...

I arrived at midnight on 21 February – no photo or video can convey the atmosphere that I saw. I thought it would have been very cynical to sit in Moscow and watch live broadcasts.

Didn't you feel a professional desire to film the Maidan?

I don't want to be a cine-tourist. I'm not so immersed in the context of political life in Ukraine – at some point I let it out of my sight. Maybe because when Yanukovich came to power, I was angry.

I decided not to shoot a single frame. I am a foreigner here, and I did not want to exploit the situation with the blood of others, with this historic event. If I had protagonists, and I knew what I wanted to make a film about, it's likely that I would have come with my camera. But I needed to make this trip purely as a human.

What was your relationship to the Maidan in regard to the media atmosphere in Russia?

I never watch the official propaganda, because I always know what

they are saying. On the other hand, no matter how trivial it may sound, here in Kyiv I came to understand better the character of the people. On the Maidan I met the elite of the country – not everyone has to be a warrior, but there were those quality types of people; people who had come from all over the country, feeling they had the potential to be soldiers. I respect these people greatly as a human, I can admire them as a woman. There should be such people in every country. I saw what a person is capable of – pure heroism. As a director I really need to see something like that.

Let's talk about *Nepal Forever*. The protagonists give the impression of outsiders – what kind of real political and social influence do they have in Russia?

They're very relevant in Russian politics – people there just need an organisation that is a parody of the real communists. The leader of the party (Sergei Malinkovich) was very close to the authorities at some point in history, then he surrendered his position and could not get back up.

Another thing is that the party used to get quite high opinion poll ratings, until recently it competed seriously with the ruling party. And so for that reason, it was not very profitable, and it was necessary to cast a shadow on a movement that, despite all its historical collapses, still continues to evoke sympathy in people. From that point arises the understanding of where these strange formations on the political body come from.

So in the end, the film is not political?

No, it's not. I decided that it would be much more valuable to make a comedy out of the situations and characters. Their adventures. All the absurdities I saw, their activities. They are really involved with what they can do – they have such an amazing talent.

The film originally juxtaposed various 'communisms', Russian and Nepalese, Nepalese and even North Korean...

This is the beauty of documentary film – when life itself organizes an additional meaning. When the heroes suddenly find out that Kim Jong Il has died and they decide to express their condolences to the North Korean embassy in Nepal – you can only dream of that kind of episode.

And in Nepal, by the way, communism has quite an acceptable form because the Maoists are a very influential party, the people are very sympathetic towards them. But meanwhile the country's developing according to capitalist principles.

Who paid for the heroes' trip to Nepal, anyway?

The producer. The film shows that we made the offer. So, first they wrote in the newspaper that they were going to go and rescue Nepal from civil war, but of course they didn't go anywhere – it was a trap which everyone believed in. But when we suggested: "Let's go for real!", they said, "If there are tickets, we'll go, of course."

Did editing the story make it into a comedy?

I assure you, we didn't include the funniest moments, which would have made you laugh so much that it would even have been uncomfortable. It's not the actors, I deliberately tidied that up as well. I wanted to maintain the wonderful atmosphere of absurdity which I saw in their Saint Petersburg basement. I went down there and realized, that's it – the movie!

And have the protagonists seen the movie?

No, they haven't. Of course, no one would have taken them to the premiere in Italy, but I tried to invite them to the Russian premiere. I was told that they kicked up a fuss on the internet claiming that the director hadn't invited them – that was a lie, we did. It's true that I didn't buy them tickets for the train, that's true, because for a few months I was actually unemployed, but I tried to arrange it by getting the festival to cover the bill.

But actually I think that some

journalist must have showed them the film. Judging by how much they cursed in an interview, they must have seen the film. It is unlikely that someone told them about it in such detail, frame by frame.

Aren't you afraid that they may block your film?

They won't do it, we signed a contract with them. My producer took care of all the papers, despite the 'leader's difficult nature ...

I'd be scared by such a 'difficult character'.

Yes, in the film he's funny, a funny fox, but in life he's quite difficult.

So when they're on camera they're still 'acting'?

No, they weren't acting. That was editing, shot selection. They didn't 'turn it on' for the camera and often they did not know we were shooting. We are professionals.

I didn't show those moments where the 'leader' was a very unpleasant character – I decided to make the film softer. There is a law of audience perception – the audience has to sympathize with the characters. I don't settle my accounts with people through the medium of my art. If I wanted to show a corrupt little politician, I have all the material on hand to do that. But I do not want a purely negative character. I made him witty, sharp, strange – and he is, too!

Interview by Viktor Hlon

Андрій Загданський: «В ДОКУМЕНТАЛЬНОМУ КІНО ВЕЛИКІ МОЖЛИВОСТІ ДЛЯ ЕКСПЕРИМЕНТУ»

В творчості Андрія Загданського можна умовно виділити два чітких полюси: свобода особистості та несвобода суспільства. В своїй дебютній картині «Тлумачення сновидіння» (1990) Загданський провів своєрідний сеанс психоаналізу з вітчизняною історією. А в «Помаранчевій зимі» (2007) показав панораму карнавалу, який панував на Майдані у 2004-му році. Ці дві стрічки ніби відкривають перед глядачем лаштунки масової свідомості, в якій несвобода суспільства утискає особистість.

Інші його фільми дають глядачу відчуття звеселяючий газ особистої свободи. Картини про художника-емігранта Васілія Ситнікова «Вася» (2002) та поета-авангардиста Константина Кузьмінського «Костя і Миша» (2006) стирають межі між зухвалістю та інстинктом самозбереження. В цю ж систему моральних координат обіцяє поцілитися і меседж його нової стрічки «Вагрич та чорний квадрат», над якою Загданський наразі працює.

Хто посадив зернину, з якої проросла ваша любов до кіно?

Ви знаєте, в мене навіть не було вибору, оскільки мій батько був кінематографістом. Я з дитинства мав до цієї справи певний стосунок. Я дуже любив приходити на студію і, напевне, цей вірус прикинувся у мене ще в дитинстві. Хоча мій батько зробив все мислиме, щоб я не вступав у театральний інститут. Він дуже хотів, щоб у мене була якась справжня професія. Тож після школи під пресингом батьків я вступив у Київський політехнічний інститут. Однак дуже скоро зрозумів, що не зможу там навчатися. Тож через рік вступив у театральний виш.

А чому ви взяли саме за документальне кіно?

Напевне, якщо б я займався ігровим кіно – ви б мене спитали: «А чому ви займаєтесь ігровим?». Взагалі то не бозна яка різниця між ігровим та документальним кіно. Документальне кіно дає мені можливість говорити і проектувати те, що я відчуваю. Коли в мене виникає задум, він зазвичай виражається у формі документального кіно. Те, що я роблю, знаходиться десь на грані документального і постановочного. Як казав Годар, коли ви знімаєте ігрову стрічку – вона стає документальною, і навпаки, коли ви фільмуєте документальну картину, – вона стає ігровою. Існує кінематограф з різним ступенем контролю. В ігровому вона вища, а в документальному – нижча. В цьому плані абсолютно чудова картина «Пять перешкод» Ларса фон Тріра. Це такий собі маніфест контрольованого і неконтрольованого кіно. Я знайшов для себе власні правила такого кіно.

«Перестройка», розпад СРСР, переїзд в США... У вашому житті було багато подій, які аж ніяк не сприяють творчій діяльності. Що ви робили під час затяжних творчих пауз?

Я рішуче не погоджуюсь, що бувають моменти, які не сприяють творчості. Певні твори мистецтва виникають не завдяки, а всупереч. Є різний ступінь труднощів, проте таких речей, які перешкоджають – просто не існує. Люди писали книги в найжахливіших умовах, про які нам і думати не доводиться.

Найдовша моя перерва у творчості була, коли я займався в США речами, що дуже віддалило стосувалися кіно. Це був досить болісний період. Тоді я опинився у Нью-Йорку і був вимушений починати життя заново. Однак це мені дало можливість сформулювати новий погляд на світ. Адже Нью-Йорк – дуже стимулююче

місто. Тільки у 2000-му році я почав знімати фільм «Вася» і закінчив його лише у 2002-му. Після цього я був абсолютно щасливий, адже енергія, яка акумулювалася в мені, вирвалася назовні.

Стрічка «Вася» присвячена художнику Василеві Ситнікову. Після цього був фільм «Костя і Миша» про поета-авангардиста Константина Кузьмінського. У 2010-му – картина «Мій батько Євген», присвячена вашому батьку. Наразі ви працюєте над картиною про Вагрича Бахчаняна. Скажіть, за яким принципом ви обираєте особистостей, щоб «написати» такі кінопортрети?

Якщо в цьому є якась логіка, то вона мені не відома. Кожен фільм з'являється сам по собі в силу якихось своїх обставин. Є речі, які просто на тебе звалюються. Виникає бажання поділитися своїми переживаннями та думками з кимось. Я не вишикуюю всі ці стрічки в одну логіку.

Ви зняли стрічку «Помаранчева зима», в якій вибудовується паралель між подіями в Києві у 2004 році та оперою «Борис Годунов». Якби мова йшла про Євромайдан – з чим ви б провели паралель?

В «Помаранчевій зимі» фігурують дві опери. В тій ситуації мене цікавила паралельна реальність. Якись речі вона проясняла, якись – ні. Коли я знімав цей фільм, то події 2014-го року мені врешті-решт вбачалися, як перемога карнавалу над злою зимою і поганими силами. Теперішні події нічого спільного з тим не мають. Наразі у нас трагедія і будь-які паралелі в такому випадку просто недоречні.

Які останні тенденції в документальному кінематографі?

Технічно постійно відкриваються все нові й нові можливості. Люди ро-

блять абсолютно персональні фільми, не маючи при цьому ніякої кінематографічної підготовки. Є чудові фільми, в яких поєднуються ігрові та неігрові прийоми. Я люблю документальне кіно, тому що в ньому дуже високі можливості для експерименту, а також можливості поєднання різних речей і естетик.

Чи є у вашій творчості якісь табу?

У своїй видатній книзі «Кіно як бунт» Амос Фогель писав, що в кіно є два табу: реальний секс і реальна смерть. Кіно постійно наближається до імітації як одного, так і другого, однак воно не має переходити грань дозволеного. Наприклад, у стрічці Майкла Вінтерботтома «9 пісень» показується реальний секс – було дуже нудно дивитися цю стрічку. Вчора я бачив, як по телевізору показували кадри, на яких вмирають люди. Я неодноразово використову-

вав у своїх фільмах кадри з мертвими людьми. Однак тут дуже важливо відчувати такт і не перетворити це на вуайєризм.

У 2006 році Ерік Стіл зняв фільм «Міст». Картина знімалася у Сан-Франциско, де є сумнозвісний міст, з якого доволі часто стрибають самогубці. Далеко від мосту режисер поставив операторів, камери яких були обладнані оптикою. Вони спостерігали за мостом і знімали самогубства. І зняли вони доволі багато людей. Крім цих зйомок в картині ще є невеличкі інтерв'ю з родичами та друзями загиблих. Коли я переглядав цю стрічку – я зненавидів те, що він зробив. Адже це і є вуайєризм – глядач тут бачить те, що він в принципі не мав би бачити. Це і є своєрідна порнографія смерті – дуже схожа на експлуатацію.

Розмову вів Антон Філатов

Andrei Zagdansky: "IN DOCUMENTARY FILM, THERE IS A GREAT OPPORTUNITY TO EXPERIMENT"

ANDREI ZAGDANSKY RETROSPECTIVE
23, 26/03 / CINEMA HOUSE / BLUE HALL

The work of Andrei Zagdansky can be roughly divided along two distinct poles: the freedom of the individual and the unfreedom of societies. In his debut film *The Interpretation of Dreams* (1990), Zagdansky conducted a kind of psychoanalytic session on his native land's history. And in *Orange Winter* (2007) he presented a panorama of the carnival that prevailed on the Maidan in 2004. These two films somehow show the viewer scenes of mass consciousness in which the unfreedom of society suppresses the individual.

His other films allow the viewer to experience the laughing gas of personal freedom. The images of the expat artist Vasily Sitnikov in *Vasya* (2002) and the avant-garde poet Konstantin Kuzminsky in *Konstantin and Mouse* (2006) blur the boundaries between audacity and the instinct for self-preservation. In this same system of moral coordinates, the message of his new film *Vahrych and the Black Square*, which he is currently working on, promises to hit the mark.

Who planted the seed which your love of cinema grew from?

You know, I didn't have a choice, because my father was a cinematographer. Since I was a child, I've had a certain connection to this matter. I loved coming to the studio, and the virus probably infected me when I was a child. Although my father did

everything imaginable for me not to join the theatrical institute. He really wanted me to have a real profession. So after school, under pressure from my parents, I joined the Kyiv Polytechnic Institute. But very soon I realized that I couldn't study there. So a year later, I joined the theatrical institute.

Why did you take up documentary filmmaking?

Perhaps if I was making fiction films, you would ask me, "Why do you make fiction films?" Actually there isn't much difference between a fiction and a documentary film. Documentaries give me the opportunity to speak and to project what I feel. When an idea comes to my mind, it's usually expressed in the form of a documentary film. What I'm doing is somewhere on the border between documentary and staged films. As Godard said, when you shoot a fiction film it becomes a documentary, and vice versa, when you are shooting a documentary picture, it's a fiction film. Cinema has varying degrees of control. In fiction films it's greater, and in documentaries it's less. In this regard, *The Five Obstructions* by Lars von Trier is absolutely gorgeous. It's a kind of manifesto of controlled and uncontrolled filmmaking. I found my own rules for this kind of cinema.

'Perestroika', the collapse of the Soviet Union, moving to the US... there have been many events in your life which

weren't conducive to creative activity. What did you do during your prolonged creative pauses?

I strongly disagree with the idea that there are moments that aren't conducive to creativity. Certain works of art arise not because of something, but in spite of something. There are varying degrees of difficulty, but there's no such thing as things which hinder you. People have written books in the most horrific circumstances, which we cannot even imagine.

My longest break from work was when I was doing things in the US that were very remotely connected to filmmaking. That was a pretty painful period. Then I was in New York and I had to start life over again. However, it gave me the opportunity to form a new view of the world. New York is still a very stimulating city. I only started filming the movie *Vasya* in 2000, and I only finished it in 2002. After that, I was quite happy, because the energy that had been accumulating in me broke free.

Vasya focused on the artist Vasily Sitnikov. Then came the movie *Kostya and Mouse* about the avant-garde poet Konstantin Kuzminsky. In 2010 you made *My Father Evgeni*, dedicated to your own father. And now you're working on a film about Vahrych Bakhchanian. Tell me, on what basis do you choose the individuals who you write your 'cine-portraits' about?

If there's any kind of logic in it, it

isn't known to me. Each film appears by itself because of some of its circumstances. Some things are just dumped on you. The desire arises in me to share their experiences and thoughts with someone. I don't make all these films according to a single principle.

You made the film *Orange Winter*, which builds up a parallel between the events in Kyiv in 2004 and the opera *Boris Godunov*. Do you think you could draw any parallels with the EuroMaidan?

Orange Winter actually featured two operas. In that situation I was interested in a parallel reality. It explained some things and not others. When I was shooting this film, I eventually came to see the events of 2014 as a carnival victory over a harsh winter and the forces of evil. The recent situation has nothing to do with it. Currently we have a tragedy, and any parallels in this case are simply irrelevant.

What are the latest trends in documentary film?

Technically more and more opportunities are constantly opening up. People are making completely personal films without having any cinematic training. There are some wonderful films that combine fiction and non-fiction techniques. I love documentaries because there are many possibilities to experiment, and to join different things and aesthetics together.

Does your creativity have any taboos?

In his outstanding book *Film as a Subversive Art*, Amos Vogel wrote that there are two taboos in film: real sex and real death. Film is constantly approaching the simulation of both one and the other, but it doesn't move beyond the bounds of the permitted. For example, the film by Michael Winterbottom, *9 Songs*, shows real sex; it was a very boring film to watch. Yesterday I saw footage on TV of people dying. I have repeatedly used footage of dead people in my films. However, it's important to use tact, and not to turn it into voyeurism.

In 2006, Eric Steele made the film *Bridge*. The picture was shot in San Francisco, where there is that infamous bridge from which suicides quite often jump. The director had his cameramen and cameras, which were equipped with zoom lenses, a long way from the bridge. They watched and filmed the people jumping off the bridge. And they managed to shoot quite a lot of people. In addition to these shots, the film has a few interviews with the relatives and friends of the victims. But when I watched this film, I hated what he had done. After all, this is voyeurism – the viewer sees something which he basically shouldn't have seen. This is a kind of pornography of death – very similar to exploitation movies.

Interview by Anton Filatov

Вікторія Белопольська: «НАЙВАЖЛИВІШЕ – ЦЕ РОЗУМІТИ СВОЮ АУДИТОРІЮ»

Відома російська критикиня Вікторія Белопольська цього року працюватиме в журі конкурсу DOCU/КОРОТКО на фестивалі Docudays UA.

Ми попросили Вікторію розповісти про особливості роботи кінокритика, специфіку відбору фільмів на документальні кінофоруми, про фільми, які вона представить на Docudays UA, а також про те, чого вона очікує від роботи на фестивалі.

Вікторіє, ви давно займаєтесь неігровим кіно. Хотілося б дізнатися – чи гіркий хліб документального кінокритика?

Кінокритика в сучасних умовах передбачає також і фестиваліне програмування. Якщо говорити про кінокритику у письмових формах, то вона, звісно, не може бути професійним заняттям. У поєднанні з фестиваліним програмуванням це вже значно ближче до професійного заняття, що приносить якісь гроші. Не можу сказати, що я бідою більше, ніж люди, які займаються ігровим кіно. Але абсолютно всі кінокритики, принаймні в російських умовах, живуть виключно за рахунок ігрового кіно. Я, наприклад, працюю у глянцевому журналі, де веду всі кінотеми. Документалістика – завжди на берегах основних занять.

А в чому більше задоволення – у кінокритиці чи складанні фестиваліних програм? Адаже останнє – це в певному сенсі ще й влада.

Я б так не сказала. Зараз усе більш-менш якісне документальне кіно розглядає фестивалі як альтернативний прокат, що закономірно. Якщо хочеш скласти тематичну чи ретроспективну програму, завжди постає питання про так звані screening fees, відрахування за показ, тож наша влада зводиться до влади над фестиваліною касою – якою мірою ми можемо нею розпоряджатися. Якщо ж говорити про російське кіно, то тут вибір невеликий. Звичайно, хтось, особливо у Фейсбучі, може образитися за принципи відбору, але взагалі перелік фільмів, які хочеться показати, такий невеликий, що тут наша влада над розумом співгромадян дуже сумнівна.

У чому взагалі специфіка роботи фестиваліного відбірника?

Я працюю на двох неігрових фестиваліях: «Флаєртіана» в Пермі та «Артдокфест» у Москві. Перший – міжнародний документальний, єдиний у Росії, без федерального фінансування – лише на місцеві,

пермські гроші. На «Артдокфесті» я програмний директор – це фестивалі російськомовних робіт, де коло фільмів від початку звужене регламентом. У випадку з «Флаєртіаною», як не смішно, найскладніше – це одержання фільмів. Цей фестивалі не має великих амбіцій, окрім однієї: показувати найкраще в сезоні документальне кіно місцевому глядачеві. І ось на це найкраще кіно потрібно багато грошей, аби платити відрахування за показ. Адаже цей фестивалі проходить у країні, де немає документальної індустрії, де немає шансів на те, що фільм куплять два телеканали, що потім у нього буде невеликий кінотеатральний прокат та ще й покази в десятку університетів. Тобто «світитися» на «Флаєртіані» немає жодного сенсу, тому й постає питання про ці виплати за право показу. Так що найважче – одержання фільмів. А їх пошук – не проблема.

А от на «Артдокфесті», навпаки, головне – знайти фільм. Російськомовні фільми знімаються у всьому світі, іноді найнесподіванішим чином. Наприклад, я у вас хочу показати фільм про бального танцівника – це знята даними стрічка, в якій розповідається про російського чоловіка, що живе за кордоном і до Росії не має жодного стосунку. Але про цей фільм ще треба було дізнатися, і для цього знадобилося опрацювати фестиваліні каталоги багатьох країн. В Аргентині якийсь угорець на стажуванні зняв фільм про російських старовірів – але ж і про це ще треба було довідатися! Так що у випадку з «Артдокфестом» це не лише процісування каталогів, але й сканування баз усіляких кіноінститутів.

Якщо ж говорити про загальні ідейні складнощі, то, звичайно, треба знаходити фільми, цікаві глядачеві. На мій погляд, основна проблема Московського фестивалію у тому, що там показують те, що взагалі не зачіпає глядача. Мені здається, що найважливіше – це розуміти свою аудиторію. На «Флаєртіану» цього року було продано дуже багато квитків, фестивалі мав шалений успіх, нарешті прозвучав у місті. Просунута пермська людина дуже відрізняється від москвича. І знайти фільми, що будуть сприйняті глядачем, – це найголовніше.

Моя ідея в тому, щоби представити види мов, якими говорить документальне кіно. Фільм «Танцюрист» знятий протягом великого життєвого етапу героя, але структурований як ігрове кіно. Це цілком закінчена історія. З іншого боку, є «Виховання Ульяни», зняте прямим включенням у ситуацію: режисер просто занурився у життя маленької дівчинки і робить репортаж із її життя. Тобто у першому випадку присуття не лише структура оповіді ігрового кіно, але й відповідний масштаб, голлівудська зображальність. А історія про Ульяну – дуже камерна. І ще – литовський фільм «Іграшки», з моєї точки зору, – класика документалістики, коли реальність складена режисером у сплетений із фізичної реальності, цілком завершений художній образ.

Давайте тепер перейдемо до Києва. Розкажіть трохи про фільми, які ви представите на Docudays UA.

Моя ідея в тому, щоби представити види мов, якими говорить документальне кіно. Фільм «Танцюрист» знятий протягом великого життєвого етапу героя, але структурований як ігрове кіно. Це цілком закінчена історія. З іншого боку, є «Виховання Ульяни», зняте прямим включенням у ситуацію: режисер просто занурився у життя маленької дівчинки і робить репортаж із її життя. Тобто у першому випадку присуття не лише структура оповіді ігрового кіно, але й відповідний масштаб, голлівудська зображальність. А історія про Ульяну – дуже камерна. І ще – литовський фільм «Іграшки», з моєї точки зору, – класика документалістики, коли реальність складена режисером у сплетений із фізичної реальності, цілком завершений художній образ.

Ви також будете членом журі. Скажіть, чого ви загалом очікуєте від вашого перебування в Києві?

Дуже хочу подивитися на вашу публіку. Останні історичні події показали нам, що український народ відрізняється від російського приблизно так само, як, наприклад, шведи від індіанців кечуа. Мені хочеться побачити, як ваша публіка буде дивитися фільми, що зацікавить їй сподобається, а що ні, чого вона чекає від документального кіно. Українці демонструють абсолютно інший рівень громадянської зрілості та відповідальності, ніж росіяни. Тому мені цікаво, як це втілюється у їхній глядацькій якості.

Дмитро Десятерик, «День» – спеціально для Docudays UA

ІГРАШКИ / IGRUSHKI

Victoria Belopolskaya: “THE MOST IMPORTANT THING IS TO UNDERSTAND YOUR AUDIENCE”

This year, the famous Russian film critic Victoria Belopolskaya will be a juror of the DOCU/SHORT competition at the Docudays UA Film Festival.

We asked Victoria about the characteristic features of a film critic's work, the specific nature of selecting films for documentary film forums, the movies she would present at Docudays UA, and her expectations from the work at the festival.

Victoria, you have long been involved with nonfiction cinema. Is it hard to make one's living by being a documentary film critic?

In the present conditions, film criticism includes festival programming. If we are talking about written film criticism, it surely can't be one's professional occupation. But combined with festival programming, it is much more akin to a profession that brings some profit. I can't say that I suffer more hardship than people who are involved with fiction cinema. But absolutely all the film critics, at least in Russia, live off fiction cinema. For instance, I work for a glossy magazine where I'm responsible for all the topics related to cinema. Documentary criticism is always a marginal activity.

What is more enjoyable – film criticism or festival programming? The latter also implies a certain authority.

I wouldn't say so. Nowadays festivals are viewed as alternative platforms for releasing quality documentaries, which is fair. If you want to make a thematic or retrospective program, there is always the issue of screening fees, so our authority boils down to control over the festival budget – to what extent we can be in charge of it. As for Russian cinema, the choice is very limited. Of course, some people, particularly on Facebook, can resent the principles of selection, but the range of films you want to show is so small that our power over the minds of our fellow citizens is very dubious.

What are the specific issues involved with being a festival selector?

I work for two nonfiction festivals: Flahertiana in Perm and ArtDocFest in Moscow. The former is an international documentary film festival, the only one in Russia, which has no federal funding and just relies on local money. ArtDocFest, where I work as a programming director, is a festival of Russian language documentaries, so the range of films is initially narrowed by regulations. At Flahertiana, oddly enough, the most difficult thing is getting hold of films. This festival doesn't have a lot of ambitions except for one: to showcase the season's best documentaries to the local audience. But it requires paying a lot of money for screening fees. This festival is held in a country with no documentary industry and no chance for a film to be acquired by two TV channels, and then have a small theatrical release and screenings in dozens of universities. So there is no point in revealing oneself at Flahertiana, and then also the question of screening fees arises. Thus, the most difficult thing is acquiring those films, while searching for them is not a problem.

At ArtDocFest, on the other hand, the most important thing is to find a

film. Russian language films are shot all over the world, sometimes in the most unexpected ways. For example, in Kyiv I want to show a film made by some Danes about a Russian ballet dancer who lives abroad and has no relation to Russia whatsoever. But you had to discover this film in the first place, which required delving through the festival catalogs of many countries. Or there was a Hungarian guy who made a film about Russian Old Believers during his internship in Argentina – but you had to find out about it somehow! So the work at ArtDocFest requires not only combing catalogs, but also scanning the databases of various film institutes.

Speaking about general conceptual difficulties, we have to find films that are interesting for the public. In my opinion, the main problem of the Moscow Film Festival is that it shows films that don't appeal to the viewers. I believe the most important thing is to understand your audience. This year Flahertiana sold many tickets and had huge success in the city. A progressive person in Perm is very different from a resident of Moscow. So finding films that will be accepted by the public is crucial.

Let's talk about Kyiv. Tell us about the films you are going to present at Docudays UA.

My idea was to show the different types of language used by documentary cinema. The film *Ballroom Dancer* captured a large period of the protagonist's life, but it is structured as a fiction film. It is a complete story. On the other hand, there is *The Theory of Education and Uliyana* which is shot through direct involvement in the situation – the director just dug into the little girl's life and reported it. The former film not only has a narrative structure of fiction cinema, but also a Hollywood-like scale and pictorialism. And the story of Uliyana is very intimate. There is also a Lithuanian film *Igrushki* which in my opinion exemplifies classic documentary filmmaking, when physical reality is woven into accomplished imagery.

You will also be a jury member. What do you expect from your stay in Kyiv?

I really want to look at your audience. Recent historical events have shown us that the Ukrainians differ from the Russians just like the Swedes differ from the Quechuas. I would like to see how your public watches films, what appeals to it and what doesn't, what it expects from documentary cinema. The Ukrainians show a completely different level of civic maturity and responsibility compared to the Russians. So I am wondering how that is reflected in their quality as viewers.

Dmytro Desyaterik, The Day – exclusively for Docudays UA

ЛІС ДУХІВ, ЩО ТАНЦЮЮТЬ / FOREST OF THE DANCING SPIRITS

Кріс Макдоналд: «ДЛЯ МЕНЕ НАЙБІЛЬШОЮ МОТИВАЦІЄЮ БУВ СТРАХ»

Я не певна, чи вимірюються фестивальні роки так само, як роки життя котів – один за п'ять, однак знаю: наш фестивальний гість вже давно не юний. Міжнародному канадському фестивалю документального кіно Hot Docs – 21. Ця зріла й досвідчена організація – водночас один із найпотужніших кінобізнесових форумів у Північній Америці, престижне кінозамагання й велике свято, що вабить до себе сінєфілів з усього світу.

На фестивалі мене вразили дві речі: різноманітність програми й цікавість канадської публіки. Фільми, які демонструє фестиваль, неможливо взяти в суцільне обрамлення. Спільним у них є лише те, що вони не ігрові. Hot Docs – це майданчик, де можна оцінити кіно архівне й полі-

тичне, кіно історичне й «кіноправду» (cinéma vérité), кіно метрів і початківців, кіно створене для екранів естетів і для плазмових телевізорів. І все це не ознака поганого смаку, а радше політика фестивалю: документальне кіно – різне, і в кожного є свій глядач. І що дивує – глядачів багато.

У цьогорічній програмі Docudays UA – добірка з трьох нових канадських стрічок. Кіно свого фестивалю представлятиме президент Hot Docs і член журі програми DOCU/ЖИТТЯ Кріс Макдоналд, який дав нам коротке інтерв'ю.

Як воно – керувати таким величезним фестивалем? В чому найбільша складність такої роботи?

Це була для мене ідеальна

робота протягом 15 років. Я був першим працівником цього фестивалю, а тепер у нас уже близько сорока дуже талановитих співробітників. Опанування цієї справи давалося мені непросто, і свого часу я зробив багато помилок. Загалом у нас було вдосталь проблем, ризиків і віддак. Ми – неприбуткова організація, тому найбільшою перешкодою завжди був пошук фінансування, щоб сплачувати рахунки та тримати фестиваль на плаву. Я вже казав раніше, що особисто для мене найбільшою мотивацією був страх (страх поразки, страх не мати змоги виплатити зарплати, страх зайти з режисером в порожній кінозал, страх показувати не надто якісні роботи тощо). Усе це мотивувало мене та фестиваль до успіху.

Чим, на вашу думку, Hot Docs відрізняється від решти дев'яноста дев'яти кінофестивалів Торонто? В чому його родзинка?

Я переконаний, що в Торонто більше кінофестивалів, аніж будь-де у світі – і це прекрасно, особливо для таких кіноманів, як я. Звісно, ми не можемо ставити собі в заслугу чудову торонтську публіку, а також відродження і популярність документального жанру в усьому світі, проте мені здається, що один із секретів нашого успіху та стабільного розвитку в тому, що ми завжди докладали чимало зусиль, аби люди нас любили і поважали. Це звучить банально, проте ми постійно намагалися зробити Hot Docs якомога приємнішим та професійнішим досвідом (для глядачів, волонтерів, кінорежисерів, журналістів, спонсорів і, найголовніше, співробітників). Всіх ошачливити не вийде, але потрібно докладати до цього максимум зусиль (і, звісно, вчитися на своїх помилках).

Якщо озирнутися на останні 15 років розвитку документального кіно, як змінився цей жанр? В одному з інтерв'ю ви сказали, що зараз ми спостерігаємо «документальну нову хвилю». Що ви маєте на увазі?

Розвиток цифрових технологій мав дуже вагомий вплив на цей жанр – тепер знімати, монтувати та озвучувати фільми стало дешевше, швидше і простіше. Водночас стрімко зросла кількість платформ, де можна демонструвати документальні стрічки (кабельне і супутникове телебачення, а також, звісно, інтернет). Це не означає, що якість фільмів зросла, просто їх стало більше, і тепер кожен може принаймні спробувати розказати свою історію. Неігрове кіно миттєво стало привабливим і доступним.

Чому ви вирішили піти з посади виконавчого директора? Які ваші обов'язки на новій посаді президента організації?

Чесно кажучи, я прагнув змін, і розвиток нашого нового бізнесу – кінотеатру Bloor Hot Docs – став для мене новим захопливим викликом.

Ми маємо твердий намір зробити цю справу успішною, що вимагає від мене/нас повної уваги. Це значно більше, ніж черговий із багатьох проєктів Hot Docs, які ми втілювали протягом останніх років.

Як виникла ідея кінотеатру Bloor Hot Docs – єдиного у світі документального кінотеатру? Кількість відвідувачів виправдовує ваші очікування?

Впевнений, що ми більше не єдиний у світі документальний кінотеатр (і це чудово!). Мені б хотілося сказати, що ідея належала тільки мені, але це не так. Один із членів нашої ради – дуже палкий прихильник документального кіно – запропонував профінансувати купівлю та ремонт кінотеатру Bloor і найняти команду Hot Docs його керівниками та програмними координаторами. Ми працюємо вже майже два роки, і на всіх наших показах збирається більше глядачів, ніж ми очікуємо. В середньому до нас на показ приходить сто глядачів (а щотижня відбувається майже 25 показів), тож ми навіть одержуємо прибуток. Звісно, ми задоволені такими результатами і робимо все можливе, аби включати у програму якнайкращі фільми і надавати розвивати аудиторію.

Яка головна стилістична відмінність між європейським та американським документальним кіно? Як ця відмінність впливає на ринок?

Ризикуючи зробити величезне узагальнення – а з кожного правила, звісно, є винятки – можу сказати, що європейські фільми більш кінематографічні, формалістичні та вигадливі. Північноамериканські фільми часто побудовані на сильних персонажах та проблемах і не завжди такі ж майстерні з художньої точки зору, як європейські. Втім – хоч я щойно образив цілий континент – не можу сказати, що я віддаю перевагу одному кінематографу над іншим! На щастя, і європейці, і американці однаковою мірою експериментують із жанрами та розширюють їх межі.

Розмову вела Оксана Карпович

Chris McDonald: “FEAR WAS A GREAT MOTIVATOR FOR ME”

I am not sure whether we should count festival years the same way as we count cat years – one in five... However, there is one thing I do know – one of our guests here at the Festival is definitely no longer young. The Canadian International Documentary Film Festival, Hot Docs, is now 21 years old. This mature and experienced organization, which is both one of the most powerful forums for film business in North America, a prestigious cinema competition, and a great occasion that attracts film lovers from all over the world.

Two things impressed me at Hot Docs: the diversity of the program and the interest of the Canadian public. The films that are shown at the festival can't be pigeonholed into a specific category. The only thing they have in common is that they are not fiction films. Hot Docs is a platform where we can consider archival and political film, historical film and *cinéma vérité*, the cinema of the experienced and the novice, films created for the screens of aesthetes and for plasma TVs. And this is not a sign of bad taste, but it's rather the policy of the festival: documentaries are diverse, and each has its own audience. And most surprising of all – that audience is pretty big.

This year's program Docudays UA includes a selection of three new Canadian films. The Film Festival will introduce the president of Hot Docs and a member of the jury of the DOCU/LIFE program, Chris McDonald, who gave us a short interview.

What does it feel like to direct such a huge festival? What is the biggest

challenge you face in this work?

Running Hot Docs for 15 years has been a dream job. I was the festival's first full-time employee and now we have close to 40 extremely talented staff. It was a very steep learning curve for me, and I certainly made my share of mistakes. Overall however, the challenges, risks and rewards have been plentiful. We are a not-for-profit organization, so the biggest obstacle is always raising enough money to pay the bills and keep the lights on. I've said this before, but fear was a great motivator for me personally (fear of failure, fear not being able to make the payroll, fear of walking into an empty cinema with a filmmaker, fear of screening less than excellent work, etc). It drove me and the festival to succeed.

How does Hot Docs differ from the other 99 Toronto film festivals in your opinion? What is the spice of Hot Docs?

I'm quite certain that Toronto has more film festivals than any city in the world – which is wonderful for film-lovers like me. While we can't take the credit for Toronto's great audiences or the resurgence and popularity of the documentary genre around the world, I think one of the secrets to our success and sustained growth is that we have always tried very hard to make people like and respect us. It sounds trite, but we have always taken great pains to make the Hot Docs 'experience' as enjoyable, friendly and professional as possible (for the audience, volunteers, filmmakers, media, sponsors and most importantly, the staff). You can never make everyone happy, but you have to

try your very best (and of course, learn from your mistakes).

Looking back over the last fifteen years of documentary: how has the art changed? In one of your interviews you say that what one observes now is “the documentary new wave”. What do you mean by that?

The evolving digital technology has had a dramatic impact on the genre – it became cheaper, faster and easier to shoot, edit and score films. At the same time, the number of platforms to screen docs has exploded (cable, satellite and of course on-line). This didn't mean that the quality of the films was necessarily getting better, there were just more of them, and almost anyone could at least attempt to tell their story. Non-fiction films and filmmaking become sexy and accessible almost overnight.

Why did you decide to leave your position of executive director? What are the responsibilities of your new position as a president of the organization?

I was interested in a change, to be honest, and growing our new business – the Bloor Hot Docs Cinema – was an exciting, new and different challenge for me. We are determined to make this new venture a success, and it required my/our full attention (it is much more than just another one of the many projects that Hot Docs has introduced over the years).

From where did the idea of Blood Hot Docs cinema – the only documentary-focused cinema in the world –

ПРИВИДИ В НАШІЙ МАШИНІ / THE GHOSTS IN OUR MACHINE

come? Do the audience numbers meet your expectations?

I'm not sure we are the only doc-focused cinemas in the world anymore (which is great!). I wish I could say it was entirely my idea, but it wasn't. One of our Board members is a very passionate documentary lover, and he approached me about financing the purchase and renovation of the Bloor Cinema, and hiring Hot Docs to program, manage and operate it. We've been open for almost 2 years, and have exceeded our all of our projections. We average almost 100 people per screening (with almost 25 screenings per week) and are actually generating a profit. We are of course delighted with the results so far, and are doing all we can to program great docs and develop the audience further.

What is the main stylistic difference between European and American documentaries? How does the difference influence the market?

At the risk of making a huge generalization – and there are exceptions to every rule here – but I've always found European films more cinematic, formal and creative. North American films often focus more on strong characters or issues, and are not always as finely crafted as their European counterparts. Having said that, and certain that I've offended an entire continent, I wouldn't say I preferred one over the other! But the good news is that both Europeans and North Americans are experimenting with the genre and pushing boundaries in equal measure.

Interview by Oksana Karpovych

Формат «фестивалю фестивалів», у якому витримана нова програма, не передбачає тематичної концепції, але більшість картин, що увійшли до підбірки лауреатів авторитетних МКФ, характеризуються їх актуальністю – часом парадоксальною – для нашого соціокультурного простору.

АКТ ВБИВСТВА / THE ACT OF KILLING

DOCU/ХІТИ
23/03 / КІНОТЕАТР «КІІВ» / ЧЕРВОНА ЗАЛА / 16:00
22, 24, 25/03 / «КІНОПАНОРАМА» / ВЕЛИКА ЗАЛА
27/03 / БУДИНОК КІНО / ЧЕРВОНА ЗАЛА / 15:00

DOCU/ХІТИ: ВІДКРИТТЯ І ПОТРЯСІННЯ

Те, що відбувається в «Акті вбивства» Джошуа Оппенгайма (серед десятків нагород – найкращий документальний фільм за версією Британської кіноакадемії та номінація у відповідній категорії на «Оскар»), часом видається нічним кошмаром або безглуздом, непереконливим зразком жанру антиутопії. Колишні співробітники індонезійських спецслужб і члени бандитських угруповань, які в 60-ті роки брали участь у винищенні сотень тисяч співгромадян в ім'я боротьби з комунізмом, на прохання кінематографістів зголошуються створити художній фільм, присвячений їхній боротьбі з «червоною заразою». Вони з ентузіазмом відтворюють перед камерою події півстолітньої давнини, зображуючи і катів, і власних жертв, а в перервах між зйомками зі сміхом згадують свої подвиги. Статистами виступають звичайні мирні громадяни, які після команди «знято!» обіймаються з ветеранами «ескадронів смерті», що перед тим зображали жорстоку розправу над ними.

Стрічка нагадує жахливе фрік-шоу чи треш-горор на тему екзотичних диктатур, але важко позбутися думки, що саме такий фільм, сповнений самовдоволеного садизму катів, які не розкаються і не зазнали покарання, та раболіпства жертв, за яких не помстилися і які не шукають помсти, могли б зняти і вітчизняні чекісти разом з тими, хто продовжує на свята носити портрети великих вбивць – і з тими, хто нарікає, що з фашистами-євромайданівцями обійшлися із зайвою м'якістю.

СВІТ НЕ НАШ / A WORLD NOT OURS

Фільм «Непал форева» Альони Полуніної (приз програми Сінема XXI Римського МКФ; інша робота Полуніної – гучний фільм про нацболів «Революція, якої не було» – отримала головну нагороду Docudays UA у 2009 році) також є задокументованим перформансом героїв, розіграним на пропозицію режисера. Сергій Малінковіч, лідер політичної вимпуги «Комуністи Петербурга і Ленобласти» (яку він сам називає «другою за впливом компартією Росії після ревізійної партії Зюганова») і його побратим Віктор Перов, стурбовані долею непальської революції у зв'язку з протистоянням тамтешніх компартій, марксистсько-ленінської і маоїстської, погоджуються відправитися у Непал, щоб сприяти їх примиренню. Видаючи себе за провідних представників російського лівого руху, члени КПЛО відвідують штаб-квартири непальських комуністичних організацій, вислуховують плутані пояснення про політичну обстановку і жажливою англійською дають непальським товаришам поради, закликаючи пацифістськи налаштованих марксистів-ленінців дотримуватися мирного шляху до соціалізму, а войовничих маоїстів – до народної війни за праведне діло.

Загальні фрази героїв про класову боротьбу і світову революцію звучать настільки ж безглуздо в сучасному Непалі, як і на пострадянському просторі, де «комуністи Петербурга» також намагаються зображати серйозних політиків. Самовпевнений та іронічний, бадьюро вигукуючий гасла Малінковіч та

незграбний, простодушний Перов, що плутає слова в «Інтернаціоналі», в своїх скомороських будьонівках і червоних накидках, схожі то на таких собі Остапа Бендера і Шуру Балаганова, які видають себе за комуністичних активістів, то на зворушливих безумців зі свідомістю, законсервованою в світі замшлених пропагандистських уявлень, то на сатириків, що вдаються у стилістиці соц-арту. Зрозуміти їх справжні мотиви та переконання так само непросто, як і причини, що зараз змушують наших співгромадян з серйозним виглядом просторікувати про проплачений західними імперіалістами бандерівський шабаш.

Устрічці Махді Флейфеля «Світ не наш» (серед багатьох нагород фільму – приз глядацьких симпатій на МКФ у Сараєво і «Срібний абрикос» за кращий документальний фільм на МКФ у Єрвані) показано ще одне далеке, чуже місце – Айн аль-Хільва, табір палестинських біженців у Лівані. Режисерова, уродженцю табору, нині громадянину Данії, який зі змішаним почуттям ностальгії й провини приїжджає відвідати рідних і друзів, вдається показати своєрідну привабливість цього місця, де людину можуть вбити у будь-який момент і через будь-яку причину – наприклад, за роботу на компанію ізраїльтян або за те, що вболівав за іншу команду під час чемпіонату світу з футболу, тих щасливих тижнів, які, за виразом Флейфеля, перетворюють безправних, нікому на світі не потрібних мешканців Айн аль-Хільва, більшість з яких ніколи не вирветься за межі табору, на італійців, німців та бразильців.

Флейфель з м'якою іронією розповідає про своє дитяче сприйняття табору як вічного Діснейленду, де доросле життя є продовженням ігор у війну, коли хлопчачі, що подорослішали, змінюють іграшкові автомати на справжні. Айн аль-Хільва з його брудними вузькими вуличками і кімнатками, що обвішані портретами Арафата і «калашніковими», давно не скидається йому на Діснейленд, але він відає належне трагедії його мешканців, їх душевній стійкості, їх жадобі помсти, яку вони зберігають, навіть втрачаючи надію на краще життя.

Родичі та приятелі режисера розповідають про свої особисті драми, низку вбивств, тортур та полонів, які

нічого не змінили, нічого не принесли палестинському народові. У якийсь чарівній манері «Світ не наш» показує людей, звиклих до стану вічної війни. Вони то планують, «як зробити наступну кампанію кінцем Ізраїлю», то розмірковують, що в їхніх бідах винні не ізраїльтяни, а їхні власні продажні, брехливі лідери, котрі тримають їх у стані неосвічених, злидених бійців, слухняних виконавців чужої волі. Стрічка відтворює існування, наповнене ненавистю і взаємною підтримкою, атмосферою неробства і безвиході, існування, яке чекало б і самого режисера, якби його родина не отримала колись шанс поїхати до Данії.

Дія «Останньої швидкої в Софії» Дільяна Метева (приз за найкращий документальний фільм на МКФ у Карлових Варах і нагорода канського Тижня кінокритиків), навпаки, розгортається в реаліях, не надто відмінних від вітчизняних. Фільм розповідає про бригаду швидкої, що залишилася нехай і не останньою, але всього лише однією з дюжини на всю болгарську столицю.

Камера майже не залишає меж карети швидкої, зосереджуючи увагу на обличчях лікаря, фельдшера та водія, але з їхніх розмов складається масштабна картина буднів медиків, що виконують свій обов'язок в обставинах, близьких до постапокаліптичних. Софійські лікарі діють у ситуації деградованої державної системи, коли представники найважливіших професій виявляються найбільш соціально незахищеними, вимушеними при першій зручній нагоді змінювати роботу, поступаючись місцем нездарам і невігласам. Розмови про переповнені лікарні, колеги, які звільнилися, зумівши знайти місце у приватних структурах або виїхати на заробітки до гарячих точок, перемижуються з обговоренням особистих негараздів, суперечками про будинки і подорожі, які вони могли б собі дозволити, коли б отримували гідну оплату за свою роботу. У цій роботі найважчим є не надання медичної допомоги, а пошуки місць виклику, загублених у приміській глушині, транспортування пацієнтів, які страждають від їзди по розбитих дорогах, виснажливі суперечки з пацієнтами та їх рідними, вимогливими і невдячними, завжди переконаними в несумлінності медиків.

Стрічка Карло Зоратті «Особлива потреба» (головна нагорода фестивалю документальних фільмів у Лейпцигу) звертається до універсальних тем, не залежних від соціального контексту, хоча спочатку видається репортажем із іншого, кращого світу, де стурбовані особистим щастям кожного громадянина. 28-річний аутист Енеа завдяки турботі та любові людей навколо веде цілком повноцінний спосіб життя. Однак він поки не знайшов дівчину своєї мрії (бажано – блакитнооку пишного груду білявку).

Оскільки знайти таку вічну любов поки не видається можливим, друзі везуть героя у бордель. Коли пригода закінчується невдачею через сором'язливість Енеа, вони відправляються в спеціалізований пансіон, у якому долучають до сексу людей з ментальними проблемами. Але і в спілкуванні зі співробітницями цієї своєрідної соцстанови Енеа не йде до кінця, пояснивши друзям, що не бачить у цьому сенсу, адже жодна з них не стане для нього супутницею життя.

В якийсь момент оповідання про драму людини з особливими потребами, яка потребує нормально-го інтимного життя, починає сприйматися як метафора тих любовних розчарувань, що доводиться переживати кожному, «хто жив і відчував». У своїх відчайдушних і незграбних пошуках ідеального кохання Енеа відрізняється від будь-кого з нас хіба що більш безпосереднім виразом збентеження, вразливості та вражної гордості, а різниця між любов'ю і фізичною близькістю, схоже, зрозуміла для нього навіть краще, ніж для його приятелів.

Найбільш пронизливий епізод фільму – сцена в пансіоні, де Енеа пояснюють, що його мрії про блакитнооку білявку ніколи не втіляться у реальність. Ці лагідні вмовляння, трюїзми про необхідність зробити свої бажання відповідними до можливостей, про жінок не таких привабливих, але більш достойних та доступних, приголомшують не тільки Енеа, а і його друзів, яким, судячи з їх спохмурнелих облич, і самим доводилося переконатися, що любов – це мистецтво можливого.

Олександр Гусев,
кінокритик

DOCU/BEST: DISCOVERY AND SHOCK

Although the 'Festival of Festivals' format which shapes our new program does not imply a thematic concept, most of the films included in the selection of award winners from prestigious festivals appear paradoxically to be topical for our social and cultural context.

The events in Joshua Oppenheimer's *The Act of Killing* (which has received a BAFTA Award for Best Documentary and an Academy Award nomination, to name just a few) sometimes resemble a nightmare or an absurd, unconvincing example of the dystopian genre. Ex-agents of the Indonesian special service and members of criminal groups which participated in the extermination of hundreds of thousands of fellow citizens back in the 1960s for the sake of combating Communism accept the filmmakers' proposal to make a fiction film dedicated to their struggle with "red scum". In front of the camera they enthusiastically recreate the events that happened fifty years ago, portraying both the executioners and their own victims, while in between shootings they recall their deeds with laughter. The crowd is made up of regular civilians; after the call "cut!", they hug the death squad veterans who have just reenacted their massacre.

The film looks like a terrible freak show or a trash horror movie about an exotic dictatorship; it is full of the self-satisfied sadism of murderers who haven't repented and haven't been punished, as well as the servility of victims who haven't been avenged and don't seek vengeance themselves. But it is hard to shake off the idea that this is exactly the kind of film that could have been made by our homegrown special servicemen, along with those who continue to carry the portraits of great murderers on their holidays, and those who complain that the 'fascist' participants of Euromaidan were not dealt with violently enough.

Aliona Polunina's *Nepal Forever* (the Rome Film Festival's Cinema XXI Award; Polunina's other work *The Revolution That Wasn't*, a notorious film about the National Bolsheviks, won the main prize at Docudays UA in 2009) also records the characters' documented performance acted out at the director's request. Sergei Malinkovich, the leader of the political party The Communists of Petersburg and the Leningrad Region (which he himself called "the second most important Communist party of Russia") and his comrade Viktor Perov are concerned about the destiny of Nepal's revolution due to the confrontation of the local Communist parties, (Marxist-Leninist and Maoist), and decide to go to Nepal to facilitate their reconciliation. Pretending to be the spokesmen of the Russian left-wing movement, the CPLR members of CPLR the headquarters of the Communist organizations, listen to the confused explanations of the political situation, and offer their advice in awful English to the Nepalese comrades, exhorting the

pacifistic Marxists-Leninists to follow the peaceful way to Socialism, and the militant Maoists – to make the people's war for the righteous cause.

The characters' trivial phrases about class struggle and world revolution sound as meaningless in modern Nepal as they do in the post-Soviet space where 'the Communists of Petersburg' also pose as serious politicians. In their clownish pointed helmets and red mantles, the self-confident and ironic Malinkovich who vigorously shouts the slogans, and the clumsy, simple-minded Perov who muddles up the lyrics of the Internationale, resemble either Ostap Bender and Shura Balaganov pretending to be Communist activists, or moving madmen with their minds conserved in a world of hoary propaganda, or satirists playing the fool in the Socialist-Art style. It is as difficult to understand their real motives and convictions as it is to learn the reasons pushing our fellow citizens to pontificate about "the Western imperialist-funded nationalistic rat race".

Mahdi Fleifel's *A World Not Ours* (Audience Award at the Sarajevo IFF and Silver Apricot Award for Best Documentary at the Yerevan IFF, among many others) shows another strange distant place – Ain el-Hilweh, a Palestinian refugee camp in Lebanon. The director, a native of the camp and now a Danish citizen, who is coming to visit his relatives and friends with a mixed feeling of nostalgia and guilt, manages to show the peculiar appeal of this place where a person can be killed anytime for any reason – for example, for their employment in an Israeli company or their support of a different team during the World Football Cup – those happy weeks that, in the words of Fleifel, turn the dispossessed castaways of Ain el-Hilweh, who were destined to stay in the camp until the end of their lives, into Italians, Germans and Brazilians.

With gentle irony Fleifel tells about his childish perception of the camp as an everlasting Disneyland where adult life is just a continuation of war games, when boys swap their toy guns for the real ones when they grow up. Ain el-Hilweh, with its dirty alleys and rooms hung with Arafat's portraits and Kalashnikovs, no longer reminds him of Disneyland, but he gives his due to the tragedy of its residents, their endurance and desire for revenge, which they keep in their hearts even when their hope for a better life is lost.

The director's relatives and friends speak about their personal dramas, a series of murders, tortures and detentions which have changed nothing and have made no difference for the

ОСТАННЯ ШВИДКА В СОФІЇ / SOPHIA'S LAST AMBULANCE

ОСОБЛИВА ПОТРЕБА / THE SPECIAL NEED

Palestinian people. In some magical way, *A World Not Ours* shows a people used to the state of permanent war, who either hatch plans "how to make the next campaign bring about the end of Israel" or consider that their troubles are caused not by the Israelis but by their own corrupt, lying leaders who maintain them as uneducated, deprived soldiers, the obedient executors of someone else's will. It shows a life full of hatred and mutual support, a life filled with the atmosphere of idleness and despair, the kind of life that the director himself would have been condemned to if his family hadn't had the chance to leave for Denmark.

Ilian Metev's *Sophia's Last Ambulance* (Award for Best Documentary at the Karlovy Vary IFF, and the Cannes Directors' Fortnight), on the other hand, shows a reality not too different from that of Ukraine. The film is about an ambulance crew that may not be the last one, but is one of just a dozen or so left in the Bulgarian capital.

The camera hardly ever leaves the ambulance car, focusing on the faces of the doctor, the medical assistant and the driver, but their conversations add up to a large-scale picture of the daily routine of the health workers who do their duty in nearly post-apocalyptic circumstances. The doctors of Sofia work within a degraded state system, when the representatives of the most important professions turn

out to be the most disadvantaged groups that are forced to change jobs at the first opportunity, giving way to know-nothings. Talks about overcrowded hospitals, colleagues who resigned and managed to find places in private organizations or leave for foreign hot spots to make a living, are intertwined with discussions of personal troubles, and arguments about the houses and travel they could afford if they were getting decent salaries. What makes this job so challenging is not providing the medical aid itself but the search for call sites lost in the suburban solitude, the transportation of patients who suffer from being driven on the broken roads, exhausting, exacting and thankless arguments with the patients and their families, while always being assured of the medical workers' negligence.

Carlo Zoratti's film *The Special Need* (first prize at the International Leipzig Festival for Documentary and Animated Film) addresses universal topics independent of social context, although at first it seems to be a report from a different, better world, where society is concerned about the personal happiness of each citizen. Thanks to the caring and loving people around him, 28-year-old autistic Enea lives quite a full life. But he still hasn't found the girl of his dreams (ideally, a busty blue-eyed blonde).

Since finding such true love does not seem realistic for the time being,

Enea's friends bring him to a brothel. When the adventure fails because of Enea's shyness, they go to a special boarding house where mentally challenged people are introduced to sex. But Enea doesn't go all the way in his interaction with the female workers in this peculiar social institution, telling his friends that he sees no point in it since none of them will become his life partner.

At a certain point this drama of a disabled person in need of normal sex life becomes a metaphor of the frustrations in love of every human being. Enea's desperate and awkward search for ideal love differs from ours only in its more explicit display of embarrassment, vulnerability and aggrieved pride, while the distinction between love and physical intimacy seems even more obvious for him than it is for his friends.

The film's most humiliating episode is a scene in the boarding house where they explain to Enea that his dreams about a blue-eyed blonde are never to come true. These gentle persuasions, truisms about the need to align one's wishes with one's abilities, about the not-so-attractive but more decent and accessible women stun not only Enea but also his friends, whose darkening faces reveal their awareness that love is the art of the possible.

Oleksandr Husiev,
film critic

НЕПАЛ ФОРЕВА / NEPAL FOREVER

галерея камера

DOCU
DAYS
UA

FACES OF FREEDOM. МАЙДАН

ОБЛИЧЧЯ СВОБОДИ. МАЙДАН

23/03 - 20/04

відкриття о 18:00
opening at 18:00

вул. Прорізна, 22
vul. Prorizna, 22

IGOR GAIDAI PHOTOGRAPHY

ІГОР ГАЙДАЙ. ФОТОГРАФІЯ